

Giới thiệu Nợ Em Một Đời Bình Yên

Tình yêu mang nhiều biểu tượng để tượng trưng có tính chất của tình yêu đó

Như có tình yêu mãnh liệt như ngọn lửa bùng cháy.

Có tình yêu âm thầm như dòng nước ngầm chảy dưới lòng đất, theo ngày tháng trôi đi dần khắc cốt khi tâm

Em không biết gọi tên tình cảm của mình là gì, em không mong bên anh trọn đời trọn kiếp, cũng không hi vọng một ngày anh sẽ ngoảnh lại và nhìn thấy em

Chỉ đơn giản là đứng đó, giữ tình yêu thật sâu trong trái tim, để không ai nhìn thấy, để tình yêu ấy mãi mãi bị chôn vùi.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Công việc của trợ lý

Minh Phương nằm trên ghế, ánh mắt lim dim nhìn lên bầu trời trên cao, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế theo tiết tấu của bài hát. Lâu lắm rồi cô mới tự thưởng cho mình một buổi tối yên tĩnh và nhàn nhã như thế này, nằm lười trên ghế, đắp mặt nạ và nghe bản nhạc cô thích nhất, mỗi một câu mỗi một ca từ, một âm thanh của bản nhạc dường như lặp đi lặp lại trong đầu cô. Thế nhưng cô chưa bao giờ cất tiếng lên hát lấy một câu, bởi cô nào phải ca sĩ, lại còn hát bài hát của ca sĩ ấy trước mặt anh ta thì cô chỉ có nước bị cười chết.

Không sai, cô là trợ lý cho nghệ sĩ, cho người đang hát bài hát kia. Đồng thời, anh cũng là thần tượng của cô, nhưng việc này không nhiều người biết, bởi trước mặt anh, mọi người chỉ thấy cô cẩn thận nhắc nhở anh cái này, cái kia.

Làm trợ lý cho Hoàng Anh, ngoài cô ra còn một người nữa, công việc lúc bận thì bận tới mặt tối mũi, lúc rảnh thì lại thảnh thơi treu đùa. Đạo gần đây, danh tiếng của anh lên đều đều, công việc cũng vì thế mà bận liên tục không có lúc nghỉ ngơi.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Minh Phương giật mình ngồi dậy, vội vàng mở máy nghe, vâng dạ một lúc rồi cúp máy. Là cô Hồng, người giúp việc cho Hoàng Anh gọi nhờ cô để ý đến anh mấy hôm cô ấy nghỉ phép về quê, cô còn tưởng mình ngủ quên bị quản lý gọi điện tìm nữa. Minh Phương vờn vai một cái, nhăn nhó vì cổ và vai đau nhức, chiếc mặt nạ đã khô nứt trên mặt cô rơi xuống đất. Có lẽ đêm hôm qua cô đắp mặt nạ chưa kịp rửa mặt thì đã ngủ quên luôn trên sofa. Minh Phương ngáp dài một cái rồi uể oải rời khỏi sofa đi đánh răng rửa mặt. Bây giờ vẫn còn sớm, cô phải sang nhà Hoàng Anh giúp anh chuẩn bị bữa sáng, dọn dẹp linh tinh rồi đến studio chụp ảnh.

Minh Phương đứng trước cửa nhà Hoàng Anh một lúc lâu, gọi điện hay bấm chuông cũng không thấy động tĩnh gì, cô khẽ chau mày, đêm qua sau khi về nhà chắc chắn anh lại lên mạng mà không chịu đi ngủ sớm nên giờ không dậy được rồi, nhắc anh bao nhiêu lần cũng không nghe. Minh Phương lấy trong túi xách ra một chiếc chìa khóa nhỏ, thực ra cô có chìa khóa sơ cua nhà anh nhưng cô không muốn dùng đến, trừ phi có chuyện gấp hay phải quay về lấy đồ, dù sao đây cũng không phải nhà của cô.

Bước vào đến nhà, thứ đập vào mắt Minh Phương là quần áo lộn xộn, đồ đạc bừa bãi, kịch bản, giày, túi... mỗi thứ một nơi, cô khẽ lắc đầu và đi vào trong phòng ngủ. Quả nhiên Hoàng Anh vẫn đang ngủ, điện thoại chắc là tắt chuông rồi. Nhìn bộ dạng anh ngủ say, khuôn mặt vội ngủ quan tình tẻ, hài hòa, đẹp đến mức không có khuyết điểm, lúc ngủ hiền lành như một đứa trẻ, trán khẽ chau lại. Khóe môi Minh Phương không giấu nổi nụ cười dịu dàng. Cô làm trợ lý cho anh nhiều năm, mặc thời gian trôi đi nhưng dường như anh vẫn giống như anh của nhiều năm trước đây, một chút cũng không thay đổi.

“Vũ Hoàng Anh! Dậy! Muộn rồi!” Cô nói rồi lúi cái chân đạp trên người anh xuống.

Hoàng Anh nhăn mặt định kéo chăn lên nhưng không thấy, quờ quạng vài cái cũng không thấy mới mở mắt ra nhìn Minh Phương.

Minh Phương khẽ cười, cô biết anh nhất định sẽ tìm chăn nên đã cố tình vứt nó xuống đất để anh phải tỉnh ngủ.

“Lạnh chết anh rồi.” Hoàng Anh nhăn nhó cúi xuống nhặt chăn định đắp lên người.

“Ai bảo mùa đông lạnh thế này còn mặc quần đùi đi ngủ, không mặc được cái quần dài cho từ tẻ vào à? Cảm lạnh ốm ra đấy anh Trung lại mắng bọn em không chăm sóc anh cẩn thận.” Cô vừa nói vừa quay đi nhặt quần áo bẩn vương vãi quanh phòng.

“Mà sao hôm nay em đến sớm thế?” Hoàng Anh hỏi.

“Cô Hồng nhờ em qua xem ổ lộn của anh thế nào rồi. Không ngoài dự đoán, trông khủng khiếp thật.” Cô lên tiếng mỉa mai, tay vẫn không ngừng dọn dẹp.

“Ày, đi làm về mệt mà, sao em không dịu dàng được một chút nhỉ? Đánh đá thế này ai nó thèm lấy em?”

Hoàng Anh vừa nói dứt lời đã bị Minh Phương ngẩng lên lườm cho một cái sắc lẹm.

Hoàng Anh thấy mấy cái quần của mình trên tay Minh Phương liền giặt lại, miệng ấp úng: “Cái này để anh tự dọn dẹp được rồi.”

Minh Phương thấy Hoàng Anh hơi lúng túng liền mỉm cười.

“Anh ngại cái gì? Đồ của anh em còn thấy ít à?” Minh Phương và Hoàng Anh làm việc cùng nhau nhiều năm, sớm đã thân thiết như người thân trong nhà nên đôi khi tính xấu, bừa bãi hay đồ của anh cô cũng quen thuộc mà không thấy ngại ngùng gì.

“Anh xong thì ra ăn sáng đi, em chuẩn bị rồi, lát nữa còn đi chụp hình không muộn mất, chín giờ xe đến đón đấy.” Cô vừa nói vừa nhặt mấy quyển sách rơi xuống đất, lá thư kẹp trong quyển sách rơi ra ngoài. Lá thư đã cũ, các nếp gấp mòn hết cả, chứng tỏ nó được mở ra gấp vào nhiều lần. Nét chữ trong thư mềm mại như hoa bay bướm lượn. Trên bàn còn một chiếc hộp đựng các lá thư khác và vài bức hình cũ chụp Hoàng Anh và một cô gái. Có lẽ đêm qua anh thức khuya vì xem đi xem lại những món đồ cũ này.

Minh Phương khẽ thờ dài định đặt lá thư lại thì Hoàng Anh bước ra thấy lá thư cô đang cầm trên tay, sắc mặt anh không có biểu cảm gì. Minh Phương đặt lá thư xuống, cô gượng cười nhìn anh:

“Đi ra ăn sáng đi, em chuẩn bị xong rồi.”

Cô nói rồi ôm đồng quần áo trên tay bước ra ngoài. Câu chuyện cũ này cô biết, người xung quanh anh đều biết chỉ là không ai biết rõ, cũng không ai dám hỏi anh, cô gái ấy bây giờ ở đâu, không ai biết, có lẽ Hoàng Anh cũng không biết. Anh chỉ lặng lẽ âm thầm đợi cô ấy, vì anh tin cô gái ấy nhất định sẽ giữ lời hứa, sẽ trở về bên anh.

Lúc Hoàng Anh ăn sáng xong cũng là lúc Minh Phương dọn dẹp xong, anh không nhắc tới lá thư cô cầm trên tay, Minh Phương cũng coi như mình chưa từng nhìn thấy lá thư ấy mà cùng anh đi xuống tầng một, xe đang chờ anh ở bên dưới.

“Hi, chào mọi người.” Hoàng Anh bước vào phòng và lên tiếng.

“Hoàng Anh đến sớm thế?” Mấy người bên trong thấy Hoàng Anh liền đứng dậy đáp lại.

Mọi người chào hỏi qua một lượt rồi bắt tay vào công việc, người trang điểm, người chuẩn bị trang phục, phụ kiện. Hoàng Anh vừa trang điểm vừa thảo luận với nhiếp ảnh về chủ đề của shoot hình, Minh Phương khẽ liếc qua nhìn nhiếp ảnh một cái thầm đánh giá. Tiến Đạt là một nhiếp ảnh khá nổi tiếng trong giới, phong cách rất chuyên nghiệp như những gì người khác nói với cô, anh ta rất khó tính, yêu cầu vô cùng khắt khe. Cô chưa từng gặp anh ta, vốn nghĩ anh ta phải thuộc kiểu mặt than nhưng giờ gặp mới thấy anh ta khác hoàn toàn so với những gì cô tưởng tượng. Tiến Đạt khá hài hước và dễ nói chuyện.

“Minh Phương, lấy hộ anh cái ba lô, cảm ơn.” Đợi Tiến Đạt rời khỏi Hoàng Anh mới lên tiếng. Minh Phương cầm ba lô đưa cho Hoàng Anh, liền bị anh kéo lại gần: “Bắt quả tang có người không làm việc mà ngắm trai nhé!” Hoàng Anh nói, khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong xinh đẹp.

Minh Phương mới chỉ nhìn Tiến Đạt một cái đã bị Hoàng Anh bắt được, cô thẹn quá hóa giận toan giơ tay lên nhưng lập tức bị giữ lại.

“Em tính hành hung nghệ sỹ của em đấy hả, mặt anh mà để lại vết tích gì em ăn nói sao với công ty?” Hoàng Anh thấy Minh Phương tức giận càng muốn trêu.

Minh Phương hạ tay xuống khẽ mỉm cười ngọt ngào: “Hoàng Anh yêu quý, anh uống gì không, em đi mua.”

“Cà phê đen không đường nhé, cảm ơn em.” Hoàng Anh tươi cười.

Minh Phương không đáp lại mà lập tức rời khỏi tòa nhà, đến quán cà phê gần đó mua đồ uống cho mọi người.

Lúc cô quay trở lại, Hoàng Anh đã bắt đầu chụp ảnh được một lúc. Những lúc bình thường, Hoàng Anh đôi khi trầm tư yên lặng, đôi khi nghịch ngợm hay trêu mọi người như một đứa trẻ, không nghiêm túc chút nào, nhưng một khi bắt đầu công việc lại rất nghiêm túc và chăm chỉ. Hoàng Anh khoác trên người áo vest dài màu trầm với đường cắt may tinh tế kết hợp cùng áo sơ mi trắng bên trong, chiếc khăn quàng hồ trên vai thính thoảng bay bay lên vì gió thổi. Nhìn đơn giản nhưng lại đặc biệt tôn lên khí chất của anh. Ánh mắt anh lúc thâm trầm, lúc lại ưu tư dường như làm cả thế giới xung quanh âm thầm, khi đột nhiên bật cười lại khiến cả thế giới dường như bừng sáng.

“Được rồi, bộ này chụp như vậy thôi, Hoàng Anh, cậu thay bộ khác đi.” Tiến Đạt nói, ánh mắt khe khẽ hiện nét cười nhìn vào màn hình biểu hiện sự hài lòng.

Minh Phương đưa ly cà phê đen cho Hoàng Anh và nói dịu dàng: “Cà phê của anh đây, uống nhiều vào cho bổ da.”

“Cảm ơn em.” Hoàng Anh mỉm cười đưa lên miệng uống một ngụm bỗng cảm thấy vị mằn mặn khác thường liền ngẩng lên nhìn chỉ thấy Minh Phương đang mỉm cười với Tiến Đạt.

“Anh Tiến Đạt, cà phê của anh.”

“Cảm ơn em, làm phiền em rồi.” Tiến Đạt đáp lại rất lịch sự.

“Không có gì, em chỉ tiện đường ra ngoài mua đồ uống cho mọi người thôi.” Minh Phương khẽ cười, sau đó ngoảnh lại nhìn Hoàng Anh và nháy mắt trêu anh. Cà phê của mọi người đều bình thường, duy chỉ có cà phê của Hoàng Anh là cô cho thêm một vị đặc biệt, vị của nó làm cà phê khó uống nhưng không hề ảnh hưởng gì. Hoàng Anh này thường xuyên trêu chọc cô, không trả đũa chút sao được.

“Chị Phương, trò của chị có ổn không? Nhờ anh ấy uống vào mà đau bụng thì chết chị em mình đấy.” Trần Lâm khẽ lên tiếng hỏi. Trần Lâm cũng là trợ lý của Hoàng Anh, cậu kém cô một tuổi, làm việc cho Hoàng Anh gần hai năm và thường xuyên bị Hoàng Anh trêu chọc.

“Em yên tâm, chút soda thôi mà, em quên anh ấy suốt ngày trêu chúng ta sao? Thỉnh thoảng cũng phải cho anh ấy hưởng chút mùi vị đặc biệt chứ.” Minh Phương khẽ cười đắc ý.

“Chỉ có chị với anh Trung là dám dây vào anh ấy, chứ em nào dám.” Trần Lâm khẽ than.

“Đây là vì em dễ bắt nạt. Chị mà cũng như em thì sớm đã bị anh ấy giày vò chết rồi, làm sao theo được đến bây giờ.” Cô đáp.

“Chị đi theo anh ấy tận năm năm trời, giỏi thật.”

“Ừ.” Minh Phương khẽ mỉm cười, cô làm trợ lý cho Hoàng Anh đã hơn năm năm, nhưng thời gian đi theo anh có lẽ còn lâu hơn thế. Thời gian trôi qua cũng nhanh thật, khiến con người ta khi ngoảnh lại cũng bất giác mà giật mình.

Buổi chụp hình nhanh chóng kết thúc trong thành công cùng với sự hài lòng của nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Đức Trung đã đi ra ngoài tiễn Tiến Đạt, chỉ còn Minh Phương, Trần Lâm ở lại thu dọn mấy đồ đạc mang theo.

“Cứ tưởng hôm nay sẽ hoàn thành sớm, mà cũng muộn thế này rồi, đói chết mất. Lát nữa chị phải mời em đi ăn bánh đây chị Minh Phương.” Trần Lâm cảm râm.

“Sao lại là chị mời em mà không phải là em mời chị?” Minh Phương chau mày tỏ vẻ không vừa ý.

“Chị gái, tiền lương tháng này của em bị thằng oắt kia nó tiêu mất rồi. Chị không thương em thì em nhịn đói mất thôi.” Trần Lâm làm nũng.

Minh Phương khẽ lắc đầu chán ngán. “Thằng oắt kia” mà Trần Lâm nói đến có thể là ai ngoài Tuấn Tom, bạn thân của Trần Lâm, hai người này thân thiết vô cùng, ở chung nhà, tiêu chung tiền, đến quần áo đôi khi cũng mặc lẫn lộn. Thân đến mức khiến cô nhiều lần nghi ngờ giới tính của hai đứa mà không dám hỏi.

“Ui da, đau bụng quá!”

Minh Phương và Trần Lâm đang nói chuyện thì nghe thấy Hoàng Anh ôm bụng kêu lên, thần sắc anh cũng có chút không ổn.

“Anh làm sao vậy?” Minh Phương chạy đến lo lắng hỏi.

“Đau bụng quá, chắc tại uống cà phê của em rồi.” Hoàng Anh vẫn không ngừng nhăn nhó khiến Minh Phương và Trần Lâm sợ đến tái mặt.

“Anh biết khó uống mà còn cố tình uống à?”

“Thì tại anh buồn ngủ quá, sợ ảnh hưởng đến shoot hình.”

“Lúc này vẫn bình thường mà, có đau lắm không, cần đi bệnh viện không để em gọi xe.”

Minh Phương lo lắng đứng dậy định chạy đi gọi tài xế thì thấy Đức Trung đi vào, giọng lạnh tanh.

“Cậu thôi đi, ly cà phê đó cậu đổ đi rồi chứ nào có uống mà đau với ốm.”

Minh Phương nghe vậy liền quay lại nhìn Hoàng Anh, thấy anh cười nhếch: “Hóa ra em cũng biết sợ, lần sau chừa cái tội chơi xấu anh đi nghe chưa!”

“Anh...” Sao cô lại quên mất anh là diễn viên chứ, Minh Phương bực mình không thèm nhìn Hoàng Anh mà xách túi đồ đi thẳng ra ngoài.

“Đáng đời nhà cậu, mấy người chúng tôi chỉ có cô ấy là chăm sóc cậu từ tẻ, mà cậu làm cô ấy giận rồi, sau này có việc đừng tìm chúng tôi.” Đức Trung đắc ý cười, tiện tay còn thúc cho Hoàng Anh một cái.

Hoàng Anh quay sang nhìn Đức Trung với ánh mắt ai oán. Có nhà nghệ sỹ nào như thế này? Nhà người ta coi nghệ sỹ của mình như vàng như bạc. Còn nhà anh, hờ ra là anh bị quản lý với trợ lý bắt nạt, mà quản lý của anh cũng không giống người bình thường.

Hoàng Anh vừa bước ra khỏi cửa bỗng thấy dạ dày có chút không ổn lắm, anh khẽ chau mày.

“Sao thế?” Đức Trung ngoảnh lại hỏi.

“Hình như đau bụng thật, không phải cà phê mà là đau dạ dày.” Hoàng Anh đáp.

“Đề tôi lấy thuốc.” Đức Trung nói rồi chạy ra chỗ Minh Phương tìm thuốc.

Minh Phương ngồi trên xe, một lúc sau thấy Đức Trung đi đến, Hoàng Anh và Trần Lâm cũng đi theo sau. Đức Trung mỉm cười nói cô tìm thuốc đau dạ dày, lại thấy sắc mặt Hoàng Anh nhợt nhạt không giống như đang trẻu mình, Minh Phương liếc mắt nhìn Hoàng Anh rồi đưa thuốc và bình nước ấm cho anh.

“Anh sai rồi, lần sau không dám trẻu em nữa.” Giọng Hoàng Anh dịu dàng vang lên nhưng Minh Phương cũng không đáp lại mà chỉ ngồi dịch vào bên trong cho mọi người lên.

“Đừng tức giận nữa trợ lý của tôi ời, em mà giận mọi người ở đây đều không có cơm ăn đâu.” Hoàng Anh vẫn không ngừng.

Minh Phương khẽ quay mặt đi giấu nụ cười đang dần hiện lên trên khóe môi, lát sau mới nghiêm mặt quay lại nhìn Hoàng Anh:

“Anh có thể nghiêm túc chút không?”

“Được chứ, tất nhiên, lúc nào anh cũng nghiêm túc. Tất cả đều nghe theo trợ lý tiểu Phưong xinh đẹp.”

Trần Lâm ngồi trên cũng quay xuống nói theo: “Toàn bộ nghe chị hết.” Còn Đức Trung cũng đưa ra bộ mặt nghiêm túc và gơ tay ra tạo kiểu numberone.

Minh Phương nhìn bộ mặt nghiêm túc của Hoàng Anh và mọi người khiến cô không nhịn được mà bật cười, trong lòng đôi khi lại nhen nhóm chút ấm áp. Làm việc cùng mọi người, nhiều lúc cô cảm giác bản thân như em gái được chiều chuộng chứ không hề giống một trợ lý. Công việc nhiều lúc mệt mỏi, áp lực thậm chí đôi khi còn bị đồng nghiệp ghét mà dựng chuyện linh tinh nhưng cũng có nhiều kỉ niệm rất vui vẻ.

Mọi người vừa ổn định chỗ ngồi thì Đức Trung liền lôi tập tài liệu ra đọc:

“Sáng mai sáu giờ Minh Phưong qua gọi Hoàng Anh dậy giúp anh nhé, mai phải bay vào Huế quay phim. Chúng ta sẽ ở trong đây một tuần, mọi người chuẩn bị hành lý đầy đủ. Trần Lâm, đừng quên đồ gì đấy.”

“Em biết rồi ạ.” Trần Lâm khẽ gật đầu.

“Cậu mà quên tôi cho cậu đi bộ về lấy đấy nhé.” Hoàng Anh cười.

“Còn cậu, tối nay ngủ sớm cho tôi, đừng để tôi thấy đêm khuya mà nick cậu vẫn sáng hay có hoạt động gì.” Đức Trung quay sang nghiêm mặt nhìn Hoàng Anh đang cười.

Minh Phưong ngồi bên cạnh, cô yên lặng không nói gì, môi khẽ mím lại nhưng ánh mắt vẫn lộ ra nét cười.

“Ngày mừng tám có một phỏng vấn cùng fans gặp gỡ, tuyên truyền phim, cụ thể tôi sẽ nói sau.”

“Ngày mười bảy có một event...”

“Cái này thì thôi đi, dù sao hôm đấy cũng đang trong đoàn phim.” Hoàng Anh nói.

Đức Trung nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn vói về không vừa ý lắm.

“À, mấy bài hát hôm trước cậu xem chưa? Thấy thế nào?”

“Không thích, không hợp với tôi lắm, chuyện phát hành album cứ để sau đi.” Hoàng Anh đáp.

“Cậu cũng thật không sợ công chúng quên mặt đấy nhì. Không tham gia event, phỏng vấn thì quên, gục ra album mới cũng không chịu.” Đức Trung lắc đầu bất lực.

“Ngày hai mươi mốt có một buổi phỏng vấn, cậu chuẩn bị cho tốt, đừng có mà vừa nói vừa nghĩ, ậm à ậm ừ đấy. Minh Phưong, em nhắc cậu ấy giúp anh nhé, ngày ngày nhắc, giờ giờ nhắc. Khi phỏng vấn cậu nghiêm túc chút, giữ hình tượng chút đi, đừng có làm chúng tôi thêm phiền nữa. Cậu nói xem, vào nghề bao nhiêu năm nay mà không có chút ý thức giữ gìn hình tượng trước mắt công chúng gì cả, bao nhiêu cố gắng của chúng tôi bị mấy việc làm hay ho của cậu phá hỏng cả.”

“Ấy a, fans nhà tôi thích tôi như vậy mà. Mọi người vui vẻ là được, phải không nào?” Hoàng Anh nói, mắt vẫn dán vào điện thoại.

“Cậu cũng không thể hòa theo họ như vậy được, vui vẻ một lúc cũng không sao, nhưng cậu phải nhớ cậu là thần tượng, không thể suốt ngày nghịch ngợm.” Đức Trung chau mày.

“Tôi biết rồi, sau này bớt nói linh tinh, bớt nghịch ngợm, giữ hình tượng nam thần lạnh lùng băng giá được chưa nào.” Hoàng Anh đặt điện thoại xuống nghiêm túc nhìn Đức Trung tỏ vẻ chân thành.

“Nam thần lạnh lùng? Cậu bớt mấy việc điên khùng của cậu đi tôi đã vui lắm rồi. Nam thần, cậu biết trên mạng đang hot câu gì không? ‘Idol nhà chúng em không phải nam thần mà là nam thần kinh’ đấy, nghe qua chưa?”

Đức Trung vừa dứt lời, Minh Phương và Trần Lâm đã không nhận được mà cười ầm ĩ trong xe.

“Anh Trung, bộ dạng của anh bây giờ, bọn em thực sự không quen lắm.” Trần Lâm lên tiếng.

Thực ra con người Đức Trung vốn không phải khó tính như vậy, Đức Trung đối với người khác vẫn rất vui vẻ, nhã nhặn nhưng làm việc cùng Hoàng Anh nhiều năm, lại là bạn thân của Hoàng Anh, anh thừa hiểu tính cách của bạn mình, anh không thể không nghiêm túc một chút. Với sự phát triển của phim ảnh và âm nhạc hiện nay, một nghệ sĩ xuất hiện, nổi tiếng và rồi lại nhanh chóng bị chìm vào quên lãng. Nếu cứ để Hoàng Anh tùy hứng muốn làm gì thì làm, không nhân lúc cậu đang nổi tiếng mà ra nhiều tác phẩm thì sớm muộn sẽ bị công chúng lãng quên. Là một người bạn của Hoàng Anh, anh cố gắng làm nhiều nhất có thể cho cậu ấy, nhưng bản thân anh cũng biết rằng Hoàng Anh không phải là người ham danh tiếng, thích sự hào nhoáng của showbiz. Cậu ấy chỉ đơn thuần là làm việc mình thích, sống thật với bản thân mình mà thôi. Vì vậy mà có những việc anh cũng không thích ép buộc Hoàng Anh, cái gì bỏ qua được thì bỏ qua, đôi khi anh báo lịch trình cho Hoàng Anh cũng chỉ làm cho có, bản thân anh thừa biết cái nào Hoàng Anh sẽ tham gia, cái nào không. Chỉ có thể nói Hoàng Anh có nhiều điểm không giống với các nghệ sĩ cùng lứa tuổi khác.

“Vậy là tối nay chúng ta rảnh phải không? Đi xem phim nhé.” Hoàng Anh nói.

“Được ạ, được ạ.” Trần Lâm nhiệt tình đồng ý.

“Xem cái gì mà xem, cậu về nhà đọc kịch bản chuẩn bị cho quay phim ngày mai đi, không thì nghỉ ngơi cho khỏe.” Đức Trung quay sang lườm Hoàng Anh một cái khiến không khí trong xe trở nên lạnh lẽo.

“Cậu khó chịu gì chứ, chẳng nấy khi mới có hai hôm rảnh rồi, không để cho mọi người giải trí một chút, cậu định bóc lột họ đến hơi thở cuối cùng à? Đức Trung à, cậu không cần chum bộ mặt đen thui đó ra, tôi biết trong lòng cậu nghĩ gì. Thư giãn chút đi, ha.” Hoàng Anh vỗ vai Đức Trung nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Đức Trung yên lặng không đáp nhưng khuôn mặt đã hiện lên sự khinh bỉ, lịch trình của Hoàng Anh mà cũng được coi là bận rộn thì anh nguyện bỏ nghề, không làm quản lý nữa.

“Anh Trung, đi xem phim một hôm đi mà, từ tuần sau anh Hoàng Anh cũng full hoạt động rồi, có được rảnh đi chơi đâu.”

Trần Lâm không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng tính tình vẫn trẻ con, ham chơi, được nghỉ một buổi là tranh thủ rủ rê mọi người đi chơi, cậu nhóc thấy Hoàng Anh có ý, cậu làm sao nỡ lòng từ chối. “Chị Minh Phương, chị cũng muốn đi xem phim phải không? Chị không biết chứ, phim mới ra rạp là oppa Hàn Quốc chị yêu thích nhất đấy, không đi thì tiếc lắm.”

Minh Phương nghe vậy khẽ liếc nhìn Trần Lâm, thần tượng của cô từ bao giờ biến thành oppa Hàn Quốc mà cô không hay biết? Nhóc con này rõ là thích đi xem phim của thần tượng đóng nhưng đồ thừa cho cô.

“Chị...”

Trần Lâm lay lay người Minh Phương không ngừng, ánh mắt cầu xin. Minh Phương ngán ngẩm nhìn cậu nhóc, fangirl mê idol của mình cô thấy nhiều nhưng fanboy mà mê idol nam đến nỗi đâu đâu cũng thấy ảnh của idol như Trần Lâm thì cô mới gặp lần đầu, cậu nhóc này không phải fan bình thường mà còn là một fan cuồng, cuồng đến mức hết thuốc chữa.

Minh Phương vẫn im lặng không nói, cô cũng muốn đi xem phim nhưng lại không thể chiều theo hai đứa trẻ trong xác người lớn kia mà không để ý đến cảm xúc của Đức Trung được. Đức Trung dù nghiêm khắc thì cũng là vì suy nghĩ cho Hoàng Anh, ngay cả cô cũng ham chơi không hiểu chuyện thì làm sao làm việc với anh đến bây giờ.

“Thôi được rồi, hôm nay đi xem phim, dù sao thì tôi cũng không phải là người trả tiền, có thiệt đi đâu đâu.”

Đức Trung nói, khuôn mặt anh vẫn lạnh tanh không chút cảm xúc, còn Trần Lâm bên cạnh sung sướng hận không thể nhảy ngay trên xe ôm ghì lấy Đức Trung.

“Anh Trung muôn năm!”

“Thôi thôi, cậu tha cho tôi đi.” Đức Trung đẩy Trần Lâm đang ôm mình ra, giọng nói vẫn lạnh nhạt nhưng khuôn mặt đã giãn ra có vẻ thoải mái hơn chút. Anh thấy Minh Phương nhìn mình thì khẽ mỉm cười, cô cũng cười đáp lại. Minh Phương hiểu rõ, Đức Trung luôn tỏ ra nghiêm khắc, khó tính nhưng thực ra anh rất chiều và quan tâm đến mọi người xung quanh, đặc biệt là Trần Lâm.

Bốn người Hoàng Anh, Đức Trung, Minh Phương và Trần Lâm sau khi xem phim xong liền cùng nhau đi ăn đêm, dạo phố. Trần Lâm thấy ánh mắt của Minh Phương nhìn vào những bộ quần áo trong cửa hàng thời trang không rời.

“Chị muốn đi mua sắm à? Em cùng chị đi.”

“Không phải.” Minh Phương khẽ lắc đầu.

“Ồ.”

“Thói quen nghề nghiệp thôi.” Đức Trung nói. “Minh Phương tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang.”

“Vậy sao chị không làm nhà thiết kế mà lại đi làm trợ lý? Chị có khiếu thẩm mỹ như vậy, nhất định sẽ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng.”

Minh Phương mỉm cười, cô khẽ liếc qua nhìn Hoàng Anh, thấy anh cũng đang nhìn mình như đợi câu trả lời, cô đáp: “À, là vì học lực của chị không tốt, đồ án tốt nghiệp không được đánh giá cao, lại còn không chịu khó học hỏi nên không theo được.” Khóe môi Minh Phương vẫn hiện lên nụ cười nhưng ánh mắt đã chuyển sang nhìn hướng khác.

Nhiều năm trước, đã từng rất nhiều lần Minh Phương đi bộ qua đoạn đường này. Ánh mắt cũng nhìn vào những cửa hàng thời trang, nhưng không phải vì cô thích những bộ quần áo mặc trên manôquin mà là vì cô đang tưởng tượng đến một ngày, những bộ trang phục do chính tay cô may sẽ được mặc lên manôquin như vậy. Sau đó, vì nhiều nguyên nhân mà cô lựa chọn rời khỏi ngành thời trang, ước mơ ngày nào chỉ đành gác lại. Những lần cô có việc đi qua con phố này, ánh mắt nhìn vào những cửa hàng thời trang chỉ còn lại sự tiếc nuối. Nhưng cô không hối hận vì lựa chọn của mình năm đó, cuộc sống của cô bây giờ cũng rất tốt, công việc rất vui vẻ, cô cũng dần quen thuộc với nó mà không muốn từ bỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chị ấy vẫn luôn trong tim anh

Minh Phương về đến nhà, toàn thân đã mệt mỏi rã rời, cô vừa kịp nhấn nút gửi tin nhắn cho Hoàng Anh nhắc anh đi ngủ, mai cô sẽ đến đón sớm liền bị Hải Yến chạy đến bám lấy:

“Cậu về rồi à?”

“Ừ. Cậu sang lúc nào vậy?”

“Minh mới sang. Hôm qua mình về quê, mẹ cậu bảo mình qua sang xem cậu thế nào, còn gửi ít đồ lên cho cậu nữa.”

“Cảm ơn cậu nhé.” Minh Phương khẽ mỉm cười.

“Đồ mẹ cậu làm ngon thật đấy. Mẹ cậu đúng là mẹ kế duy nhất trên đời, có một không hai, chăm sóc hai anh em cậu như con ruột của mình vậy, đến tớ thỉnh thoảng về chơi còn được hưởng lây, mỗi lần về thật không muốn quay lại thành phố nữa.” Hải Yến vừa nói vừa cho miếng bánh mang từ quê lên vào miệng, bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Minh Phương nghe Hải Yến nói, cô chỉ lặng lẽ cười mà không đáp lại.

“À này, mẹ cậu hỏi tớ, cậu có người yêu chưa, cô ấy hỏi cậu thì cậu ậm ừ tránh né cho qua. Cô còn nói muốn tìm cho cậu vài mối nữa đấy. Ha ha. Đúng là hàng sắp hết date có khác.” Hải Yến cười đắc ý.

“Cậu thôi đi, còn cậu nữa đấy, cứ ở đấy mà chọc ngoáy người khác.” Minh Phương nhướn mắt lườm Hải Yến.

“Tớ khác chứ, tớ có tình yêu lớn của đời mình rồi.” Ánh mắt Hải Yến sáng long lanh, nụ cười cũng trở nên rạng rỡ. Minh Phương đoán chắc lúc này Hải Yến đang nghĩ đến Hoàng Anh, cô bắt giắc lắc đầu, cô nâng lại bắt đầu mộng tưởng viễn vông rồi. Dù sao thì Hoàng Anh cũng là nghệ sỹ, đối với những người bình thường như cô chỉ là hoa trong gương ảnh trắng trong nước, tuyệt đối không nên có chút ý nghĩa xa vời làm gì.

“À, nói đến anh ấy mới nhớ. Sao hôm nay cậu về muộn vậy? Có phải đi cùng anh Hoàng Anh cả ngày không?”

Minh Phương dùng ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua Hải Yến một lượt biểu thị: Cậu bị ngốc à? Tớ không đi cùng Hoàng Anh cả ngày thì còn làm gì nữa?

“Tớ biết cậu mệt, mau uống nước cam đi, tớ vừa làm xong đấy.” Hải Yến vẫn mặc kệ thái độ lạnh nhạt của Minh Phương mà hồ hởi đưa ly nước cam trên tay cho Minh Phương. “Hôm nay anh ấy làm gì? Có gì thú vị không? Kể cho mình nghe đi, hi hi.”

Minh Phương uống một ngụm nước cam ngọt mát sau đó mới từ từ ngồi xuống sofa. Hải Yến là một fan cuồng điển hình thứ hai mà cô gặp trong ngày hôm nay. Cô nàng cực kỳ thích Hoàng Anh, dùng hai từ mê mệt cũng không ngoa quá.

Hải Yến là trưởng nhóm của một fanclub, ngày ngày tám chuyện cùng các fan khác của Hoàng Anh, chủ đề ngoài hai từ Hoàng Anh thì cũng chỉ có Hoàng Anh. Hễ anh có hoạt động gì bên ngoài đều đi theo, cô nàng còn đầu tư hẳn một chiếc máy ảnh xịn để chuyên chụp ảnh Hoàng Anh, học photoshop cũng vì để chỉnh sửa ảnh của Hoàng Anh, nên đâu đâu trong phòng cũng là ảnh của Hoàng Anh. Cũng may, Minh Phương không ở cùng Hải Yến, chứ cả ngày đi làm đã ở bên cạnh Hoàng Anh, tối về lại thấy ảnh của Hoàng Anh treo khắp nhà cùng với một người luôn miệng Hoàng Anh Hoàng Anh thì chắc cô sẽ phát điên lên mất.

“Hôm nay Hoàng Anh đi chụp ảnh cho tạp chí, sau đó chiều bọn mình đi xem phim, đi ăn đêm rồi về, chẳng có gì thú vị, như mọi ngày thôi, à anh ấy hôm nay bị đau dạ dày.” Minh Phương chậm chậm nói.

“Cái gì? Máy người lại đi xem phim cùng nhau? Hu hu, vì sao không nói cho tớ biết, ít nhất tớ cũng có thể đến rạp đó âm thầm mà nhìn anh ấy.” Hải Yến

trợn tròn mắt lên đầy đau khổ, sau đó dường như nghĩ đến câu tiếp theo lại hỏi: “Cậu vừa bảo bệnh đau dạ dày của anh ấy phát tác? Có đau lắm không? Thế nào rồi? Tớ đến thăm có được không?” Sau đó cô nàng sực xoa đau xốt một hồi.

“Cậu không phải lo, bên cạnh anh ấy còn có cả một đoàn đội đi theo, không chết được đâu, yên tâm” Minh Phương an ủi Hải Yến nhưng giọng nói chẳng có chút gì là dịu dàng hay cảm thương.

“Cậu sao lại thể được nhỉ, cứ nói anh ấy như vậy.” Hải yến khẽ chau mày. “Có trợ lý nào như cậu, suốt ngày than thở, nói xấu nghệ sỹ của mình.”

“Anh ấy suốt ngày giầy vò bọn tớ chứ nào có thương xót gì đâu. Ôi mệt quá đi mất thôi, tớ đi tắm cái đã.” Minh Phương ngáp dài rồi xách túi đi vào phòng ngủ.

Minh Phương tắm xong liền leo lên giường định ngủ nhưng Hải Yến bên cạnh vẫn không chịu để yên.

“Phương, lịch trình sắp tới của anh ấy như nào, đi những đâu?”

“Cái này mình không nói được, bí mật của công ty.” Minh Phương đáp, tay mở điện thoại ra đọc tin nhắn.

“A, tin nhắn của Hoàng Anh, chúc cậu ngủ ngon.” Hải Yến nhìn thấy tin nhắn của Hoàng Anh gửi cho Minh Phương liền hét âm ỉ lên. “Tớ thật ghen tị với cậu, Phương à.”

“Cái này có gì đâu, hôm nào anh ấy chẳng chúc mọi người ngủ ngon, ai nhắn tin nhắc anh ấy công việc hay gì đó buổi tối, anh ấy đều nhắn lại như thế cả, cái này là phép lịch sự tối thiểu, hiểu không?” Minh Phương vừa đáp, tay vừa soạn tin: anh cũng ngủ ngon và gửi đi.

“Hay mai cậu bảo anh ấy cũng nhắn tin cho tớ như thế đi.”

Minh Phương nghe vậy, cô không thể không ngẩng lên mà nhìn Hải Yến, cô nàng trên trời rơi xuống này: “Cậu điên thật rồi. Mau đi ngủ đi, mai mình phải dậy sớm đi ra sân bay rồi.”

“Này, cậu với Hoàng Anh thân thiết như vậy, tình cảm cũng khá tốt, sao cậu không nghĩ đến việc...”

“Việc gì?” Minh Phương quay lại nhìn Hải Yến.

“Chẳng phải cậu cũng rất thích anh ấy sao?” Hải Yến nói.

“Trợ lý, quản lý phải yêu quý nghệ sỹ của mình là chuyện bình thường, tình cảm tớ dành cho anh ấy không giống như cậu nghĩ.” Minh Phương nói rồi kéo chăn cao lên, không thèm để ý đến Hải Yến nữa.

“Thực ra thì nếu không phải vì lời hứa với...” Hải Yến định nói nhưng lại ngừng giữa chừng không nói tiếp mà tắt đèn ngủ rồi nằm xuống.

Minh Phương thấy xung quanh yên lặng hẳn cô mới khẽ mở mắt ra, trở mình quay lại đã thấy Hải Yến ngủ say.

Sáng sớm, Minh Phương xách vali đến nhà Hoàng Anh rồi cùng mọi người lên xe ra sân bay đi Huế. Hôm nay Hoàng Anh rất trầm lặng, cả đoạn đường đi không nói năng cũng không trêu mọi người khiến cô có chút không quen, anh chỉ hướng ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật đang dần trôi đi.

Đêm hôm qua về nhà muộn, lại bị Hải Yến cảm rằm bên tai khiến cô không ngủ ngon, nên tâm trạng cô cũng không thoải mái lắm, cô ngã đầu vào người bên cạnh ngủ thiếp đi.

Không khí trong xe yên tĩnh, Đức Trung chỉ chăm chú nhìn vào tài liệu trên tay, Trần Lâm thì dán mắt vào điện thoại. Hoàng Anh quay sang nhìn Minh Phương dựa vào người Trần Lâm ngủ rất ngon lành. Mới lên xe được bao lâu mà cô đã ngủ không biết trời đất là gì, anh khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng lấy áo khoác của mình bên cạnh đắp lên người Minh Phương.

Minh Phương tỉnh dậy, cô nhớ nhó bóp vai đang mỏi nhừ của mình, khẽ nói: “Trần Lâm, vai của em cứng thật đấy.”

Trần Lâm nghe vậy, ầm ừc nói: “Em còn chưa trách chị dựa vào em ngủ làm em tê hết cả tay mà chị đã chê vai em cứng à?”

“Đúng là mặt dày không biết ngại, lần sau em đừng cho cô ấy dựa ngủ nữa.” Hoàng Anh xen vào nói.

“Anh tập trung selfie đi, đừng có quản chuyện của chị em em.” Minh Phương hất hàm nhìn Hoàng Anh tay vẫn đang cầm điện thoại tạo dáng các kiểu.

“Sao? Em thấy bản thân mình không đẹp bằng anh, không tự tin chụp ảnh nên ghen tị à?” Hoàng Anh không chịu buông tha Minh Phương.

“Hừ, ai thêm ghen tị với nhà anh.”

“Ồ, vậy à, lại đây.” Hoàng Anh nói rồi kéo Minh Phương lại gần mình chụp ảnh.

Minh Phương bị Hoàng Anh kéo vào chụp ảnh chung, cô không cười mà bĩu môi nhìn vào camera.

“Ày, em cười tươi lên xem nào, mặt lúc nào cũng dầy ra thế, không xinh đâu. Nhìn anh đây này.”

Minh Phuong nhìn khuôn mặt làm xấu của Hoàng Anh trong màn hình điện thoại lên bật cười thật tươi, cũng đúng lúc Hoàng Anh bấm chụp.

“Trần Lâm, lại đây chụp.” Minh Phuong nói rồi kéo Trần Lâm lại gần mình.

“Đức Trung, nhìn lên đây nào.” Hoàng Anh lên tiếng.

Bốn người cùng chụp ảnh một hồi, kết quả là người này đẹp thì người kia xấu, kiểu người này cười thì mặt người kia ngơ ngác, trông rất hài hước chẳng có kiểu nào thực sự đẹp, rồi lại bắt đầu trách móc, người này cười người kia chụp ảnh xấu quá, tiếng cười nói ầm ĩ trong xe.

Khi Hoàng Anh đến địa điểm quay phim, trời vẫn còn khá sớm, nhân viên đoàn phim đang tất bật chuẩn bị đạo cụ, cảnh quay. Một người thanh niên nhìn thấy Hoàng Anh đến liền chạy ra niềm nở chào đón.

“Anh Hoàng Anh đến rồi à, anh vào trong kia hóa trang đi.” Anh ta nói rồi chỉ vào tòa nhà được đoàn phim thuê phía xa.

Bộ phim này là phim điện ảnh cổ trang nên thời gian hóa trang mất khá nhiều thời gian. Lúc Hoàng Anh hóa trang xong xuôi, cũng đến giờ quay phim nhưng nữ diễn viên chính vẫn chưa đến, phó đạo diễn đã gọi điện mấy lần, chỉ thấy trợ lý của cô nàng nhắc máy, nói sẽ đến trễ hai mươi phút, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

“Thật ngại quá, để mọi người phải đợi như thế này.” Đạo diễn từ bên ngoài bước vào nói.

“Không sao đâu, chắc là đường tắc, chúng ta đợi một chút cũng được.” Một chị diễn viên lên tiếng, giọng nói khá dịu dàng êm tai.

Hoàng Anh từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ tập trung vào ipad xem phim, thỉnh thoảng lại bàn luận với mấy người bên cạnh về tình tiết bộ phim. Đức Trung nhìn Hoàng Anh xem phim có vẻ không hài lòng lắm, sắp quay đến nơi rồi mà Hoàng Anh không chịu đọc kịch bản lại còn cùng mọi người xem phim.

“Đến rồi, đến rồi.” Một người từ bên ngoài chạy vào thông báo, một lát sau đã nghe tiếng nói từ phía xa vọng lại, tiếp đó là một đoàn người đi tới, đi đầu tiên là một cô gái mặc chiếc váy ngắn, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ và đeo một chiếc kính râm, trông rất quyến rũ. Cô ấy chính là Quỳnh Mai, nữ diễn viên nổi tiếng hiện nay, Quỳnh Mai là gà cưng của công ty giải trí Thịnh Hưng, cùng với Hoàng Anh nhưng cô nàng có người quen nâng đỡ nên rất được cưng chiều, vì vậy mà cũng rất hống hách.

“Thật xin lỗi mọi người, hôm nay tắc đường quá, làm chúng tôi đến trễ.” Trợ lý của Quỳnh Mai vừa đi vừa cúi đầu xin lỗi đạo diễn và mọi người ở đó, một tay cầm ô che cho Quỳnh Mai, một tay xách túi cho Quỳnh Mai. Thấy đạo diễn đứng ở đó, Quỳnh Mai khẽ nở một nụ cười đúng chuẩn dịu dàng chào hỏi một cách khách sáo rồi đi thẳng đến chỗ hóa trang.

Từ lúc Quỳnh Mai vào phòng hóa trang, trợ lý phục trang, hóa trang, làm tóc, tất cả đều vây quanh Quỳnh Mai mỗi người làm một việc mong có thể nhanh chóng hóa trang xong để quay phim.

Tay Quỳnh Mai cầm điện thoại, lúc giờ lên chụp ảnh, lúc lại nghe điện thoại không yên, khiến nhân viên trang điểm không làm việc được nhưng lại không dám nói. Bàn tay cô bé không cẩn thận vẽ chệch một đường lông mày khi Quỳnh Mai đang cười. Cô nàng thấy vậy la toáng lên.

“Cô trang điểm kiểu gì vậy?”

“Em xin lỗi, tại lúc đó chị...” Cô bé run run nói.

“Không biết trang điểm còn đồ lỗi tại tôi à? Đi, thay người khác trang điểm lại cho tôi. Nhìn xem, tôi chưa gặp ai tay nghề kém như vậy.” Quỳnh Mai vẫn không ngừng lớn tiếng quát cô bé trang điểm cho mình.

“Chị Quỳnh Mai, cô bé này là nhân viên trang điểm giỏi nhất của đoàn phim rồi, nếu chị không ưng thì...” Một người lên tiếng.

“Dù sao thì tôi cũng không muốn cô ta trang điểm cho tôi, mau đổi người đi!” Quỳnh Mai khó chịu nói.

“Trần Lâm, hay em qua giúp đi, ở đây chỉ có em là chuyên viên trang điểm.” Minh Phuong khẽ nói. Trần Lâm vốn là một chuyên viên trang điểm có tay nghề cao trước khi làm trợ lý cho Hoàng Anh, đáng lẽ cậu bé có thể nổi tiếng với khả năng của mình, nhưng không biết vì sao cậu lại từ bỏ, Minh Phuong cảm thấy hơi phí hoài tài năng. Có thể vì cậu bé có điểm giống mình nên Minh Phuong rất yêu quý cậu em này.

“Em chịu thôi.” Trần Lâm khẽ bĩu môi.

“Dù sao cũng là người của Thịnh Hưng, đều là người nhà cả, giúp được thì giúp, làm mất thời gian của mọi người không hay đâu.” Minh Phuong nói, nhưng Trần Lâm nhất định không nghe. Cũng không thể trách được Trần Lâm, lúc cậu bé mới vào nghề, từng trang điểm cho Quỳnh Mai một lần nhưng bị cô nàng mắng cho một trận, không ghi thù thì đâu phải Trần Lâm.

“Để em trang điểm cho chị được không?” Minh Phuong tiến lên phía trước, dù cô không phải chuyên viên trang điểm nhưng ở cùng Trần Lâm lâu, cô cũng học được không ít bí quyết của Trần Lâm. Nhân vật của Quỳnh Mai trong phim là nhân vật hiền lành, chỉ cần trang điểm sao cho tự nhiên một chút là được, đối với cô không khó. Trần Lâm định kéo Minh Phuong lại nhưng không kịp nữa.

Quỳnh Mai nghe vậy liền ngẩng lên nhìn Minh Phuong một lượt, ánh mắt khinh khinh: “Vây cô thử xem, đừng làm mất thời gian của tôi.”

Rõ ràng cô ta làm mất thời gian của mọi người vậy mà còn to tiếng nạt nộ người khác. Chỉ sợ lần này Minh Phương lại bị mắng vì quản chuyện bao đồng, biết như vậy cậu đã giúp Minh Phương rồi. Trần Lâm bực mình nhưng cũng đành im lặng mà không dám lên tiếng. Mấy người bên trong chứng kiến toàn bộ sự việc nhưng không ai dám lên tiếng, mọi người ai cũng đã nghe danh Quỳnh Mai ghê gớm, chẳng ai muốn rước phiền vào thân.

Một lúc sau, Minh Phương đã trang điểm xong, Quỳnh Mai mới nhìn khuôn mặt mình trong gương, cô tỏ rõ sự ưng ý, giọng nói cũng có vẻ êm dịu: “Em tên là gì vậy?”

“Minh Phương.”

“Từ mai em giúp chị trang điểm đi.” Quỳnh Mai nói, ánh mắt vẫn không rời gương.

“Chị ấy không phải nhân viên trang điểm, là trợ lý riêng của anh Hoàng Anh.” Trần Lâm nói.

“Ồ.” Quỳnh Mai khẽ cười rồi nhìn sang Hoàng Anh. “Anh Hoàng Anh có thể cho em mượn cô ấy trang điểm trong bộ phim này không?”

Trần Lâm nghe giọng ngọt ngào của Quỳnh Mai, cậu chỉ cảm thấy khó chịu, đồ ăn trong dạ dày cứ như muốn lộn ngược mà chui ra ngoài.

Hoàng Anh vốn không muốn có bất cứ dây dưa gì với cô gái này, càng không muốn Minh Phương làm việc cho cô ấy, chỉ e người chịu thiệt lại là Minh Phương kia thôi, nhưng anh không tiện từ chối trước mặt mọi người, dù sao anh và Quỳnh Mai cũng cùng một công ty: “Anh cũng không thể để Minh Phương hưởng một phần tiền lương mà làm hai phần công việc, phải không? Em hỏi Minh Phương xem ý cô ấy thế nào.” Hoàng Anh nói.

Quỳnh Mai nghe vậy trong lòng không vui lắm, biết Hoàng Anh có ý từ chối, nhưng Quỳnh Mai cô từ trước tới nay muốn làm gì thì làm, muốn thứ gì thì không có chuyện không có được, vậy mà phải hỏi xin một trợ lý bé nhỏ làm việc cho mình ư?

“Minh Phương, em thấy sao?”

Minh Phương thấy ánh mắt Quỳnh Mai dịu dàng nhìn mình khiến cô có chút lúng túng. Trong đầu cô thoáng chút hối hận khi nãy không nghe Trần Lâm.

“Em...” Minh Phương gượng cười không biết trả lời sao.

“Mọi người hóa trang xong rồi thì mau chóng ra ngoài chuẩn bị quay thôi.” Nhân viên đoàn phim từ ngoài đi vào, đúng lúc giải vây cho Minh Phương. Cô nhanh chóng cầm tập kịch bản của Hoàng Anh và kéo Hoàng Anh ra ngoài.

Quỳnh Mai và Hoàng Anh tuy cùng một công ty nhưng ít khi gặp nhau, cô biết Hoàng Anh là bạn của giám đốc nên được chú ý hơn những nghệ sỹ khác trong công ty. Đáng lẽ đây là cơ hội phát triển rất tốt, nhưng anh chàng lại không hề biết tận dụng nó vào việc phát triển sự nghiệp cho mình mà ngược lại, Hoàng Anh tận dụng vào mối quan hệ tốt ấy để sống thoải mái, thích làm gì thì làm, thích nhận phim gì thì nhận, không thích thì tuyệt đối không ai khuyên anh được, nên vào nghề nhiều năm mà vẫn chỉ nổi tiếng ở mức bình thường.

Trong mắt Quỳnh Mai, những người như vậy không có chí tiến thủ, cũng không cố gắng. Quỳnh Mai vốn không coi trọng người như vậy, thậm chí có chút oán ghét. Cô cố gắng bao nhiêu năm, lợi dụng tất cả các mối quan hệ của mình mới có thành tựu như bây giờ, cô hi sinh rất nhiều để được sự nghiệp và sự nổi tiếng như hiện tại, nhưng đồng thời cô cũng bị nhiều người ghét.

Còn Hoàng Anh, dù độ nổi tiếng không bằng cô nhưng lại rất được yêu thích, con đường sự nghiệp của anh có vẻ thuận lợi. Có hợp đồng tốt, giám đốc đều nghĩ đến Hoàng Anh đầu tiên, mấy trợ lý đi theo anh cũng đều là người có tài và kinh nghiệm. Nếu hôm nay không tận mắt chứng kiến, cô cũng không biết trợ lý của Hoàng Anh lại làm được việc như vậy, một mình Minh Phương quán xuyến mọi chuyện xung quanh Hoàng Anh, chẳng bù cho ba cô trợ lý vụng về của cô. Lúc đó Quỳnh Mai nghĩ, nếu kéo được Minh Phương về làm việc cho mình, nhất định cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Cut!”

“Quỳnh Mai, cảm xúc của em không đủ, ánh mắt em phải thể hiện lên sự đau khổ tột cùng như thể sau lần chia tay này sẽ mãi mãi không gặp lại người mình yêu thương nữa. Ánh mắt em cứ trợn lên nhìn người ta như thế, khán giả sẽ nghĩ mình đang xem một cảnh kinh dị chứ không phải cảnh biệt ly.” Đạo diễn nói, khuôn mặt ông tỏ rõ sự bất mãn.

“Vâng, em biết rồi ạ.” Quỳnh Mai khẽ đáp nhưng trong lòng không giấu được sự khó chịu, cô đã diễn đi diễn lại cảnh này mấy lần rồi nhưng đạo diễn vẫn không ưng, thật không biết phải làm sao mới được.

“Nào, bắt đầu cảnh một, mọi người chuẩn bị, vào vị trí nào.”

“Cut!...”

“Cut!...”

“Làm lại lần nữa!”

“Cut!”

“Thôi, mọi người nghỉ ngơi hai mươi phút!”

Đạo diễn cảm loa hét lên, lúc này dường như ông bắt đầu hết kiên nhẫn. Mỗi cảnh quay có Quỳnh Mai đều phải quay đi quay lại ba bốn lượt mới xong, những cảnh khác thì không sao nhưng cứ đến cảnh tình cảm hay khóc Quỳnh Mai đều NG vài lần. Nhiều lúc ông cảm giác cô nàng này dường như trời sinh không có cảm xúc vậy.

Minh Phương nghe tiếng đạo diễn hô cut liền cầm ô, chai nước và khăn giấy chạy lại chỗ Hoàng Anh lau mồ hôi trên trán anh, một tay đưa cho anh bình nước ấm. Trần Lâm bên cạnh cầm hộp phấn chờ Minh Phương lau mồ hôi xong liền bổ trang giúp Hoàng Anh.

“Minh Phương, em mua cho anh ít nước lạnh đi, nóng quá!” Hoàng Anh nói.

“Không được, dù ở đây không lạnh lắm, nhưng bây giờ vẫn là mùa đông, uống nước lạnh dễ bị ho, hơn nữa anh còn phải giữ giọng để thu âm, chỉ được uống nước ấm thôi.” Minh Phương vừa nói, tay vừa nhẹ nhàng chấm mồ hôi trên trán anh. Mới quay một lúc mà người anh đã ra đầy mồ hôi trên mặt và cổ dù ngoài trời không nóng lắm.

“Được rồi, anh nói một câu mà sao em nói nhiều thế không biết.” Mối Hoàng Anh khẽ cong lên.

“Em cũng là vì muốn tốt cho anh.” Minh Phương mỉm cười, dùng bàn tay cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán anh dí mạnh một cái.

Hoàng Anh lui lại một bước đẩy tay cô ra: “Em bỏ cái trò này đi, làm như anh là trẻ con không bằng.” Anh nói, trên môi khẽ nở nụ cười hiền lành. Anh từng nhiều lần nhìn thấy Minh Phương khi chơi cùng trẻ con đều có thói quen như vậy, đôi khi xoa hai má, xoa đầu bọn trẻ. E rằng cô đã sớm coi anh thành trẻ con mà chăm sóc mất rồi.

Từ phim trường trở về, Trần Lâm, Minh Phương và Đức Trung bàn tán sôi nổi về việc tối nay sẽ đi ăn ở đâu. Ẩm thực miền Trung nổi tiếng ngon lại rẻ, không nhân cơ hội này đi ăn thỏa thích thì thật đáng tiếc. Trần Lâm say sưa tưởng tượng đến các món ăn, thỉnh thoảng lại quay sang hỏi Hoàng Anh ăn chỗ này được không, chỗ kia thế nào. Nhưng đáp lại sự nhiệt tình của cậu nhóc là sự im lặng hờ hững của Hoàng Anh.

“Mọi người cứ đi ăn đi, tôi đi có việc một lát, xong thì về khách sạn nghỉ sớm đi, không cần phải đợi đâu.” Hoàng Anh nói rồi đi thẳng.

“Ừa, cả ngày hôm nay anh ấy sao thế nhỉ? Có phải ốm rồi không?”

Trần Lâm quay sang nhìn Đức Trung và Minh Phương. Trần Lâm làm việc cho Hoàng Anh gần hai năm, cậu tất nhiên không thể biết chuyện của sáu bảy năm trước rồi, trong ba người bọn họ, có lẽ chỉ Đức Trung là hiểu rõ nhất. Anh lên tiếng:

“Kệ cậu ấy đi, cậu ấy không ăn thì chúng ta chúng ta đi ăn vậy.” Anh nói rồi cùng Minh Phương đến một quán ăn đã bàn bạc trước đó.

Vì Hoàng Anh không có mặt nên chủ đề của Trần Lâm, Đức Trung và Minh Phương chính là Hoàng Anh, công việc đi theo nghệ sỹ không hề nhàn nhã, tính tình của Hoàng Anh lại thất thường, lúc vui lúc buồn nên bọn họ thường tụ tập khi Hoàng Anh không có mặt mà than thở, không hài lòng việc nọ việc kia của cậu. Nói xấu là vậy nhưng thực ra trong lòng mọi người ai cũng quý Hoàng Anh cả, ai cũng coi cậu như người nhà, so với một số nghệ sỹ khác, cậu vẫn còn tốt chán, chỉ ít thì không mắc bệnh ngôi sao, cũng chưa bao giờ lớn tiếng quát mắng ai, chỉ là đôi khi anh không nghiêm túc, thỉnh thoảng đầuêu nghịch ngợm, trêu chọc mọi người mà thôi.

Ba người ăn uống no, chuẩn bị về, Minh Phương mới gọi ít đồ mang về cho Hoàng Anh, anh đi lang thang một mình như vậy chắc cũng không chịu ăn uống gì.

Minh Phương về đến khách sạn, cô đi tắm rồi lên giường xem phim một lúc lâu, cô vừa xem phim vừa ngủ gật nên cũng không biết tình tiết phim đến đâu. Lúc cô định tắt phim đi ngủ thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài mới giật mình mở mắt ra.

Minh Phương mở cửa ra thấy Trần Lâm đứng bên ngoài: “Muộn rồi không ngủ đi thế?”

“Chị ơi, anh Hoàng Anh vẫn chưa về, gọi điện cũng không nghe máy. Anh Trung bảo chị em mình chia nhau đi tìm, anh ấy đi trước rồi.” Trần Lâm lo lắng nói.

“Tên này lại giờ trò gì nữa, hơn mười hai giờ rồi mà không chịu về đi, mai phải quay sớm.” Minh Phương nói rồi đi vào trong phòng. “Đợi chị thay đồ nhé.”

Minh Phương đi loang quanh khắp nơi vẫn không thấy Hoàng Anh, gọi điện thoại cũng không nghe máy, cô bực mình tắt máy đi, miệng lầm bầm: “Muộn thế này, đi đâu không biết.” Lát sau, dường như chợt nhớ ra chuyện gì, cô liền đi vào mấy con ngõ nhỏ, loang quanh một vòng ra bờ sông.

Hoàng Anh đang ngồi ở bờ sông, dáng vẻ cô độc, xung quanh có mấy vỏ lon bia vứt lung tung. Minh Phương thoáng ngỡ người trong phút chốc, sau đó liền trấn tĩnh lại mà tiến gần về phía anh. Minh Phương ngồi xuống bên cạnh Hoàng Anh, tay bật một lon bia ra uống một ngụm. Cô yên lặng không nói, chỉ nhìn theo hướng anh nhìn.

Hoàng Anh thấy Minh Phương ngồi bên cạnh mình, trên trán cô còn lấm lấm mồ hôi, đoán chừng cô đã đi tìm anh một lúc lâu rồi. Tìm thấy anh nhưng lại không mở miệng trách mắng anh như thường ngày mà yên lặng ngồi bên anh uống bia. Anh cảm thấy có chút kì lạ, nhưng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, cứ như vậy mặc kệ cô.

“Đây là nơi anh quen chị ấy à?” Minh Phương rót cuộc cũng không im lặng được nữa.

Hoàng Anh khẽ gật đầu. “Sao em biết?” Anh hỏi.

“Em đoán vậy.” Minh Phương mỉm cười nhìn anh.

Hoàng Anh không nói gì thêm nữa mà quay mặt đi nhìn hướng khác.

Anh quen cô ấy cũng chính tại khu phố nhuộm đầy màu sắc của thời gian này, lúc đó anh còn rất trẻ, còn chưa bước chân vào giới giải trí, chỉ là một cậu thanh niên nghịch ngợm không hiểu chuyện hay trêu chọc người khác. Còn cô ấy, cô như thiên sứ xuất hiện cuộc đời anh. Cô có nụ cười rạng rỡ, đôi mắt trong như nước hồ thu, phảng phất nét u sầu.

“Khi anh trở thành ca sĩ nổi tiếng, anh vì mãi mê với cuộc sống mới, với ánh hào quang của showbiz mà quên mất cô ấy, không quan tâm đến cô ấy, khiến cô ấy buồn.” Hoàng Anh chậm chậm nói, ánh mắt thoáng chút mơ hồ, tâm trí như chìm vào một thế giới xa cũ.

“Anh cứ nghĩ khi mình có sự nghiệp ổn định rồi, sẽ bù đắp cho cô ấy, mang đến cho cô ấy cuộc sống tốt hơn. Nhưng cái ngày đó mãi mãi không đến. Rồi cô ấy bỏ đi.”

Minh Phương nhìn bàn tay Hoàng Anh nắm chặt, ánh mắt đau khổ, cô vòng tay ra sau định vỗ nhẹ lên vai anh, bàn tay cô ngưng lại giữa chừng rồi buông xuống.

“Chị ấy sẽ không trách anh đâu.”

“Nhưng cô ấy cuối cùng vẫn không chịu quay về.” Hoàng Anh khẽ nhếch mép cười.

Giọt nước mắt trên khóe mi Minh Phương khẽ rơi xuống, cô muốn nói gì đó an ủi anh nhưng chẳng biết nói thế nào. Hôm nay không phải anh đã say thì có lẽ chẳng bao giờ cô được nghe chính anh kể lại. Cô ấy đã đi hơn sáu năm rồi nhưng Hoàng Anh vẫn một lòng đợi chờ, tình cảm ấy thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh ấy chính là ánh mặt trời rực rỡ

Sáng hôm sau, Minh Phương cùng Trần Lâm chuẩn bị đồ giúp Hoàng Anh thì Đức Trung từ bên ngoài đi vào nói khẽ với Minh Phương:

“Em qua giúp Quỳnh Mai trang điểm nhé.”

Minh Phương chưa kịp phản ứng thì Trần Lâm bên cạnh đã lên tiếng thay: “Tại sao chứ, chị ấy có phải là nhân viên trang điểm của cô ta đâu! Chị ấy còn bao nhiêu việc phải làm nữa.”

“Anh cũng không muốn đâu, nhưng một mình anh không quyết được.”

Đức Trung nói rồi chỉ chỉ ngón tay lên trên như muốn ám chỉ điều gì, Trần Lâm liền hiểu ra, cậu nhóc không phục, khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong, ánh mắt nhìn ra người phía xa với sự khinh ghét tột độ.

Minh Phương khẽ mỉm cười: “Không sao, cũng chỉ là trang điểm thôi mà, không mất nhiều thời gian.”

Trần Lâm vẫn không hài lòng, cậu nhóc bĩu môi rồi bỏ ra ngoài.

Từ hôm đó, ngoài việc làm trợ lý cho Hoàng Anh, Minh Phương ngày nào cũng trang điểm cho Quỳnh Mai, nhiều lúc lại phụ giúp cô nàng việc nọ việc kia, bị hai người quay như chong chóng. Công việc tuy mệt mỏi hơn trước nhưng Quỳnh Mai đối xử với Minh Phương khá tốt, không giống với những gì Minh Phương được biết về Quỳnh Mai.

“Minh Phương này.”

“Dạ?” Minh Phương đang mãi gấp mấy bộ quần áo, cô nghe Quỳnh Mai gọi, liền ngẩng lên.

“Em có muốn chuyển qua đây làm trợ lý cho chị không?” Quỳnh Mai dịu giọng khẽ hỏi. Thấy Minh Phương chỉ nhìn mình mà không phản ứng gì cô lại tiếp tục nói: “Nếu em làm trợ lý cho chị, chị nhất định không bạc đãi em đâu, lương của em cũng sẽ cao gấp đôi hiện tại, em thấy thế nào?”

“Chị Quỳnh Mai, em làm việc cùng Hoàng Anh không phải vì lương cao hay thấp. Thực ra em thấy mấy trợ lý của chị làm việc với chị rất tốt, em không chuyên nghiệp cũng không nhanh nhẹn bằng họ.” Minh Phương đáp.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, hai trợ lý của Quỳnh Mai bước vào:

“Chị Mai, đến cảnh quay của chị rồi.”

Quỳnh Mai khẽ gật đầu rồi nói với Minh Phương một câu: “Lát chúng ta nói chuyện tiếp nhé.” Cô nói rồi rời khỏi nơi hóa trang.

Minh Phương toan đến chỗ Hoàng Anh thì cô trợ lý của Quỳnh Mai đưa cho cô một chiếc túi: “Cái này cậu trông giúp mình lát nhé, mình ra ngoài có chút việc.”

Minh Phương nhận chiếc túi rồi ôm thêm đồng hồ của mình lúc này chạy đến chỗ Hoàng Anh xem anh có cần gì giúp nữa không.

Một ngày làm việc dài kết thúc trong mệt mỏi. Minh Phương khẽ xoa bóp đôi chân mỏi nhừ của mình. Mấy hôm nay đạo diễn yêu cầu thêm cảnh quay để nhanh chóng đóng máy nên cả đoàn phim lúc nào cũng bận rộn. Mấy nhân viên trong đoàn làm phim sau khi kết thúc công việc cũng không ngừng kêu than, thời tiết ở đây thất thường, liên tục có người bị cảm hay một cơn đau đầu.

“Chị uống chút nước này đi, sẽ bớt khó chịu hơn đấy ạ.” Minh Phương đưa bình nước của mình cho chị gái đang kêu mệt bên cạnh.

Cô gái uống xong mấy ngụm liền cảm thấy dễ chịu hơn lại uống thêm mấy ngụm nữa mới ngừng: “Nước này em mua ở đâu mà ngon vậy? Uống vào dễ chịu hẳn.”

“Là em tự pha ạ. Chị thích thì cứ cầm lấy chai này mang về, mai em lại pha thêm.” Cô nói.

Hoàng Anh thường hay bị cảm vặt lại không chịu uống thuốc nên cô thường tự làm chút nước mang đi cho anh uống. Nhắc đến con người này cô lại thấy chút phiền não, người gì mà trời lại không chịu mặc thêm áo ấm, lúc nào cũng mở miệng ra cãi lại cô với câu: “Em không hiểu gì về thời trang cả.” Sau đó bị cảm lạnh lại đến lượt cô chăm sóc.

“Vậy chị không khách sáo nữa đâu.” Chị kia vui vẻ nhận lấy chai nước từ Minh Phương.

“Em tốt tính thật đấy. Mà em giúp việc cho Quỳnh Mai có mệt không? Có gì cần giúp đỡ thì cứ gọi bọn chị, trong nghề này ai chẳng biết tiếng của cô ta.” Chị khẽ hạ giọng nói.

Minh Phương nhìn chị khẽ cười: “Cảm ơn chị”. Thực ra cô không thấy Quỳnh Mai ghê gớm như lời đồn, có lẽ đó là cách Quỳnh Mai tự vệ để không ai bắt nạt cô ấy mà thôi.

“Minh Phương, túi đồ cậu vừa đưa tôi sao lại thiếu mất hộp dây chuyền?” Trợ lý của Quỳnh Mai đi vào cắt ngang câu chuyện.

“Hộp dây chuyền nào? Cậu có nói gì với tôi đâu.” Minh Phương ngây ngô nhìn, cô nhớ lúc cô ấy đưa túi cho cô có nhắc gì đến hộp dây chuyền đâu.

“Sao lại không nói gì, chắc chắn cô nhớ nhầm rồi, tôi còn đặc biệt dặn cô trong đó có đồ quý giá, cô phải giữ cho cẩn thận rồi mà.”

“Tìm thấy chưa? Cô để nó ở đâu rồi?” Cô trợ lý thứ hai bước vào hỏi Minh Phương với giọng điệu không vui vẻ lắm.

“Cậu không hề bảo với tôi trong túi có dây chuyền, làm sao tôi biết được chứ.” Minh Phương nghe giọng nói của cô trợ lý kia như đang chất vấn mình trong lòng cũng có hơi chút khó chịu.

“Hay là cô đã giấu nó đi, bây giờ cô trả lại thì tôi coi như chưa bao giờ xảy ra chuyện này. Thật là, đi làm gần mười năm nay, chưa bao giờ tôi gặp trường hợp như thế này.” Cô trợ lý vừa nói vừa liếc nhìn Minh Phương một lượt với ánh mắt khinh ghét.

“Cô nói vậy là có ý gì? Tôi lấy trộm dây chuyền của hai người sao? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó như thế nào thì làm sao mà tôi trộm được chứ?” Minh Phương tức giận nhưng vẫn cố kìm nén.

Mọi người xung quanh đó nghe thấy ồn ào bên trong cũng có vài người chạy lại xem náo nhiệt. Minh Phương không muốn làm chuyện âm thầm, để phóng viên biết được sẽ không hay. Cô là trợ lý của Hoàng Anh, không thể gây chuyện rắc rối cho anh được, hơn nữa lúc này có tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, quan trọng nhất vẫn là tìm ra chiếc dây chuyền bị mất kia, cô khẽ thở ra một hơi, kìm nén sự khó chịu trong lòng mình.

“Chiếc dây chuyền đó trông như thế nào, tôi sẽ tìm.”

“Tìm? Tốt nhất là cô hãy lấy nó ra đây, cả ngày hôm nay cô loay quanh bên này, ngoài mấy người chúng ta ra ai có thể vào trong này được chứ.”

Minh Phương yên lặng nhìn mấy người bọn họ, phòng này là phòng trang điểm dành riêng cho mấy diễn viên chính nổi tiếng trong đoàn, không phải bản thân diễn viên và người trong đoàn staff của họ thì không mấy ai được ra vào tự do. Từ trước đến nay chưa từng có vụ mất trộm, có lẽ chỉ là lần lộn trong đồng hồ linh tinh mà thôi.

“Đi theo chúng tôi.”

Một cô nói rồi cố ý kéo mạnh Minh Phương, khiến Minh Phương mất thăng bằng suýt chút thì ngã xuống đất.

“Em không sao chứ?” Hoàng Anh vừa kịp lúc đến đó, anh liền đỡ lấy Minh Phương, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

“Em không sao.” Minh Phương khẽ lắc đầu, cô đứng dậy rồi tiến lại chỗ túi xách của mình vừa rơi xuống đất định nhặt đồ của mình bị rơi vương vãi ra bên ngoài thì thấy một chiếc hộp nhưng lạ hoắc. Minh Phương bỗng nhiên có chút dè dặt cảm không lành, cô khẽ chau mày lại và mở chiếc hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền màu trắng đính mấy viên đá lấp lánh đến chói mắt.

“Cô còn nói bản thân mình không ăn trộm, cái gì rơi ra từ trong túi của cô kia. Minh Phương, cái này là dây chuyền vàng đính kim cương đấy, cô cũng tình mắt nhí, bao nhiêu đồ không chọn, chọn đúng sợi dây chuyền này.” Cô trợ lý đứng đó lên giọng đầy mỉa mai.

Minh Phương không nói được lời nào, cô nghe xung quanh mình lời bàn tán xì xào. Hộp dây chuyền biến mất trùng hợp lại xuất hiện trong túi xách của cô, cái này đến cô cũng không hiểu thì ai có thể tin cô?

Quỳnh Mai bây giờ mới đi vào, thấy mọi người đang lăm râm to nhỏ liền lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trợ lý của Quỳnh Mai nói: “Minh Phương trộm dây chuyền của chị.”

“Em không có...” Minh Phương ngẩng lên nhìn Quỳnh Mai rồi quay sang nhìn Hoàng Anh.

“Cô không ăn trộm thì tại sao nó trong túi của cô được chứ?”

Minh Phương nắm chặt chiếc hộp nhưng trên tay, chặt đến nỗi bàn tay cô trắng bệch ra, khuôn mặt ảm ức nhưng không thể giải thích, cô cũng không muốn giải thích, bởi cô căn bản không phải là người lấy trộm.

Hoàng Anh cầm lấy hộp dây chuyền trên tay Minh Phương đưa lại cho cho Quỳnh Mai: “Đồ cũng trả lại cho chủ rồi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra được không?”

Minh Phương nghe vậy, cô lập tức ngẩng lên trần trần nhìn Hoàng Anh: “Anh nói vậy là sao? Anh cũng nghĩ em trộm đồ của người ta à?” Cô nói rồi chạy khỏi khu trang điểm.

“Minh Phương...” Lần đầu tiên Hoàng Anh nhìn thấy khóe mắt Minh Phương đỏ hoe, tràn ngập nước nhưng cô nhất quyết không để một giọt rớt xuống, ánh mắt đầy thất vọng lẫn ảm ức nhìn anh. Anh làm sao không tin, không hiểu cô chứ, dù gì thì anh cũng làm việc cùng cô gần ấy năm, chỉ là cô gái ngốc nghếch kia quá cao ngạo, tự trọng, không bao giờ chấp nhận người khác nghi oan cho mình, còn anh, anh lại không hề thay cô giải thích, đơn giản vì anh thấy có gì đáng giải thích đâu, anh tin cô là đủ.

Hoàng Anh quay lại nhìn một lượt mọi người xung quanh rồi lên tiếng: “Hi vọng mọi người coi chuyện này như chưa từng xảy ra có được không? Để phóng viên biết được sẽ ảnh hưởng không tốt đến bộ phim. Quỳnh Mai, em thấy vậy có được không? Nếu em cảm thấy cần thiết tôi nhất định sẽ bù đắp xứng đáng cho em.” Anh dịu dàng nói, khóe môi khẽ mỉm cười, sau đó đặc biệt quay sang nhìn hai cô trợ lý. “Chuyện này mà ảnh hưởng gì đến Minh Phương thì người gây chuyện cũng không được yên ổn đâu.” Hoàng Anh nói rồi cúi xuống nhặt túi xách của Minh Phương và đi thẳng.

Hoàng Anh rời khỏi phòng nhưng không khí trong phòng vẫn im ắng có vài phần lạnh lẽo, một lúc lâu sau mới bình thường trở lại. Trước đây mọi người chưa bao giờ thấy Hoàng Anh nghiêm túc như vậy nên có chút bất ngờ, hai cô trợ lý của Quỳnh Mai bị câu nói của Hoàng Anh làm chột dạ, sợ xanh mặt, bây giờ lại nhìn thấy ánh mắt lờm lợm của Quỳnh Mai hướng về mình liền cảm thấy cuộc sống của mình sau này sẽ thay đổi không ít.

Minh Phương ở trong phòng xem ti vi, ở bên ngoài tiếng gõ cửa ầm ĩ, cô cũng không buồn nhấc chân ra cửa xem ai. Đức Trung đã về Hà Nội từ hôm qua, giờ này Trần Lâm chắc hẳn không dám nhay vào tổ kiến lửa là cô thì còn ai vào đây được nữa.

Hoàng Anh có vẻ không chịu bỏ cuộc, quyết thì gan đến cùng với cô, anh liên tục gõ cửa. Với độ nhậy của Hoàng Anh, Minh Phương không phiền chết thì khách phòng bên cũng sẽ khiếu nại. Cô còn mặc kệ Hoàng Anh nữa thì gọi nhân viên lên mở khóa anh cũng dám lăm. Người chịu thua luôn chỉ có thể là cô.

“Anh có thôi đi không, hết giờ làm rồi để cho em nghỉ chứ.” Minh Phương bực mình mở cửa cho Hoàng Anh.

Hoàng Anh đứng bên ngoài hồi lâu đã mỏi chân liền ngồi bệt xuống đất, tay vẫn cầm hộp thức ăn sắp nguội hết. Thấy Minh Phương mở cửa, anh vội vàng đứng dậy, khuôn mặt nhe nhon nhìn Minh Phương cười cười.

“Anh biết em chưa ăn gì nên cố ý mua đồ em thích về, nhưng hơi nguội mất rồi.” Anh vừa nói vừa giơ túi lên.

Hoàng Anh nói rồi đi thẳng vào trong, đặt mấy hộp lên bàn: “Ày, em xem nguội quá rồi. để anh gọi phục vụ lên nhờ hâm nóng lại.”

“Thôi, không cần đâu, dù sao em cũng không đói.” Minh Phương nói rồi ngồi xuống giường, cũng không thèm để ý đến Hoàng Anh nữa, ngờ ý muốn đuổi anh về.

Hoàng Anh biết cô làm như vậy ý là bảo anh về nhưng anh lại cố tình phớt lờ, múc đồ ăn ra: “Cái này thơm quá, không ăn thì tiếc thật, anh đi mất bao lâu mới tìm được quán này đấy.” Hoàng Anh gấp một miếng đưa lại gần Minh Phương.

Minh Phương quay sang nhìn, đúng là mùi vị quen thuộc, không lẫn vào đâu được, cũng đã rất lâu rồi cô chưa được ăn. Nhớ lúc còn nhỏ, cô và chị thường cùng nhau đi ăn món này, chớp mắt đã nhiều năm qua đi. Nghĩ đến những chuyện xảy ra với chị gái, mắt cô tự dưng cay cay.

Hoàng Anh thấy Minh Phương dưng dưng sắp khóc lại nghĩ vẫn đang giận mình, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi: “Anh xin lỗi. Không phải anh không tin em mà...”

“Em biết rồi, em không giận vì chuyện đó đâu. Là do em không cẩn thận thôi. Cũng may hôm nay không có phóng viên, nếu không thì không biết gây ra chuyện gì nữa.” Nghĩ thôi cô cũng thấy sợ, trong ngành này ai chẳng biết chỉ một vấn đề nhỏ, một bức ảnh cũng có thể gây ra ầm ĩ. Bộ phim này lại đang là chủ đề hot, chuyện này truyền ra ngoài không chỉ cô có thể bị đuổi việc mà còn gây rắc rối cho Hoàng Anh nữa.

“Anh đặt vé máy bay, mai em về Hà Nội, nghỉ ngơi vài hôm cho khỏe, phim cũng sắp đóng máy rồi, anh với Trần Lâm có thể tự lo được.” Hoàng Anh dịu giọng nói.

Minh Phương nghe vậy liền cau mặt lại nhìn Hoàng Anh, chiều nay cô tức giận bỏ về mặc kệ mọi chuyện xảy ra ở phim trường, cũng không biết chuyện kia cuối cùng thế nào.

“Có phải em gây rắc rối cho anh không?” Cô lo lắng hỏi.

Hoàng Anh khẽ cười: “Em thì gây ra được rắc rối gì chứ? Chuyện kia xong rồi, có người không ưa em nên cô ý gây sự với em thôi. Ai bảo em cứ thích đi bao đồng, giúp đỡ người khác làm gì. Giờ thấy chưa? Lương chẳng được tăng, vất vả thêm lại còn bị người ta ghét.”

Minh Phương yên lặng nhìn Hoàng Anh. Có lẽ cô đúng là không nên nhiệt tình quá như vậy.

“Anh bảo em về Hà Nội là cho em nghỉ phép, về quê nghỉ ngơi. Mỗi năm, tầm thời gian này em cũng hay nghỉ phép đấy thôi, nghỉ thêm vài hôm cũng không sao.”

Minh Phương khẽ cười. Ánh mắt nhìn Hoàng Anh bỗng có chút cảm kích. Cô thân là trợ lý nhưng không giúp được cho anh mà toàn khiến anh đứng ra giải quyết mọi chuyện.

“Được rồi, ăn rồi đi ngủ sớm đi nhóc con.”

Hoàng Anh nói rồi bất giác xoa xoa đầu Minh Phương vài cái cho rối loạn tóc lên. Minh Phương chau mày tránh bàn tay của anh rồi vuốt lại tóc mình đồng thời lấy chân đá anh một cái khi anh vừa đứng lên.

“Đừng có lòi cái kiểu xoa đầu cháu gái anh mà đi xoa đầu em.”

“Áy, nói đến mới thấy nhớ con nhóc ấy thật, lâu lâu không về nhà rồi.” Hoàng Anh nói băng quơ, miệng vẫn khẽ cười. “Ngủ ngon.” Hoàng Anh nói rồi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Hải Yến đi làm về, cô vừa mở cửa ra đã thấy trong nhà có ánh điện, trong lòng cảm thấy kì lạ, bạn cùng phòng cô sớm đã đi du lịch cùng người yêu, tuần sau mới về, vậy thì người ở trong nhà cô có thể là ai được chứ? Hải Yến bước vào đến phòng khách không thấy ai, đi vào phòng ngủ cũng không thấy ai.

“Cậu làm gì mà thậm thụt, ngó nghiêng thế hả?” Minh Phương từ trong phòng ăn, tay còn cầm đĩa hoa quả đi ra.

“Á, cậu làm mình hết cả hồn. Cứ tưởng nhà có trộm nữa.” Hải Yến ôm lấy ngực mình thở hắt ra một hơi.

Minh Phương nghe đến từ trộm trong lòng lại có chút dị ứng: “Nhà cậu có gì quý giá ngoài mấy cái tấm ảnh treo trên tường à?”

“Hừ, chữ kí xịn đấy. Quý hơn vàng, cậu hiểu gì chứ!”

“Không phải đều là tờ mạng về cho cậu sao, cái chữ kí ấy, ngày nào tờ chẳng cầm qua đến chục tờ, có thấy quý chỗ nào đâu.”

“Đúng là trong phúc mà không biết hưởng phúc.” Hải Yến không thèm chấp, cô có lạ gì cái kiểu nói chuyện như và vào mặt cô của Minh Phương với cô khi nhắc đến Hoàng Anh đâu. “Cậu ở một mình như vậy không chán à, thỉnh thoảng chạy sang bên này chết mệt ra, chỉ bằng chuyển hẳn sang đây ở cho vui đi.” Hải Yến nói.

“Cậu thôi dụ dỗ đi.” Minh Phương khẽ bĩu môi. “Tớ còn không rõ ý đồ của cậu sao?” Cô mà ở cùng hai cô fan cuồng của Hoàng Anh này thì lịch trình và kế hoạch công tác của Hoàng Anh lộ hết mất.

“Hi hi.” Hải Yến cười trừ. “Ô mà sao giờ này cậu lại ở đây, không phải nên ở trong đoàn phim sao? Về lúc nào vậy? Phim quay xong rồi à?”

“Vẫn chưa, nhưng mình xin nghỉ phép mấy hôm.” Minh Phương đáp lại.

“Vì chuyện sợi dây chuyền đấy à?”

“Sao cậu biết?” Minh Phương nhún mày nghiêm túc nhìn Hải Yến.

“Chẳng là hôm đấy có người cố ý dìm Hoàng Anh về để xin chữ kí, nên mới biết chuyện đó. Cậu ấy biết tớ là bạn thân của cậu nên mới kể với tớ.”

“Còn ai biết nữa không?” Minh Phương lo lắng hỏi.

“Chắc là không, cậu ấy nói không kể với ai cả.” Những fan đi theo idol của mình nhiều năm như Hải Yến đều biết rằng có những chuyện xung quanh idol của mình nên nói ra, nhưng có những chuyện không nên nói ra, dù là tốt hay xấu, huống hồ chuyện này còn liên quan đến Minh Phương, bạn thân nhất

của cô. “Ồi nhưng mà cái bộ dạng Hoàng Anh lúc bảo vệ cậu thật là men. Anh ấy thật tốt tính nha, không cần nghe cậu giải thích đã lập tức tin tưởng cậu. Cậu không biết chứ, lúc cậu đi rồi, anh ấy quay sang chỗ hai con bé trợ lý của Quỳnh Mai nói một câu thôi cũng đủ khiến hai ả xanh mặt. Đúng là chưa bao giờ thấy anh ấy nghiêm túc như vậy, thật tiếc khi không được tận mắt chứng kiến.” Hải Yến vẫn không ngừng miên man kể, chẳng hiểu sao chuyện trong mắt mấy người này đã biến thành câu chuyện hay như vậy.

Minh Phương ngơ ngác nghe Hải Yến kể xong mới hỏi: “Anh ấy có nói gì với hai người kia à?” Hoàng Anh thực sự tin là cô không ăn trộm sợi dây chuyền sao? Mọi việc xảy ra như vậy đến bản thân cô cũng thấy mơ hồ. “Rõ ràng anh ấy đang ám chỉ tớ.” Minh Phương lại cảm thấy chút khó chịu trong lòng.

“Có chứ.” Chẳng phải anh ấy bảo mọi chuyện coi như kết thúc ở đây sao? Lúc đó ánh mắt anh ấy nhìn hai cô kia lạnh lùng lắm, còn nói, nếu có lời đồn không hay về cậu sẽ không để hai cô kia được yên. Ăn trộm rồi vu oan cho cậu đáng tội gì nhỉ?”

Minh Phương trầm ngâm hồi lâu, không lẽ lời đó là Hoàng Anh nói với hai người kia, không phải nói cô? Cô hiểu lắm anh thật sao? Từ lúc cô qua giúp Quỳnh Mai, cô cũng lờ mờ cảm thấy hai người họ ngoài mặt nói cười nhưng thực ra không hề thích cô. Quỳnh Mai thường xuyên quát mắng hai người họ nhưng lại tốt với cô, còn muốn cô sang làm trợ lý cho cô ấy, cô vô tình đã trở thành mối đe dọa cho công việc của họ nên họ dùng cách này để trị cô.

“Này, đừng có xì mặt ra như vậy nữa, tớ đoán tám phần là hai người kia sợ cậu nhận lời làm trợ lý cho Quỳnh Mai khiến hai người kia mất việc nên bày trò đổ oan cho cậu khiến Quỳnh Mai ghét cậu. Thật đáng ghét! Nhà đấy đáng ghét từ nghề sỹ đến trợ lý.” Hải Yến lầm rầm chửi rủa hai cô gái kia không thương tiếc.

“Thực ra chị Quỳnh Mai cũng không đáng ghét như mọi người nghĩ, chị ấy chỉ hơi khó tính, yêu cầu cao quá thôi. Con gái lẫn lộn trong nghề này và có thành công như chị ấy cũng không dễ dàng gì.” Minh Phương nói, Quỳnh Mai đối xử với cô cũng không tệ, chỉ là hơi kiêu ngạo một chút, con người có ai hoàn hảo đâu.

“Vâng, vâng, trong mắt cậu ai cũng tốt cả.” Hải Yến không hài lòng lắm. “Cờ như cậu suốt ngày chỉ bị người ta bắt nạt thôi. Cậu tiếp xúc với Hoàng Anh nhiều, sao chẳng học được cái tốt mà học toàn mấy cái khiến người khác không yên tâm thế?”

Được mấy hôm nghỉ phép rảnh rỗi, Minh Phương liền bắt xe trở về quê. Cũng lâu rồi cô không về nhà, công việc của cô bận rộn, có khi mấy tháng không về. Mỗi lần cô về, mẹ cô lúc nào cũng không ngừng cảm râm việc nọ việc kia, lúc hỏi cô có bạn trai chưa, lúc thì giục cô mau chóng lấy chồng, khi lại khuyên cô hãy nghỉ việc, tìm một công việc khác ổn định hơn mà không phải đi lại nhiều. Còn ba cô, ông chỉ yên lặng nghe mẹ cô nói, ậm ừ cho qua, thỉnh thoảng có nói cũng chỉ nhắc cô giữ gìn sức khỏe.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, để cho Phương nó còn ăn cơm chứ, lát nữa nói cũng được mà.” Minh Phúc, anh trai Minh Phương lên tiếng.

“Được rồi, mẹ không nói nữa, các con lớn rồi bắt đầu chê mẹ già lắm chuyện rồi.” Bà Lan khẽ lắc đầu.

“Ai dám chê bà lắm chuyện đâu, bà tự nói đấy nhé. Chẳng mấy khi các con về đây đủ, cứ làm không khí căng thẳng cho bọn trẻ làm gì, mọi chuyện cứ từ từ. Ăn đi không nguội hết thức ăn bây giờ.” Ông Bình vừa nói với giọng yêu chiều, tay đồng thời gấp một miếng đùi gà vào bát vớ.

Minh Phương và Minh Phúc thấy vậy liền nhìn ba với ánh mắt cảm kích vô bờ rồi liếc nhìn nhau khẽ mỉm cười. Ba mẹ không còn trẻ nữa mà tình cảm đến như vậy, cô và anh trai ngồi đây còn biết làm gì hơn làm phông nền cho họ.

“Anh phải nhanh chóng tìm vợ đi thôi, nhìn vậy không thấy thèm chút nào à?” Minh Phương nhỏ tiếng trêu anh trai mình.

“Còn em nữa.” Minh Phúc khẽ lườm em gái, sợ cô nhóc còn nói nữa, mẹ sẽ lập tức nhớ đến anh còn đang độc thân chưa chịu lấy vợ.

Sáng hôm sau, Minh Phương đi tảo mộ chị gái đã thấy một bó hoa đặt trên phần mộ từ bao giờ, năm nào cũng như vậy, cô cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ là thời gian sớm hơn mọi năm một chút, phần mộ của chị cũng được lau dọn sạch sẽ. Minh Phương đặt bó hoa của mình xuống bên cạnh. Cô yên lặng rất lâu không hề lên tiếng. Cô gái trong bức ảnh với nụ cười rạng rỡ lúc nào cũng nhìn cô với ánh mắt dịu dàng âu yếm. “Chị, em đến thăm chị, chị vẫn tốt phải không? Việc em hứa với chị, em vẫn luôn cố gắng làm rất tốt, chị yên tâm đi.”

“Em đến sớm thế, đi cũng không gọi anh một tiếng.” Minh Phúc ở phía sau trách móc.

Minh Phương bấy giờ mới bước ra khỏi suy nghĩ của mình, cô ngẩng lên nhìn anh trai và khẽ cười. “Lúc em đi anh còn đang ngủ nên không gọi anh nữa.”

Minh Phúc khẽ thờ dãi: “Nhanh quá, sáu năm rồi. Vậy mà cứ ngỡ mới xảy ra, anh còn nhớ lúc con bé mới về nhà mình, nụ cười bên lên nấp sau mẹ, lên tiếng chào anh. Còn em, em suốt ngày vào mình là em bé được mọi người chiều nên bắt nạt nó.” Minh Phúc vừa nói vừa hoài niệm về chuyện còn nhỏ. Anh và Minh Phương tuy không phải anh em ruột của Nana nhưng sớm đã coi cô ấy như người thân trong nhà. Nana mất sớm có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong gia đình mà không ai có thể vượt qua được.

“Em vẫn cứ nghĩ một ngày nào đó chị ấy sẽ trở về.” Minh Phương khẽ nói. Trong lòng một vài người, chị ấy chưa bao giờ mất đi cả, vẫn tồn tại, vẫn sống rất tốt ở một nơi nào đó.

“Con nhóc ngốc nghếch này, người chết rồi làm sao có thể...” Minh Phúc khẽ dí trán Minh Phương một cái, không hiểu vì sao anh có cảm giác Minh Phương càng ngày càng trở nên giống Nana, trước đây em gái anh nghịch ngợm, ngang bướng vô cùng, không nghe lời ai ngoài Nana, cũng chưa bao giờ chịu gọi dì Lan một tiếng mẹ. Sau khi Nana mất đi, con bé đột nhiên ngoan hiền hơn, chịu nghe lời, còn chịu gọi dì Lan là mẹ.

Minh Phương từ quê lên thành phố được một ngày thì cũng là lúc Hoàng Anh từ Huế về Hà Nội, bộ phim đã đóng máy, tâm trạng của Hoàng Anh cũng

có vẻ rất tốt, cả ngày rảnh rỗi đi trọc phá người khác.

“Cậu rảnh rỗi quá thì đọc mấy cái kịch bản này đi, xem thế nào.” Đức Trung cau mày nhìn Hoàng Anh sau đó đặt mấy tập tài liệu lên bàn, tay còn cầm một quyển khác nữa. “Tôi thấy bộ này cũng không tồi.”

Hoàng Anh nhìn mấy quyển kịch bản, anh không vội mở ra xem mà ngẩng lên hỏi: “Không cho nghỉ vài hôm à? Tâm trạng tôi đang lụi với vai kia quá.”

“Lụi cái gì mà lụi, nghỉ hôm qua chưa đủ à? Không được, cậu chăm chỉ làm việc cho tôi nhò.” Đức Trung nghiêm giọng. “Còn buổi phỏng vấn ngày mai, hợp báo tuyên truyền phim nữa. À, còn chuẩn bị ra album nữa đấy, liệu liệu mà chọn bài hát đi, cậu còn không chọn, tôi chọn thay cậu.”

“Áy đừng, đưa cả đây, tôi làm hết. Cho cậu làm không biết album của tôi sẽ thành dạng gì nữa.” Hoàng Anh cười nhăn với Đức Trung, bộ dạng không nghiêm túc chút nào.

“Lắm chuyện, chuyện của cậu không phải tôi đây lo liệu hết hay sao.”

Đức Trung vừa rời khỏi Hoàng Anh liền đưa cho Minh Phương một danh sách bài hát. “Muốn một chút nữa em hãy đưa cho cậu ta, để anh giày vò tên mặt than kia một chút.” Khuôn mặt Hoàng Anh tỉnh ranh nhìn Minh Phương.

“Hóa ra anh đã chọn xong cả rồi đấy, hai người rõ là, không giày vò nhau một lúc không chịu được à?” Minh Phương nói.

“Nhìn bộ mặt khó ở của cậu ta như vậy anh rất thấy thoải mái.” Hoàng Anh vừa nói vừa nghịch tờ giấy trên bàn.

Minh Phương khẽ thở dài lắc đầu bất lực. Nghe tiếng chuông điện thoại, cô không nói chuyện với Hoàng Anh nữa mà rời khỏi bàn làm việc.

Quỳnh Mai đã ngồi ở quán cà phê một lúc, từ phía xa thấy Minh Phương lại gần, cô khẽ nở nụ cười tươi tắn.

“Chị hẹn em ra đây có chuyện gì à?” Minh Phương cười lại với Quỳnh Mai rồi lên tiếng trước. “Cho chị một cốc cà phê ít sữa nhé, cảm ơn em.” Minh Phương quay sang nói với nhân viên phục vụ đứng đó.

“Chị hẹn em ra đây vì chuyện hôm trước ở Huế.” Quỳnh Mai nói.

Minh Phương khẽ giọng cười, cô chưa kịp nói gì Quỳnh Mai đã nói lên tiếng trước. “Hôm đó là do trợ lý của chị không hiểu chuyện, em đừng trách nó làm gì.”

“Dạ, không sao ạ.” Minh Phương ngập ngừng nói, cô chỉ nghĩ chuyện đó cứ thế cho qua, không ngờ Quỳnh Mai lại chủ động nhắc đến như vậy khiến cô cũng không biết nên phản ứng ra sao.

“Còn một chuyện nữa, chị hi vọng em suy nghĩ thêm về chuyện sang làm trợ lý cho chị.”

“Chị Quỳnh Mai, hôm đó em đã trả lời chị rồi ạ.” Minh Phương đáp.

“Chị biết ước mơ của em không phải chỉ làm một trợ lý ngày ngày chạy theo nghệ sỹ, chị quen rất nhiều nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, họ có thể sẽ giúp em thực hiện ước mơ của mình, thành tích tốt nghiệp của em không tệ, em thực sự không cảm thấy như vậy là lãng phí sao?” Quỳnh Mai biết Minh Phương không muốn nhưng cô vẫn mang cho mình thêm chút hi vọng.

“Cảm ơn chị. Em thích công việc hiện tại của mình.” Minh Phương khẽ nheo mắt cười.

Quỳnh Mai yên lặng nhìn Minh Phương một lúc, cố thăm dò xem cô ấy đang nghĩ gì, nhưng thứ cô nhìn thấy chỉ là ánh mắt trong sáng dường như không đọng chút tạp chất đang nhìn cô.

“Thật đáng tiếc.” Quỳnh Mai khẽ cười.

Minh Phương hơi chau mày nhìn Quỳnh Mai, cô không hiểu lắm ý câu Quỳnh Mai vừa nói.

“Ồ bên cạnh Hoàng Anh em mãi không có cơ hội phát triển năng lực của mình, anh ấy không thể kéo thêm hào quang, nổi tiếng về cho mình thì không thể giúp người bên cạnh mình.”

Minh Phương nghe vậy, cô khẽ mỉm cười với ánh mắt thỏa mãn: “Mỗi người đều có lý giải riêng của mình về cuộc sống. Về Hoàng Anh, bản thân anh ấy chính là ánh mặt trời rực rỡ nhất trong trái tim những người yêu thương anh ấy và anh ấy yêu thương. Anh ấy sống vui vẻ, khiến mọi người xung quanh vui vẻ, vậy là đủ rồi.”

Quỳnh Mai yên lặng nhìn nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt Minh Phương, trong lòng nhen nhóm chút hoài nghi, Hoàng Anh thực sự tốt như vậy, ai tiếp xúc với anh ấy cũng đều có thể quý mến anh ấy?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phải chăng em nên tìm cho mình cuộc sống vốn thuộc về mình?

Tối muộn Minh Phương mới đi làm về, Hải Yến ở nhà đã nấu cơm sẵn chỉ chờ cô ăn cơm. Mấy hôm nay Ngọc Thu đi du lịch, cô nàng không muốn ăn cơm một mình nên đã mang quần áo dọn sang nhà Minh Phương ở cho vui.

“Ôi mệt chết mất.” Minh Phương khẽ than rồi nằm dài xuống ghế sofa.

“Này, mẹ cậu bảo tớ khuyên cậu...”

Hải Yến còn chưa kịp nói hết câu đã bị Minh Phương chặn ngang: “Stop! Cậu đừng có nhắc với mình vụ đi xem mắt nhé. Mình không có hứng thú.” Minh Phương nói rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Cô ấy bảo người này gia cảnh rất tốt, tính tình rất tốt, lại thành đạt...” Hải Yến tiếp tục nói.

“Trình Hải Yến, mẹ tớ mua chuộc cậu bằng cái gì mà đến chuyện này cậu cũng nhận lời vậy?” Minh Phương lờm Hải Yến một cái.

“Mình chưa già, càng không ế, được chưa? Xem mắt cái gì mà xem, cậu thích thì tự đi mà xem.” Minh Phương bực mình cầu nhàu. Cô ở nhà mấy hôm, mẹ cô ngày nào cũng nói đi nói lại chuyện này khiến cô phát chán phải lên thành phố, đến đây lại gặp thêm bà mẹ trẻ Hải Yến nữa, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Hải Yến ở bên ngoài khẽ cười ranh mãnh, cô mặc kệ ngoài tai những lời cằn nhằn khó chịu của Minh Phương, cô cảm thấy người xem mắt lần này của Minh Phương không tệ, lại thuộc tuýp người phù hợp với Minh Phương, điều kiện cũng tốt, cô nhất định phải làm mai cho vụ này.

Những ngày hôm sau Minh Phương đi làm đều bị Hải Yến gọi điện quấy rầy, hoặc không thì mẹ cô gọi điện đến, khiến cô không thể nào tập trung làm việc.

Điện thoại của Minh Phương réo liên tục nhưng cô không bắt máy, chỉ tắt đi hoặc mặc kệ nó. Đức Trung thấy lạ mới hỏi:

“Minh Phương, em có điện thoại sao không nghe vậy? Có phải có chuyện gì không?”

“Không có gì ạ.” Minh Phương ngượng cười, Hải Yến đằng kia vẫn không buông tha, thỉnh thoảng lại gọi.

Minh Phương tức nhưng lại không thể tắt máy được, điện thoại của cô còn nhận nhiều cuộc điện thoại công việc quan trọng, cô nàng suốt ngày gọi như này làm sao cô làm việc được.

Minh Phương cảm thấy đi ra ngoài, cô nhắc máy nói như quát vào điện thoại: “Hải Yến, cậu hết việc để làm rồi à? Tự dưng bắt mình đi xem mắt là sao? Mẹ mình nghĩ vậy thì thôi đi, đến cậu cũng học theo đi ấy làm loạn, có để mình đi làm không? Cậu có biết mấy ngày hôm nay mình lỡ bao nhiêu cuộc điện thoại vì cậu không? Nói cho cậu biết, mình không ế đến mức phải đi xem mắt, muốn mình đi xem mắt? Cậu nằm mơ đi!”

Minh Phương nói một hồi rồi cúp máy nên không nghe được câu “Mình sẽ nằm mơ cho cậu xem” của Hải Yến, cô nàng cười đắc ý ở đầu dây bên kia, với Minh Phương, chỉ cần mặt dày hơn cô ấy, nhất định cô ấy sẽ phải chịu thua mà nghe lời, xem ra bước đầu của cô nàng đã thành công.

Minh Phương vừa quay lại đã nhìn thấy Hoàng Anh, Đức Trung và Trần Lâm đứng trước mặt mình. Hoàng Anh đang cười đầy ẩn ý, khuôn mặt Đức Trung đăm chiêu còn Trần Lâm thì hớn hờ:

“Chỉ muốn đi xem mắt à?”

Khuôn mặt Minh Phương trong phút chốc đỏ lựng lên, cô bối rối nhìn ba người rồi chạy đi mất, cũng may xung quanh không có ai để ý đến cuộc nói chuyện lúc này của cô.

Minh Phương ngồi xem mấy phương án chụp hình cho Hoàng Anh nhưng trong đầu cứ ong ong. Năm nay cô mới hai mươi sáu tuổi, cô vẫn còn trẻ nhưng sao mọi người đã xem cô như bà cô ế hết rồi thế này?

Ngoài Hải Yến, bạn bè xung quanh cô cũng đều lấy chồng, vài đứa cũng đã có con nhỏ. Còn cô, đến tình đầu còn chưa có, công việc thì cũng suốt ngày bôn ba, chạy khắp nơi, không lẽ tham đến vậy? Nhưng cũng không trách được, chưa đầy hai mươi tuổi cô đã bước chân vào nghề làm trợ lý cho nghệ sỹ, chạy đôn đáo khắp nơi, lấy đâu ra thời gian yêu đương chứ.

“Không nhân lúc còn trẻ, còn xinh đẹp lừa trai cưới về, còn đợi đến lúc già rồi không ai thèm rước à?”

Minh Phương ngẩng lên nhìn Hoàng Anh đang cười với mình, cô bĩu môi đáp: “Anh không lo cho thân mình đi còn ngồi ở đó mà chọc ngoáy người khác.”

“Anh thì có gì phải lo, anh có fan nhà anh là được rồi.” Hoàng Anh hồ hững đáp, giọng điệu có vẻ rất mãn nguyện.

“Thôi đi ạ, câu đó của anh đối phó với phóng viên chứ đừng đối phó với em.”

“Ồ hay, anh nói thật lòng mà.”

Minh Phương nhìn bộ dạng không nghiêm túc của Hoàng Anh, cô nhìn anh một lúc, thực ra Hoàng Anh nói đâu có sai.

Trần Lâm từ bên ngoài đi vào thấy một người con trai ngồi ở bàn làm việc của mình, cậu nhóc ngơ ngác ngó quanh một lát rồi vỗ vai:

“Cậu ở đâu mà ngồi chỗ của tôi vậy?”

“Cậu nào thế?” Minh Phương quay lại nhìn Trần Lâm.

“Chị Minh Phương?” Trần Lâm tròn mắt nhìn cô gái trước mặt mình. “Sao chị lại mặc thành thế này, còn đội tóc giả, em còn tưởng con trai nữa.” Cậu nhóc nhìn Minh Phương một lượt từ đầu đến cuối, mái tóc giả ngắn, quần áo tomboy bụi bặm, hoàn toàn khác ngày thường.

“Thế nào? Có đẹp không?” Minh Phương mỉm cười rất tươi.

“Cũng được đấy, mới lạ, nhưng chẳng có tí thực nữ nào cả.”

Minh Phương khẽ cười đắc ý, cái cô cần chính là thế này đây, không nữ tính, không giống con gái. Chẳng phải đối tượng xem mắt của cô là một doanh nhân thành đạt, rất thích mẫu con gái nữ tính, dịu dàng sao? Hôm nay Minh Phương cô sẽ cho người đó ngạc nhiên.

Minh Phương đi rồi Trần Lâm vẫn ngây ngô đứng đó.

“Sao thế?” Hoàng Anh hỏi.

“Chị ấy hôm nay sao vậy?” Trần Lâm lơ đãng hỏi lại.

“Đi xem mắt. Cậu có hứng thú đi xem kịch với tôi không? Khăng định vui.” Hoàng Anh mỉm cười với ánh mắt đầy thích thú. Anh không ngờ Minh Phương mà anh quen nhiều năm lại có thể làm ra chuyện ngốc nghếch đến vậy, nhưng cũng rất mới mẻ đấy chứ, nếu cần thiết anh có thể xen vào góp náo nhiệt không chừng.

Minh Phương đến chỗ hẹn chưa được mười phút thì thấy một người con trai mặc bộ vest màu xanh lam, trên cầm bó hoa lan như Hải Yến miêu tả từ từ tiến về phía mình.

Khuôn mặt cô từ ngạc nhiên chuyển sang trắng bệch, vì sao lại là người kia? Hải Yến không phải cố tình lòi cô ra làm trò cười chứ? Trong lúc luống cuống không biết chạy đi hay ngồi lại, Minh Phương vội cầm quyền thực đơn lên che mặt, coi như không thấy người kia.

Trần Lâm và Hoàng Anh ngồi lấp gần đó cũng ngạc nhiên tột độ, Trần Lâm tròn mắt lên nhìn người con trai đang tiến lại phía Minh Phương kia.

“Anh Hoàng Anh, kia không phải là nhiếp ảnh Tiến Đạt sao? Sao lại là anh ta?”

Hoàng Anh cũng bất ngờ không kém, nhưng nghe Trần Lâm lớn tiếng như vậy, anh liền bịt miệng cậu nhóc và kéo lại ghế ngồi: “Im lặng nào, bị lộ bây giờ, cậu muốn cả quán này quay sang nhìn chúng ta sao?” Hoàng Anh khẽ lườm Trần Lâm, tay bất giác theo thói quen kéo mũ lưỡi chai trên đầu xuống thấp hơn sau đó nhìn xung quanh một lượt mới yên tâm.

Hoàng Anh đúng là cũng có hơi chút lo xa, nhà hàng này tuy gần công ty, nhưng là nhà hàng sang trọng, fan có hay xuất hiện quanh đây để tìm cơ hội gặp thần tượng của mình thì cũng sẽ không đến đây. Nhưng nếu Minh Phương biết được anh và Trần Lâm đi theo cô, cô lại không mừng cho hai người một trận sao?

“Ăn gì thì gọi đi, sau đó chúng ta về, không phá đám bọn họ nữa.” Hoàng Anh nói rồi cầm quyền thực đơn lên xem.

Anh đi theo Minh Phương đến đây chẳng qua cũng vì lo cô sẽ gặp đối tượng không phù hợp, hoặc già quá, nếu Minh Phương không thích anh có thể chạy đến phá đám giúp cô nhanh chóng rời khỏi. Đối tượng xem mắt của cô là Tiến Đạt thì cũng không đến nỗi, người này ngoại hình hay tính cách lẫn tài năng đều tốt, anh không cần lo lắng.

“Sao nghe giọng anh lại có chút chua xót thế?” Trần Lâm khẽ hỏi.

“Chua xót cái gì? Vớ vẩn.” Hoàng Anh trừng mắt nhìn Trần Lâm, Minh Phương quen đối tượng tốt, anh có gì phải khó chịu chứ.

“Anh rõ ràng là không nỡ mời em ăn uống ở đây, nhà hàng này toàn đồ đắt tiền, anh Tiến Đạt kia cũng nhiều tiền thật, mời Minh Phương nhà chúng ta đến nơi sang trọng thế này.” Trần Lâm cầu nhàu, lương của cậu có cao gấp ba lần bây giờ cũng không dám đến nơi này ăn.

Hoàng Anh nhìn Trần Lâm không biết nói sao. “Cậu lo tiền tôi kiếm ra không đủ mời cậu ăn uống ở đây à? Không muốn ăn thì về trước, đừng có lằng nhằng.” Hoàng Anh tự nhiên lại cảm thấy mình tức giận vô cớ.

“Hi, Minh Phương.” Giọng Tiến Đạt trầm trầm, dịu dàng trong lời nói lại có chút ý cười.

Minh Phương biết không trốn tránh được đành bỏ quyền thực đơn xuống bàn, gượng cười nhìn Tiến Đạt: “Hi, chào anh.”

Tiến Đạt ngồi xuống đối diện cô: “Xin lỗi em, anh đến hơi muộn, em đợi lâu chưa?”

“Em vừa mới đến thôi.” Cô khẽ đáp.

“Ừ, phong cách của em hôm nay rất đẹp, anh chưa bao giờ nhìn thấy em như vậy cả.” Tiến Đạt mỉm cười nhẹ nhàng.

Minh Phương khẽ cúi xuống nhìn mặt, bàn tay ngượng ngịu đưa lên vuốt lại mái tóc giả của mình một cách không thuần thục.

Ai bảo Hải Yến nói đối tượng xem mắt của cô rất thích những cô gái dịu dàng chứ, vậy nên cô mới ăn mặc kiểu tomboy thế này, vừa có thể khiến người ta thấy không hợp mắt tự động từ bỏ, cô cũng không làm mình mất mặt, lại có thể nhân cơ hội đó từ chối mẹ cô làm mai.

Giờ thì hay rồi, gặp đúng người quen, anh ấy chắc nghĩ cô đang làm trò, Minh Phương muốn tìm cái lỗ chui xuống đất mà không có.

“Thực ra anh biết em không muốn đi xem mắt, chắc cũng vì mẹ em ép buộc phải không? Anh quen biết dì Lan đã lâu, cũng hiểu tính dì.” Tiến Đạt nhìn Minh Phương rất nghiêm túc. “Chúng ta cũng quen biết từ trước, hãy cứ coi như gặp gỡ bạn bè. Còn về phần dì Lan, cứ để anh lo. Em thấy như vậy được không?”

Minh Phương ngẩng lên ngượng cười nhìn Tiến Đạt: “Cảm ơn anh.”

“Bây giờ chúng ta gọi đồ ăn nhé, em muốn ăn gì?” Tiến Đạt vừa nói vừa mở quyền thực đơn và đặt trước mặt Minh Phương cho cô chọn.

Minh Phương cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nếu anh đã nói vậy thì cứ như vậy đi. Cô bắt đầu lấy lại sự tự nhiên vốn có của mình mà lựa chọn đồ ăn, sau đó nói chuyện với Tiến Đạt cũng rất vui vẻ. Cô và Tiến Đạt không làm cùng ngành nhưng cũng liên quan đến nhau, có nhiều chuyện có thể trao đổi, càng nói chuyện nhiều lại càng thấy hợp nhau.

Đầu giờ chiều Minh Phương trở lại công ty, cô vừa đi vào Trần Lâm đã lảng xảng chạy đến:

“Sao chị về muộn vậy, có phải nói chuyện với anh Tiến Đạt rất vui vẻ không?” Lời nói vừa thốt ra cậu đã bị Hoàng Anh lòi lại bịt miệng.

Minh Phương nhìn hai người một lúc: “Hai người đi theo em? Được đấy nhỉ!” Cô nghiêng răng nói từng chữ.

“Ha ha ha, bọn anh cũng vì không yên tâm về em mà, nhờ gặp phải ông chú nào thì sao, phải không Trần Lâm?” Hoàng Anh cười trừ sau đó quay sang lườm Trần Lâm.

Trần Lâm thấy vậy, cậu nhóc xanh mặt chạy mất: “Em đi chuẩn bị cho tối nay.”

Minh Phương thấy Trần Lâm như vậy, khóe môi cô khẽ cong lên, ánh mắt có chút dịu dàng hơn. Cô cũng phải đi chuẩn bị công việc cho tối nay, vốn định trưa nay về sớm nhưng lại thành muộn.

Minh Phương đến hiện trường buổi concert từ sớm nhưng đã thấy fans đến rất đông. Cô đứng bên trong hậu đài nhưng vẫn nghe thấy tiếng gào thét âm ỉ của fans gọi tên Hoàng Anh rất rõ ràng, trong lòng cô cũng có chút rạo rực, mong muốn mình cũng là một trong những người đứng phía bên dưới, vui vẻ, cười đùa âm ỉ gào thét tên thần tượng của mình.

Hoàng Anh đứng trên sân khấu, yên lặng hòa mình vào tiếng nhạc, ánh mắt đắm chiêu nhìn xa xa. Tâm hồn anh dường như đã theo tiếng nhạc bay cao, từng âm thanh vang lên lúc trầm, lúc bổng, hội trường lúc này còn âm ỉ bây giờ đã trở lên yên lặng, lắng nghe tiếng hát anh vang lên.

Hoàng Anh lúc hòa mình vào lời ca, khi lại mỉm cười vẫy tay với các fans bên dưới, không khí có chút ấm áp như một buổi họp fans của riêng anh.

Minh Phương ngây người ngắm nhìn Hoàng Anh, cả người anh chìm trong ánh đèn sân khấu lúc mờ lúc ảo, anh lúc này như chàng hoàng tử bước ra từ trong truyện, nửa thực nửa mơ.

Cô thích nhìn anh lúc đứng trên sân khấu nhất, có chút dịu dàng, chút ngượng ngùng, khác hoàn toàn với sự nghịch ngợm, hoạt bát khi rời khỏi sân khấu nhưng lại rất mê hồn. Sân khấu của anh cũng giống như cuộc sống của anh, không ồn ào, không sôi động mà ngọt ngào, bình yên khiến người ta một khi bước chân vào thì lưu luyến không muốn rời khỏi.

Phản biểu diễn của Hoàng Anh kết thúc cũng khá muộn, mọi người đang chuẩn bị về thì bên ngoài có người bước vào:

“Chị Minh Phương, bên ngoài có người tìm gặp.”

Minh Phương nghĩ chắc là Hải Yến đến, cô không định ra ngay mà chuẩn bị đồ về trước, dù sao người Hải Yến muốn gặp chính là Hoàng Anh chứ không phải cô.

“Minh Phương.”

Minh Phương nghe giọng con trai gọi mình liền ngẩng lên: “Anh Tiến Đạt, sao anh lại ở đây?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh cũng đến nghe nhạc.” Tiến Đạt khẽ cười, thực ra anh có tình mua vé, đến đây nghe nhạc là vì muốn gặp cô.

“Anh cũng có sở thích nghe nhạc à?” Minh Phương mỉm cười nhìn anh.

“Ừm, thỉnh thoảng rảnh anh cũng hay tham gia. Em chuẩn bị về phải không? Có thể cùng anh đi uống nước không?” Tiến Đạt nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Hả?” Minh Phương ấp úng không trả lời, bình thường sau công việc buổi tối, cô và mọi người sẽ cùng nhau đi ăn khuya rồi về, hơn nữa công việc của cô vẫn chưa xong, Hoàng Anh vẫn đang ở đây.

“Concert cũng kết thúc rồi, không còn việc gì nữa, em đi về trước cũng được, anh với Đức Trung, Trần Lâm cũng ra xe bây giờ.” Hoàng Anh lên tiếng.

Minh Phương khẽ nhìn Hoàng Anh một cái, sau đó nói với Tiến Đạt: “Anh cứ ra ngoài trước, em sẽ ra ngay.”

“Ừ, vậy anh ra trước nhé, đợi em bên ngoài.” Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô.

“Vâng.” Minh Phương khẽ cười nhìn Tiến Đạt rời khỏi hậu trường.

“Chị Minh Phương, hai người định hẹn hò thật hả? Em có bao giờ nghe nói Tiến Đạt thích tham gia concert kiểu này đâu, rõ ràng là cô ý đến tìm chị.” Trần Lâm hớn hờ nói.

Minh Phương không đáp mà chỉ gượng cười, cô và Tiến Đạt nói chuyện đúng là khá vui vẻ, nhưng trong lòng vẫn có chút hụt hẫng.

Trên đường đi ra xe, Đức Trung ở phía sau cô nói nhỏ: “Anh thấy Tiến Đạt cũng được đấy, em có cần anh giúp tìm hiểu về cậu ấy không?”

Minh Phương nhìn Đức Trung mỉm cười: “Cảm ơn anh.” Cô biết Đức Trung không bao giờ hỏi đến chuyện tình cảm cá nhân của người khác, nhưng làm việc cùng nhau lâu, anh đã sớm coi cô như em gái, nếu không coi cô như người nhà, anh cũng sẽ không quan tâm. Và lại cô cũng không còn trẻ để tiếp tục lãng phí thời gian, gặp đối tượng tốt cũng nên suy nghĩ. Minh Phương lén nhìn bóng người đi phía trước khẽ thở dài.

Hoàng Anh về đến nhà liền mở tài khoản yahoo lên chờ đợi. Tài khoản này ngoài mấy người quen thì cũng không ai biết. Bây giờ không còn nhiều người dùng chat yahoo nữa nhưng anh vẫn không bỏ, vì anh còn đợi một người. Mỗi khi anh có concert người đó sẽ nhắn tin cho anh, dù chỉ là một dòng tin anh vẫn sẽ thấy hạnh phúc cả ngày, cả tháng thậm chí cả năm.

Hoàng Anh đợi đến mười hai giờ vẫn không thấy gì, bình thường giờ này cô ấy phải xuất hiện rồi chứ.

“Em có khỏe không?”

“Em đang ở đâu?”

“Mọi việc vẫn tốt chứ?”

“Anh nhớ em...”

“Nhiều năm như vậy rồi, bao giờ em mới trở về?”

Vẫn không thấy hồi âm.

Hoàng Anh khẽ thở dài.

Đợi mãi, chỉ thấy Minh Phương nhắn tin nhắc anh đi ngủ sớm mai còn nhiều việc. Hoàng Anh lặng lẽ thở dài, cũng lười không nhắn lại trả lời Minh Phương.

“Em đã xem video concert hôm nay của anh trên mạng rồi, âm nhạc rất hay. Em cũng nhớ anh...”

Tiếng báo tin nhắn vang lên, Hoàng Anh giật mình tỉnh dậy, anh vội vàng trả lời nhưng chỉ thấy hiện lên thông báo tài khoản đã offline.

“Vi sao em nhất định không nói chuyện với anh?” Hoàng Anh bất lực ném chiếc điện thoại xuống giường.

Hải Yến thấy Minh Phương ngồi thất thần trước màn hình máy tính, cô khẽ nhắc: “Muộn rồi cậu còn làm việc nữa à? Cái này để hôm sau đi, mai cậu phải dậy sớm đi làm mà.”

“Ừ, mình biết rồi.” Minh Phương đáp rồi gấp laptop, cất mấy tập tài liệu đi.

“Hôm nay hẹn hò với anh Tiến Đạt thế nào?” Hải Yến vui vẻ hỏi.

Minh Phương chau mặt nhìn Hải Yến định trách móc cô nàng nhưng nghĩ sao lại thôi. “Cũng không có gì, chỉ là ăn cơm, tối gặp nhau đi uống nước.”

“Cái gì, tối nay còn gặp nhau nữa? Thế mà tớ không biết, còn tưởng cậu đi với nhóm anh Hoàng Anh nữa chứ. Chà chà, hai người được đấy nha.” Tâm trạng Hải Yến còn vui hơn cả Minh Phương.

“Sao tớ cảm thấy người đi xem mắt như là cậu chứ không phải tớ nhỉ? Chưa gì đã mơ tưởng” Minh Phương lắc đầu cười.

“Hi hi, nhanh chóng gả cậu đi cũng là niềm vui của tớ, cậu nghĩ mà xem, anh Tiến Đạt đấy điều kiện tốt như vậy, vừa là doanh nhân lại còn là nhiếp ảnh nổi tiếng, rất phù hợp với nghệ sỹ nữa mà như cậu. Minh nghe nói công ty anh ấy mở là công ty thời trang, sau này lấy anh ấy, cậu có thể làm thiết kế, đúng ngành của cậu rồi còn gì.”

Hóa ra là vì như vậy nên Hải Yến mới quyết làm mối cho cô sao? Minh Phương mỉm cười: “Tớ bây giờ là trợ lý.”

“Cậu cũng không thể cả đời đi theo Hoàng Anh phải không? Cũng phải có cuộc sống cho riêng mình chứ.”

Minh Phương không đáp lời Hải Yến nói nữa mà nằm xuống nhắm mắt lại. Hải Yến nói không sai, cô không thể cả đời đi theo Hoàng Anh làm trợ lý, cô còn cuộc sống riêng của mình, lấy chồng, sinh con. Anh rồi cũng sẽ có người lo lắng cho anh, ở bên anh cả đời, chẳng phải nên thế sao?

Hoàng Anh chuẩn bị ra album mới, chỉ đến công ty thu âm cho bài hát mới, cũng không đi đâu nên Minh Phương có nhiều thời gian rảnh, cả ngày chỉ ngồi trong phòng nghe Hoàng Anh đang hát trong phòng thu âm.

“Em ra ngoài này một lát được không?” Tiến Đạt đi vào từ lúc nào, anh khẽ lên tiếng nói với Minh Phương.

Minh Phương thấy Tiến Đạt liền đi ra ngoài theo anh. Từ hôm đi xem mắt về, hai người thường xuyên gặp nhau hay đi cà phê lúc thì nói chuyện, khi thì vì công việc. Minh Phương suy nghĩ một thời gian rồi cũng từ từ chấp nhận việc quen với Tiến Đạt.

“Bộ ảnh chụp của Hoàng Anh hôm trước anh chỉnh xong rồi, em xem như vậy có được không?” Tiến Đạt vừa nói vừa mở ipad ra cho Minh Phương xem.

Minh Phương xem qua mấy tấm ảnh của Hoàng Anh, tấm nào cũng đều rất đẹp, lại mang phong cách mới lạ, không kìm nén được mà thốt lên vài câu khen ngợi.

Minh Phương kéo xuống liền thấy ảnh của mình trong đó, mấy tấm ảnh này chắc anh chụp cô lúc mọi người nghỉ ngơi, lúc cô bỏ trang cho Hoàng Anh nhưng ông kính hướng về phía cô, ánh mắt dịu dàng, nụ cười lại hơi trẻ con. Có tấm chụp lúc cô đang cài lại tóc mai bị gió thổi lùa xòa trước mặt.

Không ngờ trong con mắt của Tiến Đạt cô lại xinh đến thế.

“Cái này...” Cô khẽ nói.

“Anh chụp lúc rảnh đấy, em không thấy khó chịu khi bị chụp trộm chứ?” Tiến Đạt mỉm cười nhìn cô.

“Không ạ, anh chụp đẹp đến mức em không nhận ra đó là mình.” Cô khẽ cười. Được Tiến Đạt chụp ảnh toàn là những ngôi sao lớn, mọi anh về cũng khó khăn, một trợ lý nhỏ bé như cô được chụp miễn phí như vậy phải cảm thấy vui mừng chứ. “Anh có thể gửi cho em được không ạ?”

Tiến Đạt mỉm cười: “Được chứ. Có điều...”

“Minh Phương.” Hoàng Anh từ xa tiến lại nhìn Minh Phương và Tiến Đạt đang nói chuyện vui vẻ với nhau.

“Sao vậy? Anh thu âm xong rồi à?” Minh Phương quay lại nhìn Hoàng Anh.

“Chưa, tự nhiên thấy hơi mệt nên nghỉ một tí, lát thu âm lại.” Hoàng Anh hờ hững nói.

Minh Phương không nói gì, chạy đi lấy chai nước đưa cho Hoàng Anh: “Anh uống nước đi.” Gần đây trợ lý các cô được rảnh nhưng Hoàng Anh lại bận, nên cũng không tránh được mệt mỏi.

“Em mua hộ anh cốc cà phê được không?” Hoàng Anh ngáp một cái rồi lại đưa tay lên day hai huyệt thái dương dằn vặt về mệt mỏi như muốn lăn ra ngủ luôn.

“Không được, anh còn phải thu âm bài hát nữa, chỉ được uống nước này thôi.” Minh Phương chau mày đưa cho anh chai nước ấm rồi nhẹ nhàng bóp trán cho anh một lúc, cô biết rõ lúc nào Hoàng Anh thiếu ngủ đều sẽ cảm thấy đau đầu, mắt đỏ hết lên.

“Đỡ đau đầu chưa?” Cô khẽ hỏi.

Hoàng Anh ngồi dựa trên ghế, khuôn mặt khẽ dịu lại thoải mái hưởng thụ. “Đỡ hơn chút rồi.”

“Lần sau mà còn thức khuya nữa em mặc xác anh.”

Minh Phương mạnh tay hơn một chút dí mạnh vào huyệt thái dương của Hoàng Anh khiến anh kêu lên.

“Á, đau, đau, em nhẹ tay thôi chứ.”

“Cho anh chữa.”

Tiến Đạt đứng cạnh đó thấy Hoàng Anh và Minh Phương như vậy, trong lòng khẽ than thầm, có một cô trợ lý như Minh Phương bên cạnh thật hạnh phúc. Minh Phương thỉnh thoảng kể với anh về công việc, về Hoàng Anh, cô hay làm về khó chịu với Hoàng Anh nhưng hành động lại rất dịu dàng, quan tâm, anh không biết mình có nên ghen tị hay không. Anh thấy nhiều trợ lý quan tâm đến nghệ sỹ của mình, lúc đó anh đều coi là chuyện bình thường nhưng thấy Minh Phương quan tâm đến Hoàng Anh anh lại thấy hơi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tuyệt trên đỉnh núi

Mới đầu mùa đông mà trời đã rất lạnh, Minh Phương ngồi co ro trên giường, cô khẽ rùng mình một cái, một tay kéo thêm chăn cuộn vào người.

Chuông báo tin nhắn vang lên, cô cầm lên đọc, mắt tròn tròn kinh ngạc nhìn vào dòng chữ trong điện thoại:

“Em chuẩn bị đồ đi, mai chúng ta lên Sa Pa.”

Hoàng Anh này lại nghĩ ra trò gì nữa, công việc ở đây còn chưa xong đã lên Sa Pa là sao? Minh Phương không trả lời Hoàng Anh luôn mà gọi điện cho Đức Trung.

Sau khi nhận được thông báo chuẩn bị lên đường đi Sa Pa, cô buông điện thoại xuống, nhìn ra ngoài trời gió vẫn đang thổi vào cửa sổ rít lên từng cơn. Bây giờ ở trên Sa Pa chắc lạnh lắm.

Sáng hôm sau Minh Phương đến nhà Hoàng Anh đã thấy một xe tải chở đồ ở dưới, Hoàng Anh và Đức Trung đang chỉ đạo mấy người khuôn mặt lên xe, tay cũng xách túi nọ túi kia, cô lập tức hiểu ra mục đích của việc Hoàng Anh đột ngột quyết định lên Sa Pa. Hoàng Anh đặt mua những đồ này từ bao giờ mà cô không hề hay biết?

“Không cần gọi nhiếp ảnh hay ai, chỉ có bốn người chúng ta thôi ă?” Trần Lâm ở phía sau xe lên tiếng hỏi.

“Không cần, anh mang máy ảnh của mình đi rồi, cậu thích thì anh chụp cho cậu.” Hoàng Anh hững hờ đáp.

“Ha ha...” Trần Lâm cười, lên trên đấy rồi lại có chuyện Hoàng Anh chụp ảnh cho cậu sao? Có lần nào người cầm máy không phải là Trần Lâm đâu chứ.

Đồ đạc sắp xếp xong xuôi cũng đã gần trưa, mọi người liên lên xe khởi hành đi Sa Pa, phía trước một chiếc xe tải, phía sau một chiếc xe bảy chỗ nối đuôi nhau trên đường.

Những lần âm thầm đi làm từ thiện như này đối với cô cũng không còn bất ngờ, bởi đây vốn là thói quen của Hoàng Anh, trừ những lần làm theo yêu cầu của công ty công khai ra, thì tất cả những việc từ thiện của anh đều là bí mật, hoặc ít người biết.

Cả đoạn đường lên Sa Pa đầy mưa gió, có đoạn xe phải dừng lại nghỉ ngơi, mọi người trong xe ai nấy đều mệt mỏi, uể oải. Chỉ có Hoàng Anh từ đầu đến cuối vẫn vui vẻ cười đùa trêu chọc mọi người không yên, anh vốn xuất thân từ vùng núi cao nên từ nhỏ đã quen thuộc với đường đèo, đoạn đường dài như vậy đối với anh cũng chẳng có gì.

Hai xe đến Sa Pa thì trời cũng tối muộn, Đức Trung đã liên hệ với khách sạn đặt phòng trước nên mọi người trực tiếp vào khách sạn nghỉ ngơi, đợi sáng sớm hôm sau sẽ vào bán.

Minh Phương vừa bước xuống xe đã cảm nhận được gió thổi vào mặt lạnh buốt, cô khẽ run lên, xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

“Chà, trên này lạnh thật.” Hoàng Anh kêu lạnh những về mặt lại rất thích thú nhìn tuyết đóng băng từng mảng trên mái nhà, trên các cành cây được ánh đèn chiếu vào lung linh.

“Anh khoác áo cẩn thận vào không cảm lạnh bây giờ. Hôm sau về Hà nội còn nhiều việc nữa.” Minh Phương nói, cô kéo cổ áo khoác trên người Hoàng Anh lên cao một chút.

“Không sao mà.” Hoàng Anh khẽ cười sau đó rúm ró chạy vào bên trong sảnh khách sạn, quả thực cũng lạnh thật. Ở Hà Nội có lạnh cũng không thấm vào đâu so với trên núi, ở trong nhà luôn có điều hòa sưởi ấm, ra ngoài đường thì có trợ lý lo lắng nên nhiều năm anh không biết đến cái lạnh trên vùng núi là như nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, mọi người khởi hành đến trường tiểu học. Ngôi trường này nằm sâu trong bản, cả đoạn đường dài toàn đất đỏ, lại thêm trận mưa

hôm trước mà trở nên lầy lội khó đi. Trường học có một dãy nhà gạch cũ, còn mấy dãy nhà xung quanh đều lợp lá, học sinh không nhiều nhưng đều có mặt đầy đủ.

Thấy xe ô tô trở nhiều đồ đến bọn trẻ thì nhau hò reo vỗ tay, nở những nụ cười ngây thơ thuần khiết giữa tiết trời giá lạnh.

Minh Phương nhìn bọn trẻ, trong lòng tự nhiên trở lên ấm áp mà quên đi cái lạnh ngoài trời.

Hoàng Anh lăng xăng chạy đi khuôn đồ, phân phát cho từng học sinh, sau đó lại cùng bọn trẻ đùa nghịch, tiếng cười vui vẻ vang khắp sân trường.

Công việc xong hết cũng đến chiều tối. Hoàng Anh ngồi ở vỉa hè của một lớp học, ngắm nhìn bọn trẻ đang chơi đùa trong sân dường như lại nhớ đến bản thân mình lúc bé.

“Anh uống nước không?” Minh Phương ngồi xuống bên cạnh Hoàng Anh, đưa cho anh chai nước ấm.

Hoàng Anh cầm lấy chai nước đưa lên miệng uống một ngụm lớn.

“Trời lạnh thế này mà anh đùa nghịch đến ướt đầm mồ hôi, thật không thể hiểu nổi anh có đúng là người lớn không nữa, gần ba mươi tuổi rồi chứ ít gì.” Minh Phương khẽ chau mày và đưa cho anh tờ khăn giấy.

Hoàng Anh mỉm cười: “Lúc còn nhỏ anh nghịch ngợm lắm. Bố mẹ anh thường xuyên đi làm xa, nhà lại nghèo, không có tiền mua quần áo ấm, toàn mặc áo cũ, và chẳng chịt, nếu không hoạt động liên tục thì chết lạnh mất.”

Minh Phương yên lặng nhìn Hoàng Anh kể lại những chuyện trước đây rồi nhìn sang những đứa trẻ chơi đùa ở sân trường. Hoàng Anh ngày xưa có lẽ cũng như những đứa trẻ ngoài kia, từ nhỏ anh sống cùng ông bà nội, không được nhận tình cảm từ bố mẹ, cô không thể nào tưởng tượng ra cuộc sống của anh khi đó như thế nào, bởi cô trưởng thành trong sự chiều chuộng đủ đầy của bố mẹ, đã bao giờ không đủ ăn, không đủ ấm đâu.

Buổi tối đột gió mới tràn về, thời tiết trở lạnh đột ngột, chỉ sau một đêm cả một vùng núi bị đóng băng trắng xóa bởi tuyết dày, đoạn đường xuống núi trơn trượt ô tô không đi nổi, nhóm Hoàng Anh đành ở lại thêm mấy hôm đợi tuyết tan bớt.

Đức Trung từ sáng sớm đã bày ra bộ mặt khổ sở gọi điện khắp nơi thông báo tạm hoãn công việc của Hoàng Anh lại.

“Đừng lúc nào cũng cau có thế chứ, hôm nào về Hà Nội rồi thu âm bù cũng được mà, quay MV cũng nhanh thôi. Tuyệt đẹp như thế này mà không thấy hứng thú gì à? Lần sau không có cơ hội lên vào dịp này nữa đâu.” Hoàng Anh vừa nói vừa nắm một nắm tuyết ném vào người Đức Trung.

Đức Trung quay lại bắt lực nhìn Hoàng Anh, bàn tay đã đỏ ửng vì lạnh nhưng vẫn cứ nghịch ngợm, dường như không bận tâm gì về công việc ở Hà Nội. Chơi vài hôm trên này, rồi người vất vả làm việc bù là cậu ta chứ không phải anh, vậy mà cậu ta vẫn có thể vui vẻ đến như vậy.

“Cậu dám ném tôi hả?” Đức Trung cũng nắm một nắm tuyết hướng Hoàng Anh mà ném. Anh không thể phủ nhận việc Hoàng Anh luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái, vui vẻ khi ở bên cạnh cậu ấy. Thôi thì cứ chơi vài hôm đi vậy.

Bên ngoài tuyết lạnh thấu xương nhưng Hoàng Anh, Đức Trung, Minh Phương và Trần Lâm vẫn vui vẻ đùa nghịch, nắm tuyết ném lẫn nhau như những đứa trẻ xung quanh đây, tiếng cười rộn vang khắp nơi.

Chiều tối, Minh Phương một mình rời khỏi khách sạn đi dạo loang quanh. Cô úp hai bàn tay của mình vào nhau xoa cho nóng lên, càng trở về chiều thời tiết càng lạnh hơn, sương bắt đầu xuống mờ mờ ảo ảo cả một vùng, phía xa còn chút ánh hồng của mặt trời yếu ớt.

“Sao em lại ở đây?”

Minh Phương nghe giọng nói từ phía sau mình liền quay lại nhìn, thấy Tiến Đạt ở đây cô cũng khá bất ngờ: “Sao anh cũng ở đây?”

“Anh lên đây chụp ảnh cho Quỳnh Mai.” Tiến Đạt đáp.

“À, ra vậy.”

“Còn em? Trời lạnh như này, không phải em lên đây ngắm tuyết chứ?”

Nghe Tiến Đạt nói vậy cô khẽ bật cười: “Em làm sao có thời gian rảnh như vậy được chứ ạ. Em theo Hoàng Anh lên trên này làm từ thiện, định hôm nay về nhưng thời tiết tự nhiên thay đổi nên không về được.”

Tiến Đạt và Minh Phương mỉm cười nhìn đối phương, vừa nói chuyện vừa ngắm hoàng hôn đang buông xuống trên Sa Pa. Trên đường đi, thỉnh thoảng Tiến Đạt lại lôi máy ảnh ra chụp, Minh Phương nhìn Tiến Đạt lúc chụp ảnh quả thực đầy mê lực, chẳng trách nhiều người thích anh đến như vậy.

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về chứ? Em ở khách sạn nào?”

Minh Phương lơ đãng nhìn xung quanh chẳng may vấp phải hòn đá được bọc kín bởi tuyết nên cô không nhìn ra.

“Ui da.” Minh Phương kêu lên một tiếng rồi cả người ngã chúi xuống đất.

Tiến Đạt vội chạy đến đỡ cô lên: “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Minh Phương nhăn nhó xoa rồi định đứng dậy bước đi nhưng vẫn cảm thấy hơi đau nhức không đi nổi.

Tiến Đạt liền ngồi xuống trước mặt cô nói: “Em lên anh cõng.”

“Dạ, không cần đâu ạ. Em tự đi được rồi.” Minh Phương gượng cười đáp lại.

“Chúng ta đã đi khá xa rồi, xung quanh đây ít xe qua lại, anh cõng em ra ngoài đường chính rồi bắt xe về khách sạn. Chân em thế này mà cố đi, mai càng đau thêm thì làm sao, nghe lời anh, mau lên đi.”

Minh Phương nghe giọng điệu dứt khoát của Tiến Đạt dường như anh đã quyết định như vậy không cho phép từ chối, cô đành nghe theo lời anh để anh cõng đi ra đường lớn.

“Em ở khách sạn nào?” Tiến Đạt vừa cõng cô đi vừa hỏi.

“Ở Cha Pa Garden ạ.” Cô khẽ đáp.

“Trùng hợp vậy, anh cũng đang ở đó.” Tiến Đạt mỉm cười thích thú sau đó bắt một chiếc xe trở về khách sạn.

Tiến Đạt và Minh Phương về đến khách sạn, anh đưa cô lên phòng rồi đỡ cô ngồi trên ghế, cẩn thận dán cao vào chân cô, sau đó dịu dàng nói:

“Em nghỉ ngơi, ít đi lại thôi nhé, mai sẽ khỏi.”

“Em cảm ơn, làm phiền anh thế này...” Minh Phương ngượng ngùng nói.

“Không có gì, em đừng khách sáo với anh như vậy.” Anh mỉm cười, thực ra trong lòng anh còn mong có thể chăm sóc cô nhiều hơn nữa.

Hoàng Anh đi qua phòng Minh Phương thấy Tiến Đạt từ phòng Minh Phương đi ra, anh chỉ khẽ mỉm cười chào sau đó gõ cửa gọi Minh Phương.

“Anh mua ít đồ ăn vặt, em ăn không?” Hoàng Anh nói.

Minh Phương nhận lấy túi đồ trên tay Hoàng Anh, chân khép khiêng đi vào bên trong.

“Khung cảnh đây tuyệt trắng trên này có vẻ lãng mạn cho hẹn hò đấy nhỉ?”

Minh Phương nghe Hoàng Anh nói, nhất thời cô chưa hiểu ra, ánh mắt ngây ngô nhìn Hoàng Anh. Hoàng Anh khẽ cười, giơ tay chỉ trở về phía cửa, Minh Phương thấy vậy khẽ cười: “Anh ấy lên đây chụp ảnh cho Quỳnh Mai, lúc này em ra ngoài vô tình gặp anh ấy đang đi chụp ngoại cảnh, hẹn hò gì chứ.”

Hoàng Anh khẽ nhún vai rồi cúi xuống nhìn miếng cao dán ở chân cô hỏi: “Chân em sao thế?”

“Lúc này đi không cẩn thận bị trẹo chân. Anh Trung và Lâm đâu rồi, không đi cùng anh à?”

“Anh không biết, anh đi một mình mà.” Hoàng Anh đáp và đỡ cô đi vào bên trong: “Em thật chẳng ra làm sao, đi đứng mà mắt cứ dán lên trời. Có đau lắm không?” Anh khẽ chau mày hỏi.

“Không sao, chỉ hơi đau thôi, mai sẽ khỏi.” Minh Phương khẽ đáp, lúc này Tiến Đạt đã giúp cô xử lý qua, bây giờ cũng không còn khó chịu nữa.

“Em với Tiến Đạt...” Hoàng Anh tự nhiên buột miệng hỏi, xong lại cảm thấy chuyện chẳng liên quan đến mình nên buông lỏng câu giữa chừng.

“Anh thấy anh ấy thế nào, không tốt ă?” Minh Phương ngẩng lên nhìn Hoàng Anh.

“Tốt, tốt chứ.” Hoàng Anh đáp, trong ngành này có ai không biết Tiến Đạt là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng và có tài đâu. “Chân em bị đau thế này ra ngoài ăn cũng không tiện, anh đi gọi hai người kia về rồi ăn luôn ở khách sạn nhé.”

Nhìn Hoàng Anh rời khỏi, Minh Phương khẽ thở dài một cái, trên môi nở một nụ cười gượng gạo.

Sau đợt đi Sa Pa về, Hoàng Anh bắt đầu tập trung vào việc thu âm, quay MV cho album mới, bận từ sáng đến khuya mới xong.

Lúc công việc tạm bớt đi, đợt rét kết thúc thì cũng sắp đến tết âm lịch. Đường phố Hà Nội được trang trí rất nhiều đèn và hoa, ở các cửa hàng lớn bắt đầu bật bài hát chúc mừng năm mới, không khí tết tràn ngập khắp các phố lớn ngõ nhỏ.

“Lại sắp đến tết nữa rồi.” Minh Phương lầm bầm trong miệng, hình như từ lâu lắm rồi cô không qua một cái tết thực sự, mọi năm đều bận rộn đến chiều ba mươi, nghỉ ngơi một hai hôm lại lao vào công việc, năm nay chắc cũng vẫn như vậy. Hoàng Anh năm nay tham gia gala gặp nhau cuối năm, mừng một tết tham gia xuân đoàn viên, có khi cô còn không được về nhà ăn tết ấy chứ, nhưng cũng may là không phải ở trong đoàn phim.

Minh Phương vừa nghĩ vẩn vơ, vừa lái xe rẽ vào siêu thị mua ít đồ về nhà, tủ lạnh của cô đã trống rỗng nửa tháng nay rồi. Từ đợt lên Sa Pa về cô không ngày nào có mặt ở nhà trước mười giờ đêm, sáng sớm lại rời khỏi nhà theo Hoàng Anh đi quay MV.

Minh Phuong dạo một vòng quanh siêu thị, không đến ba mươi phút, xe trở đồ của cô đã chất gần đầy.

“Mình Phuong?”

Nghe tiếng gọi mình, Minh Phuong liền quay lại nhìn thấy Tiến Đạt đang đứng đằng sau mình.

“Anh cũng đi siêu thị ă?” Minh Phuong khẽ mỉm cười nhìn anh.

“Ừ, em ở một mình mà mua nhiều đồ vậy?” Tiến Đạt khẽ cười lại rồi nhìn xuống xe đầy của cô.

Minh Phuong nhìn xuống xe đầy của mình, đúng là nhiều đồ thật, không biết từ khi nào cô đã hình thành thói quen đi siêu thị là sẽ nhặt rất nhiều đồ, mà chủ yếu là đồ Hoàng Anh thích.

“Chỗ đồ này cũng không phải mua cho mình em.” Cô khẽ đáp. “Thỉnh thoảng em cũng đi mua đồ giúp Hoàng Anh nữa.”

Tiến Đạt khẽ nhủ mảy lại một cái rồi lại cười: “Sắp nghỉ tết rồi, em có dự định gì chưa?”

“Còn dự định gì được chứ ạ, năm nay Hoàng Anh tham gia tiết mục chào năm mới, chắc là đón năm mới ở đài truyền hình hoặc là cùng mọi người đi ăn thôi ạ.” Cô khẽ đáp.

“Không có dự định gì thì hay là em về nhà anh chơi? Tết năm nay mẹ anh về nước.”

Tiến Đạt nói xong nhưng một lúc vẫn không thấy Minh Phuong có phản ứng gì, chỉ thấy cô im lặng cầm chiếc hộp trà trên tay.

“Anh cũng uống trà này phải không? Có thể thay cà phê đấy nhĩ?” Minh Phuong khẽ mỉm cười, giờ hộp lên trước mặt Tiến Đạt.

“Ừ. Nếu em thấy mệt mỏi uống loại này cho tỉnh táo cũng được. Anh uống trà này quen, nên dần dần cũng không cần cà phê nữa.”

“Ồ, mua trà này về cho anh ấy bớt nghiện cà phê đi.” Minh Phuong nói rồi vui vẻ lấy thêm mấy hộp trà nữa vào xe. “Anh có lấy không?”

“Hả?” Tiến Đạt yên lặng nhìn Minh Phuong một lát rồi nghiêm túc hỏi: “Từ này đến giờ em có nghe anh nói gì không?”

“Dạ?” Minh Phuong lơ đãng ngẩng lên nhìn Tiến Đạt.

Trong phút chốc, Tiến Đạt bị bộ mặt ngây thơ của Minh Phuong đánh bại, anh cũng không biết phải nói gì hơn nữa chỉ đành mỉm cười: “Sau khi pha em cho ít mật ong và lát chanh vào sẽ ngon hơn đấy, nhớ đừng pha nước sôi quá.”

“Vâng.”

Tiến Đạt nhìn Minh Phuong đang vui vẻ nhìn mình, nhưng không hiểu sao anh lại có cảm giác xa vời, không chân thực, cũng như cô ấy, nếu như anh nhận ra tình cảm của mình sớm hơn thì đã không để cô ấy rời xa anh.

“Tối nay em rảnh không? Hay chúng ta đi ăn tối rồi về?”

“Dạ.” Minh Phuong khẽ cười rồi cùng Tiến Đạt rời khỏi siêu thị.

“Em muốn ăn gì?” Tiến Đạt vừa lái xe vừa quay sang nhìn Minh Phuong. “Anh biết có một nhà hàng Ý mới khai trương, đồ ăn cũng rất ngon, em có thích đồ ăn Ý không?”

“Nhà hàng Ý ă?” Minh Phuong khẽ ngập ngừng một lát rồi gật đầu: “Cũng được ạ.”

“Ừ, để anh gọi người ta đặt bàn.”

Tiến Đạt nói rồi mở điện thoại lên gọi đi. Minh Phuong ngồi trong xe một lúc, nhìn bên ngoài đường xe ùn ùn di chuyển, trong phút chốc không thể đến nơi ngay được, trong xe lại bật nhạc không lời như muốn ru cô vào giấc ngủ, Tiến Đạt thì tập trung lái xe, đôi lúc nghe điện thoại, cô thấy hơi nhàm chán liền lấy điện thoại ra chơi.

“Chân em đã khỏi hẳn chưa?”

“Dạ? À, chân em khỏi rồi.” Cô đáp lại, tay bất giác định sờ vào chân đau của mình, đúng là cao dán anh đưa có tác dụng, chứ không nửa tháng nay cô đã khổ sở với đôi chân đau này rồi.

“Vậy là tốt rồi, em phải đi chuyển nhiều, chân thường xuyên nhức mỏi, hôm nào anh lấy cho kem bôi, vừa có tác dụng giảm nhức mỏi lại dưỡng da.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Minh Phuong và Tiến Đạt đang đi bộ vào nhà hàng thì chuông điện thoại của Minh Phuong vang lên. Minh Phuong ngẩng lên nhìn Tiến Đạt cười rồi mở

máy lên nghe.

“A...”

Minh Phương chưa kịp lên tiếng đầu máy bên kia đã vang lên cắt ngang lời cô: “Minh Phương, em đang ở đâu thế?”

“Em đang đi cùng bạn, có việc gì không?” Cô đáp.

“Em qua nhà anh đi, anh có chút việc nhờ, hôm nay cô Hồng bạn về quê mất rồi.”

Minh Phương vừa nghe giọng Hoàng Anh liền hiểu Hoàng Anh muốn gì, cô khẽ chau mày: “Anh gọi tạm đồ ăn ngoài một hôm cũng được mà.”

“Không được, chuyện quan trọng lắm, anh chờ em đấy, đến mau đi!” Hoàng Anh nói rồi lập tức đập máy, không để cho Minh Phương nói thêm câu nào.

Minh Phương khẽ thở dài, tên này bình thường được chiều quen rồi mà. Cô quay sang nhìn Tiến Đạt đứng bên cạnh gượng cười: “Em xin lỗi, em phải đến chỗ Hoàng Anh một lát.”

Tiến Đạt nghe vậy, anh không nói gì chỉ mỉm cười: “Để anh đưa em đến đó, em mang nhiều đồ như vậy cũng không tiện.” Anh nói rồi rời khỏi nhà hàng đi lấy xe.

“Thật ngại quá, lần sau em nhất định sẽ mời anh đi ăn cơm.” Minh Phương khẽ mỉm cười nhận túi đồ trên tay Tiến Đạt.

“Có cần anh đưa lên không?”

“Dạ không cần, em tự xách được. Tạm biệt anh.”

Tiến Đạt đứng yên trước cổng tòa nhà chung cư nhìn Minh Phương vào thang máy mới quay lại ô tô rồi đi.

Minh Phương đứng trước cửa nhà Hoàng Anh bấm chuông một lúc không thấy ai ra mở cửa, cô khẽ chép một tiếng rồi đặt túi đồ xuống đất, lấy chìa khóa ra tự mở.

Minh Phương mở cửa vào nhà nhưng thấy bên trong tối đen, không chút ánh sáng.

“Ồ, đi đâu rồi? Anh Hoàng Anh...?” Minh Phương nhìn quanh, định đưa tay bật đèn lên thì nghe thấy tiếng bụp một cái, ánh sáng được bật lên, pháo giấy bay khắp nơi, Hoàng Anh, Trần Lâm, Đức Trung và Hải Yến cầm bánh ga tô và quà đi từ trong bếp ra.

“Happybirthday to you...” Mọi người đồng thanh hát.

“Thế nào, chuyện quan trọng phải không?” Hoàng Anh lên tiếng hỏi, tay không quên quệt một miếng kem lên mặt Minh Phương.

Minh Phương nãy giờ vẫn đứng lặng một chỗ, mắt đỏ hoe từ bao giờ, mấy năm rồi cô không tổ chức sinh nhật, cũng không nhớ hôm nay là sinh nhật của mình: “Cảm ơn mọi người.”

“Em đúng là đồ đầu đất, sinh nhật người khác thì nhớ nhưng sinh nhật của mình thì quên. Nào, lại đây, hôm nay cho em hân ba điều ước.” Hoàng Anh nói rồi cầm thêm hai cây nến nữa lên bánh ga tô.

“Ấu trĩ.” Minh Phương nửa cười nửa khóc mắng Hoàng Anh.

Hoàng Anh nghe cô mắng nhưng cũng không thềm để ý mà nhắc: “Mau ước đi, nến cháy hết bây giờ.”

Minh Phương nhìn mọi người một lượt rồi cúi khẽ cúi mặt xuống chấp tay lại ước. Cô hi vọng những người cô yêu thương luôn bình an vui vẻ, cô còn hi vọng... Minh Phương thổi nến rồi bất giác ngẩng lên, nhìn thấy Hoàng Anh đang cười.

Hải Yến quay sang nhìn cô cười, cô cũng cười lại: “Cảm ơn cậu nhé.”

“Hôm nay rất cảm ơn mọi người đã tổ chức cho em một buổi tiệc sinh nhật bất ngờ như thế này, em xin cạn trước nhé.” Minh Phương nói rồi cầm ly rượu vang trên tay Hải Yến lên uống.

“Hôm nay mọi người ai không say không được về nhé.” Hoàng Anh cao hứng nói, sau đó cũng nâng ly lên uống cạn.

“Cậu là người say đầu tiên đấy, uống vừa thôi mai còn phải làm việc đấy.” Đức Trung khẽ lườm Hoàng Anh.

“Cậu chỉ giỏi làm người khác mất hứng thôi à.” Hoàng Anh khẽ hừ một tiếng, nhưng quả thực khuôn mặt Hoàng Anh đã bắt đầu hồng lên.

“Đứng đấy ạ, anh uống ít thôi không say.” Hải Yến khẽ lên tiếng, khuôn mặt Hải Yến cũng hồng lên nhưng không phải vì rượu mà là lần đầu tiên được tiếp xúc với Hoàng Anh ở khoảng cách gần như vậy.

Minh Phương nhìn Hải Yến, trong lòng có chút thú vị, Hải Yến bình thường đánh đá như sư tử, vậy mà trước mặt Hoàng Anh lại ngượng ngùng, e thẹn,

giống như một cô gái nhỏ đáng yêu.

“Lại đây ngồi cùng tớ.” Minh Phương nói nhỏ với Hải Yến rồi kéo cô sang phía mình ngồi, đối diện Hoàng Anh. Cả buổi Hải Yến chỉ âm thầm quan sát Hoàng Anh khiến anh có chút ngại ngùng nhưng lại không dám tỏ ý kiến chỉ biết liếc sang nhìn Minh Phương với anh mắt ai oán. Minh Phương và Đức Trung thấy Hoàng Anh như vậy lại cảm thấy rất vui vẻ.

Đến giữa bữa tiệc, ai cũng đã uống rượu ngà ngà say, bắt đầu cười đùa nhiều hơn, Hoàng Anh cũng quên luôn bên cạnh mình còn có fan, anh bắt đầu nói nhiều, nghịch ngợm, hát hò ầm ĩ. Chỉ có Đức Trung từ đầu đến cuối vẫn giữ phong thái ngày thường của mình.

“Nhìn cậu ấy như vậy có phải em bắt ngờ lắm không?” Đức Trung quay sang hỏi Hải Yến.

“Không ạ, Minh Phương ở nhà cũng hay nói xấu anh Hoàng Anh lắm” Hải Yến khẽ đáp.

“Vậy à.” Đức Trung khẽ cười. “Không hiểu các em thích cậu ta ở điểm nào.”

“Vi anh ấy chính là anh ấy, anh ấy đối xử với mọi người rất tốt, anh ấy...” Hải Yến nhìn Hoàng Anh rồi nói một hồi không ngừng, khi ngoảnh lại nhìn Đức Trung, thấy anh đang nhìn mình, trong lòng cô tự dưng thấy bối rối, Hải Yến vội vàng quay đi, cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi nói với quản lý của Hoàng Anh về Hoàng Anh nhiều như vậy.

Đức Trung nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Hải Yến, anh chỉ khẽ cười.

“Ê, có muốn hát một bài cùng Hoàng Anh không?” Minh Phương tiến lại phía Hải Yến và đưa mic cho cô nâng sau đó ngồi xuống bên cạnh Đức Trung. “Anh đừng để ý cô ấy, cô ấy chính là kiểu fan cuồng điên hình của Hoàng Anh đấy, có thể nhắc đến Hoàng Anh cả ngày không ngừng.”

“Ồ. Thế em chắc em rất đau đầu với cô ấy nhỉ?” Khóe môi Đức Trung khẽ cong lên, ánh mắt cũng lóe lên tia sáng.

Lúc Hải Yến và Minh Phương dọn dẹp xong xuôi thì cũng khá muộn, Hoàng Anh và Trần Lâm đều đã say, mỗi người nằm một góc trên sofa ngủ không biết gì.

“Có cần phải đưa anh ấy vào phòng ngủ không?” Hải Yến nhìn Hoàng Anh khẽ lên tiếng hỏi.

“Kệ anh ấy đi.” Minh Phương nói nhưng vẫn không quên đi vào phòng ngủ mang hai cái chăn mỏng ra, cẩn thận đắp cho Hoàng Anh và Trần Lâm.

“Muộn rồi, anh đưa hai em về trước rồi quay lại xử lý hai tên nhóc này sau.” Đức Trung nói và xách mấy túi đồ đồ của Minh Phương ra ngoài.

Minh Phương nhìn Đức Trung cười tinh nghịch: “Hôm nay vất vả cho anh rồi, hi hi.” Sau đó quay lại nhìn Hải Yến phía sau mình và kéo đi: “Đi về thôi, luyến tiếc gì nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Tình cảm dành cho anh, em sẽ giấu nó thật sâu trong tim

Minh Phương cùng Hoàng Anh, Trần Lâm từ bên ngoài đi vào công ty, thấy mọi người đang tùm tùm bàn tán với nhau, khi nhìn thấy ba người liền im lặng, lặng lẽ tản ra ai nấy làm việc của mình.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Trần Lâm ngờ ngác nhìn xung quanh một lượt.

“Không biết. Ở nơi này, ngày nào chẳng có những chuyện như vậy xảy ra.” Minh Phương khẽ lắc đầu, cô không để ý nhiều mà theo Hoàng Anh đi vào phòng hóa trang chuẩn bị đồ hóa trang cho anh.

Minh Phương đang chuẩn bị quần áo thì Trần Lâm từ bên ngoài hốt hải chạy vào: “Chị Minh Phương, chị đọc báo hôm nay chưa? Có anh Hoàng Anh này...”

“Vậy à.” Minh Phương lơ đãng trả lời, cô cũng không hề để ý đến thái độ của Trần Lâm.

“Anh Hoàng Anh hẹn hò với Quỳnh Mai từ bao giờ vậy?”

Minh Phương nghe vậy liền ngẩng lên nhìn Trần Lâm: “Em nói linh tinh gì thế?”

“Đây này.” Trần Lâm nói rồi đưa tờ báo cho Minh Phương xem.

Minh Phuong cầm lấy tờ báo đưa lên đọc: Hoàng Anh và Quỳnh Mai bí mật hẹn hò ở SaPa... Trên tờ báo còn đăng rõ bức ảnh chụp hai người ở trên SaPa, bên dưới là một bài viết dài đăng kèm những tấm ảnh của hai người ở trên phim trường.

“Lại còn dùng chung một bình nước nữa. Chị Minh Phuong ơi, sao chị lấy bình nước của anh Hoàng Anh cho Quỳnh Mai dùng? Lần này rắc rồi to rồi, em đọc còn tin là thật đấy.”

Minh Phuong đọc kỹ lại một lượt nội dung tờ báo, sau đó lại lấy điện thoại lên mạng xem tin tức. Mới sáng sớm đã rất nhiều bài viết, lượt chia sẻ tin Hoàng Anh và Quỳnh Mai hẹn hò, thậm chí còn đưa ra nhiều bằng chứng phong phú như trợ lý của Hoàng Anh chăm sóc Quỳnh Mai, Quỳnh Mai dùng chung đồ của Hoàng Anh và nhiều ảnh chụp chung của hai người.

Trần Lâm thấy Hoàng Anh từ trong phòng thay đồ bước ra, cậu nhóc vội giật lấy tờ báo giấu ra đằng sau. Hoàng Anh không nói gì chỉ giờ tay ra hiệu bảo Trần Lâm đưa báo cho anh xem.

“Cái này anh không cần phải xem đâu, toàn mấy tin vớ vẩn không à.” Trần Lâm cười trừ.

“Vớ vẩn thì cậu lo gì mà không cho anh đọc, mau đưa đây. Không đọc báo giấy thì cũng có báo mạng thôi.” Hoàng Anh nói rồi giật lấy tờ báo trên tay Trần Lâm xem qua một lượt, sắc mặt không bộc lộ lên cảm xúc gì.

“Em xin lỗi, đáng lẽ không nên đưa chị ấy dùng bình nước kia. Tại em thấy anh không dùng đến nữa nên tiện mang theo luôn.” Minh Phuong khẽ nói, cô không nghĩ việc đơn giản như vậy trong con mắt phóng viên lại thành bằng chứng hẹn hò.

“Không sao đâu. Mấy thứ này cũng chẳng chứng minh được gì cả, vài hôm nữa họ không moi được thêm tin tức gì thì cũng chẳng có gì để viết, tự động từ bỏ thôi.” Hoàng Anh khẽ cười an ủi cô.

“Cậu gặp Quỳnh Mai trên SaPa à?” Đức Trung từ bên ngoài đi vào, trên tay cũng cầm một tờ báo tương tự.

“Ừ. Lịch trình lên SaPa của chúng ta có những ai biết?” Hoàng Anh khẽ hỏi.

Đức Trung không đáp mà chỉ nhìn Hoàng Anh.

“Anh Trung, giám đốc đang đợi anh và anh Hoàng Anh ở văn phòng.” Một nhân viên từ bên ngoài đi vào thông báo.

“Đúng lúc tôi cũng muốn tìm giám đốc đây.” Hoàng Anh nói rồi cùng Đức Trung rời khỏi phòng hóa trang.

Minh Phuong thấy vậy cũng không nói gì nữa mà im lặng làm việc của mình. Một lúc lâu sau chỉ thấy Hoàng Anh mang bộ mặt không vui trở về phòng.

Lúc mọi người rời khỏi phòng hóa trang hết, chỉ còn lại Minh Phuong và Hoàng Anh, cô ngồi xuống bên cạnh Hoàng Anh khẽ nói nhỏ: “Hay để em đi giải thích với mọi người thay anh, như vậy giám đốc có biết cũng không làm khó anh được.”

Hoàng Anh nhìn Minh Phuong một lúc lâu sau đó lên tiếng: “Vậy em viết đơn xin nghỉ việc trước đi.”

Minh Phuong nghe anh nói, cô cúi mặt xuống khẽ thờ dài. Tin đồn này được tung ra đúng lúc phim của Hoàng Anh và Quỳnh Mai chuẩn bị công chiếu, chắc chắn nó không phải vô tình xuất hiện đúng lúc rồi. Cô phá hỏng kế hoạch của người ta chắc cô cũng không được yên. Có lẽ chuyện này đã được sắp đặt ngay từ đầu, từ lúc cô qua giúp Quỳnh Mai trang điểm đã bắt đầu rồi.

“Đây không phải lỗi của em. Em thấy anh là người dễ thao túng à? Anh thích làm gì có ai cản được anh không?” Hoàng Anh khẽ xoa đầu Minh Phuong và mỉm cười dịu dàng. “Em chuẩn bị đồ đi, xe sắp đến rồi.”

Hoàng Anh thay đồ xong, chuẩn bị ra xe, thấy Minh Phuong đang đứng trầm ngâm bên cạnh cửa sổ, anh liền tiến lại gần.

“Xong chưa? Đi thôi.”

Minh Phuong nghe tiếng Hoàng Anh ở bên cạnh, cô vội cất điện thoại đi. Hoàng Anh nhìn cô khẽ cười và giữ tay cô lại, nhìn tin nhắn cô gửi cho Hải Yến.

Minh Phuong gượng cười nhìn Hoàng Anh.

“Em buồn bình quá đấy, lời anh nói cũng không nghe à?” Hoàng Anh hỏi.

“Em nghĩ họ sẽ tin tưởng anh, nhưng em chỉ không muốn tin tức này bị chia sẻ khắp nơi.” Cô khẽ đáp.

“Tất nhiên anh biết là họ nhất định sẽ tin tưởng anh.” Hoàng Anh cười nhẹ. “Anh không đứng ra giải thích, nhưng không có nghĩa là anh không làm gì. Sau này không cần phải làm những việc không cần thiết như vậy nữa, biết chưa?” Fans của anh, những người yêu quý anh nếu không tin tưởng và hiểu anh thì sẽ không đi cùng anh nhiều năm như vậy. Còn lại, những thứ khác đều không quan trọng.

Minh Phuong nhìn theo bóng Hoàng Anh rời khỏi, trong lòng lại có chút chua xót. Thực ra cô chỉ muốn làm chút gì đó giúp anh. Bao nhiêu năm nay, những điều anh làm luôn là giúp đỡ người khác, suy nghĩ cho người khác, chấp nhận những việc mà bản thân mình không thích vì người khác.

Chiều muộn, sau khi tập duyệt ở đài truyền hình kết thúc, Hoàng Anh đến quán cà phê gần đó mua cà phê. Hoàng Anh ngồi nhàn rỗi trong khi đợi cà phê, anh nhìn ra ngoài đường phố đông đúc, tấp nập, trời lâm thâm mưa, tâm trạng phức tạp, không rõ suy nghĩ gì.

Con phố này từ lâu đã trở lên quá quen thuộc với anh, quen thuộc tới mức nhắm mắt lại anh vẫn có thể bước đi mà không lo bị lạc.

Tại chính con phố này, có một người đã từng cùng anh bước đi, cùng anh cười đùa vui vẻ, cùng anh vượt qua khó khăn trong những năm tháng khó khăn nhất. Nhưng khi cuộc sống của anh tốt hơn, người đó cũng đã rời khỏi cuộc sống của anh.

“Linh...?”

Hoàng Anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi bên đường, anh liền rời khỏi quán cà phê đi theo người đó. Anh chạy hết con phố, nhìn khắp nơi cũng không hề thấy bóng dáng kia đâu, bên ngoài trời mưa càng thêm nặng hạt.

Hoàng Anh đứng ngây người ở vỉa hè, mắt một lúc lâu anh mới phát hiện bên cạnh đã có người giúp anh che ô từ bao giờ.

“Sao em lại ở đây?” Hoàng Anh lấy lại bình tĩnh nói với cô.

“Em ngồi ở quán cà phê gần đây. Anh có chuyện gì không vui à?” Quỳnh Mai khẽ mỉm cười lên tiếng hỏi.

“Không có gì.” Hoàng Anh khẽ đáp: “Anh đi trước có chút việc.”

Anh nói rồi lập tức hòa vào dòng người đi mất. Quỳnh Mai đứng đó ngơ ngác, trên tay còn cầm ly cà phê lúc nãy của Hoàng Anh chưa kịp lấy trong quán cà phê: “Anh quên ly cà phê...” Cô khẽ lẩm nhẩm nhìn ly cà phê nóng trên tay rồi đưa lên miệng uống thử một ngụm, tất cả những gì cô cảm thấy chỉ là một vị đắng chát khiến cô nhăn mặt.

“Cà phê đen không đường à? Làm sao có thể uống được thứ đắng như này.” Cô nhẽ nhặn mặt, có lẽ cô vẫn thích vị thơm ngọt và béo ngậy của capuchino hơn.

“Chị Quỳnh Mai.”

Quỳnh Mai quay lại nhìn thấy trợ lý của mình đứng ở phía sau. “Em mới trong nhà vệ sinh ra đã không thấy chị đâu rồi. Chị đứng đây làm gì vậy?” Cô trợ lý nói rồi nhìn theo hướng mắt Quỳnh Mai nhìn lúc nãy nhưng không thấy ai cô quen biết, ngoài dòng người tấp nập.

“Không, quay lại quán cà phê thôi.” Quỳnh Mai khẽ lắc đầu rồi xoay người đi. Lúc đi rồi cô vẫn cố ngoảnh lại phía sau, hướng Hoàng Anh đã đi mất. Trước nay cô chỉ nhìn thấy Hoàng Anh vui vẻ, nghịch ngợm, thích trêu đùa mọi người, nhưng chưa bao giờ cô thấy anh hốt hải chạy đi với ánh mắt đầy bi thương như vậy.

Sau khi quay chương trình đón năm mới ở đài truyền hình, Minh Phương được nghỉ tết mấy ngày. Nhưng vì thời gian ngắn nên cô không về quê nữa mà ở lại Hà Nội đợi đến lúc nghỉ dài ngày sẽ về quê ăn tết muộn. Hải Yến thấy Minh Phương không được nghỉ tết nên đã chuẩn bị đồ lên Hà Nội cùng Minh Phương.

Tết là thời gian vắng người nhất ở Hà Nội, các cửa hàng, siêu thị gần nhà Minh Phương hầu hết đều đã đóng cửa, muốn đi ăn ngoài cũng khó, Minh Phương và Hải Yến vào một quán FKC gần nhà ăn tối. Quán vắng người, chỉ có mấy người khách vắng lai cùng hai cô gái gọi hai xuất gà lớn vừa ngồi ăn vừa nói chuyện âm ỉ, giống như thời gian hai người còn đi học đại học. Nhân viên làm ở đây lâu năm đã quen với sự xuất hiện của Minh Phương và Hải Yến nên không hề thấy khó chịu, thậm chí thỉnh thoảng còn nói chuyện cùng hai người.

“Cậu có thấy chúng ta bây giờ so với mấy năm trước chẳng thay đổi gì không?” Hải Yến ăn xong miếng gà, tay vừa lấy giấy lau miệng, vừa nói.

“Ừ, mấy năm trước, chúng ta cũng qua tết ở đây như thế này, hai đứa con gái, hai đĩa gà to đùng.” Minh Phương cười.

“Năm đó là năm đầu tiên cậu theo Hoàng Minh làm trợ lý, không được nghỉ tết, tớ nói dối bố mẹ lên đây qua tết cùng cậu. Năm năm rồi, sau năm năm cậu vẫn ngồi đây làm trợ lý không được về nghỉ tết, tớ vẫn phải vì cậu mà nói dối bố mẹ lên đây. Cậu nhìn người ta kìa, từ nhân viên ở đây thành cửa hàng trưởng rồi.”

Minh Phương thoáng chút cảm động nhưng lại phát hiện ra Hải Yến đang cố ý trêu chọc mình, cô khẽ bĩu môi: “Cậu thì vẫn là nghệ sỹ nửa mùa, không có não, cuồng Hoàng Anh.”

“Hừ, tình yêu lớn của tớ đây, cậu không hiểu đâu.” Hải Yến vênh mặt lên nhìn Minh Phương.

“Trà sữa của hai chị đây ạ.” Cô nhân viên mang đến hai cốc trà sữa đặt lên bàn.

“Cảm ơn em.” Minh Phương khẽ cười nhận lấy hai cốc trà sữa.

“Bây giờ có cơ hội cho cậu từ trợ lý lên làm bà chủ đây.”

Minh Phương liếc nhìn Hải Yến: “Là mẹ tớ nhờ cậu hỏi nữa à?”

Hải Yến biết ý đồ của mình bị lộ nên cười trừ: “Mọi người đều quan tâm cậu mà. Hai người dạo này thế nào rồi?”

“Cũng không có gì mới, thỉnh thoảng gặp nhau thôi. Dạo này đang bận mấy vụ của Hoàng Anh nên không có thời gian. Hôm trước mẹ anh ấy về nước, anh ấy mời tớ đến nhà ăn cơm.”

“Rồi sao? Mẹ anh ấy có ghé xóm không?” Hải Yến tò mò hỏi.

“Mình không đi.”

“Tại sao?”

“Cậu không thích anh ấy đúng không?” Hải Yến hỏi tiếp.

Minh Phương im lặng không đáp lại, cô biết Tiến Đạt tốt với cô, anh tốt về mọi mặt nhưng không biết vì sao cô luôn cố gắng tìm cách để lảng tránh anh. Cô chưa sẵn sàng để bắt đầu một mối tình, ít nhất là bây giờ.

“Dù sao thì yêu cũng cần thời gian mà, đâu thể nói yêu là yêu ngay được, phải không?” Minh Phương khẽ cười.

Nửa đêm, Minh Phương đang ngủ thì nghe tiếng chuông điện thoại lạ vang lên, cô nhăn nhó không muốn nghe liền với tay tắt chuông đi.

Lát sau, chuông lại tiếp tục réo.

“Cậu nghe điện thoại đi chứ.” Hải Yến cầu nhàu. “Đề nó kêu ầm ĩ suốt.”

“Haizz... Ai thế không biết...” Minh Phương khẽ than, mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại lên. “Alo...”

Một lúc lâu Minh Phương mới hiểu ra nội dung cuộc điện thoại, cô tỉnh ngủ hẳn và lên tiếng đáp lại: “Em đợi chị một lát, chị đến ngay.”

“Sao thế?” Hải Yến hỏi.

“Mình phải đi đón anh Hoàng Anh, anh ấy đang say trong quán rượu.” Cô bước xuống giường, thay vội bộ quần áo và rời khỏi nhà.

“Ê, cậu có cần mình đi cùng không?”

“Không cần đâu, cậu ngủ đi, cậu đi cũng chỉ thêm loạn.” Minh Phương nói xong liền đóng sầm cửa lại.

Lúc Minh Phương tới quán bar, trong quán đã hết khách, chỉ còn một mình Hoàng Anh ngồi gục trên bàn và một nhân viên đang quét dọn. Quán bar này là một người bạn của Đức Trung mở, mọi người thường hay tụ tập ở đây ăn uống, trò chuyện. Nhưng trong trí nhớ của cô, Hoàng Anh chưa bao giờ để bản thân mình say rượu đến mức không thể tự về nhà như hôm nay.

“Chị đến rồi ạ? Em không dám gọi điện cho anh Trung, sợ anh lại mắng anh ấy.” Cậu nhóc thấy Minh Phương đến, khuôn mặt lo lắng lập tức nở nụ cười.

“Cảm ơn em. Hết giờ làm rồi mà vẫn để em phải lo cho anh ấy.” Minh Phương nói rồi liếc Hoàng Anh một cái.

“Không có gì ạ, nhưng...” Cậu nhóc yên lặng một lát suy nghĩ gì rồi ngập ngừng nói: “Anh ấy bảo em đừng nói với ai chuyện anh ấy đến đây một mình. Nhưng mà mấy hôm nay, hôm nào anh ấy cũng uống say, chị thử khuyên anh ấy xem, chứ em thì không dám, cũng không khuyên nổi.”

Minh Phương thoáng ngạc nhiên rồi cười nhẹ: “Chị biết rồi.” Minh Phương cúi xuống khẽ nói với Hoàng Anh: “Về nhà thôi.”

Minh Phương cùng cậu bé đỡ Hoàng Anh lên taxi rồi quay lại nói với cậu nhóc: “Em về nghỉ sớm đi, chị tự đưa anh ấy về được. Cảm ơn em nhé.”

Taxi nhanh chóng rời khỏi quán bar, Hoàng Anh vẫn chưa tỉnh hẳn, đầu dựa vào vai cô, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mày nhíu lại, miệng thỉnh thoảng mấp máy như muốn nói gì đó. Minh Phương nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn hai giờ đêm. Đường phố Hà Nội vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài chiếc xe vội vã đi về, trong lòng cô tự nhiên thấy cô đơn trống trải.

Mấy hôm nay bận rộn ở đài truyền hình không có thời gian nghĩ đến Tết, cô cũng quên mất không phải chỉ một mình cô ở lại thành phố này vào dịp Tết. Ít nhất thì năm nào phải ở lại Hà Nội cô đều có Hải Yến ở bên cạnh. Còn Hoàng Anh, người thân của anh không nhiều, hầu hết đều ở xa. Mỗi năm Tết đến, nếu có công việc không nghỉ phép được, anh đều qua Tết một mình.

Taxi về tới cửa nhà, chủ lái xe thấy Minh Phương một mình dìu Hoàng Anh chệnh choạng bước đi không vững cũng thấy tội nghiệp mà giúp cô dìu anh vào đến thang máy mới đi. Minh Phương đưa được Hoàng Anh vào đến giường ngủ cũng mệt không còn sức để thờ. Cô nằm vật xuống bên cạnh:

“Anh nhìn gầy mà nặng như heo ý. Chỉ giới làm khổ người khác.”

Minh Phương nghỉ một lúc rồi ngồi dậy tháo giày cho anh, ém chân lại.

“...”

“Anh nói gì á?” Minh Phương khẽ nhủ mảy mò lại nhưng chẳng thể nghe rõ anh nói gì. “Khát nước à? Đợi em tí, em đi pha nước.”

Cô nói rồi rời khỏi phòng ngủ đi ra bếp nấu một bát nước gừng ấm sau đó đỡ Hoàng Anh dậy cẩn thận giúp anh uống từng chút một.

Hoàng Anh sau khi uống nước gừng đã tỉnh táo hơn một chút, anh khẽ mở mắt ra nhìn người ngồi bên cạnh mình. “Sao bây giờ em mới chịu về? Anh biết em nhất định sẽ về mà...” Hoàng Anh đau khổ nhìn cô, hai tay vuốt nhẹ hai má cô.

“Anh rất nhớ em” Hoàng Anh vừa nói, hai mắt đã nhòa đi, khóe mắt còn đọng chút nước, khóe môi anh khẽ mỉm cười. Nhiều năm trôi qua, Linh vẫn như vậy, không hề thay đổi, như trong ký ức của anh vốn thế.

Hoàng Anh dịu dàng kéo cô lại gần mình, đặt lên môi cô nụ hôn kèm theo sự nhớ nhung vì xa cách bao nhiêu năm qua.

Trong phút chốc, ý thức của Minh Phương trở lên tê dại, cô ngỡ người đón nhận nụ hôn của anh, từ dịu dàng dần dần trở lên cuồng nhiệt, đầy đam mê, khiến trái tim cô khẽ run lên.

Khi bàn tay lạnh của Hoàng Anh đặt vào bên trong áo của Minh Phương, cô mới giật mình tỉnh táo. Cô vội vàng đẩy Hoàng Anh ra, cô túm túm toan rời khỏi giường.

“Đừng đi.”

Hoàng Anh níu tay Minh Phương lại kéo cô xuống bên cạnh mình, vòng tay ôm từ phía sau khóa chặt cô bên cạnh mình. Minh Phương cố gỡ tay anh ra nhưng không có tác dụng, chỉ cảm thấy hơi thở của anh phả vào cổ trộn lẫn mùi nước hoa quen thuộc với mùi rượu nồng đậm khiến trái tim cô đập loạn nhịp, hai má ửng hồng lên, sự phản kháng cũng yếu ớt dần. Hoàng Anh khẽ lúi lổng vòng tay, anh cọ cọ mặt lên cổ cô, hai tay luồn vào bên trong áo, từ từ di chuyển lên ngực cô rồi kéo cô quay lại đối diện với mình.

Minh Phương khẽ run lên, ánh mắt nhìn anh có chút sợ hãi lại có chút mong chờ. Lúc này cô không biết rõ rốt cuộc bản thân mình mong chờ điều gì, rõ ràng trong trái tim anh sẽ chẳng bao giờ có hình ảnh của cô, nhưng lí trí của cô đã bị trái tim đánh bại. Cô khẽ nhắm mắt lại mặc cho giọt nước đang từ từ lăn xuống má.

Tất cả như một thước phim quay chậm, in từng khoảnh khắc trong tâm trí Minh Phương.

Lúc này Hoàng Anh đang ngủ say, ánh mắt nhắm nghiền một cách bình yên. Cô yên lặng nằm bên cạnh anh, say đắm ngắm nhìn khuôn mặt anh, trông anh ngủ ngoan như một đứa trẻ, chứ không phải một người hoạt bát, thích nghịch ngợm, cũng không phải người con trai cô độc ngồi một mình bên bờ hồ uống bia giải sầu.

Vòng tay anh ôm cô rất chặt, hai người gần sát bên nhau. Cô đã từng thầm ước giá như giây phút này có thể kéo dài thêm chút nữa. Khoảnh khắc có thuộc về một mình cô, không cần biết ngày mai ra sao, sau này như thế nào.

Minh Phương khẽ trở mình định rời khỏi giường nhưng bị Hoàng Anh ôm chặt không buông, chân mảy thoát ngấn lại. Minh Phương không nỡ để anh thức giấc đành nằm yên lại rồi ngủ tiếp từ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Hoàng Anh tỉnh giấc, anh chỉ cảm thấy đầu đau nhức, khó chịu vô cùng. Anh định đưa tay lên trán thì thấy Minh Phương nằm ngủ bên cạnh mình, đầu còn dựa lên vai anh, khoảng cách giữa hai người không thể gần hơn.

Hoàng Anh giật mình ngồi bật dậy.

Minh Phương bị phản ứng của Hoàng Anh làm cho thức giấc, cô khẽ mở mắt ra nhìn Hoàng Anh một lúc. Cô vốn định rời khỏi đây từ đêm hôm qua và coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ bản thân lại ngủ tiếp từ lúc nào.

Minh Phương cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, cúi xuống nhặt tạm chiếc áo sơ mi của Hoàng Anh khoác lên người và rời khỏi giường.

“Chuyện này... anh hãy coi như chưa có gì xảy ra cả.” Cô nói rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại, bỏ mặc Hoàng Anh ngồi trên giường còn chưa hết ngạc nhiên.

Minh Phương tắm xong, mang đồ bẩn của Hoàng Anh vào máy giặt và đi vào bếp nấu đồ ăn sáng một cách tự nhiên như ngày thường. Hoàng Anh tắm xong, anh đứng ở cửa bếp nhìn Minh Phương đang loay quanh.

Cảnh tượng này giống như những ngày trước đây, thỉnh thoảng cô cũng đến giúp anh mấy việc vặt vãnh khi cô Hồng không có nhà nhưng anh lại có chút cảm giác lạ lẫm len lỏi dần trong tim.

Hơn nữa, thái độ của cô cũng khiến anh không thể hiểu được, cô bình thản khiến anh không hiểu cô đang nghĩ gì.

“Anh ăn sáng đi, em nấu xong rồi.” Minh Phương đặt đĩa và cốc sữa xuống bàn. “Lát anh tự phơi quần áo nhé.”

“Minh Phương, anh...”

“Em về đây, hôm nay em có chút việc. Bye bye.” Hoàng Anh chưa kịp nói gì đã bị cô chặn lại.

Cô nói xong liền cầm túi xách rời khỏi nhà.

Minh Phương vội vàng đi vào thang máy, khi thang máy đóng cửa cô mới mệt mỏi dựa vào một góc. Mọi việc xảy ra nhanh như vậy khiến cô không kịp phản ứng, cũng không biết nên đối mặt như thế nào ngoài cách coi như không có gì xảy ra và lảng tránh nó.

Cô sợ phải nghe Hoàng Anh nói điều gì đó, sợ anh sẽ nói xin lỗi cô, cô sợ...

Hải Yến thấy bộ dạng mệt mỏi của Minh Phương đi từ cửa vào liền chạy ra hỏi: “Sao rồi, anh ấy thế nào? Sao giờ cậu mới về?”

“Không có gì, anh ấy... say quá nên mình phải ở lại một lúc. Nhưng giờ tỉnh rồi.” Minh Phương ngập ngừng nói rồi đi vào phòng ngủ.

“Vậy à. Anh ấy có chuyện gì buồn sao?”

“Mình không biết, thôi mình đi tắm đây.” Minh Phương khẽ đáp lại.

“Ừ, cậu đi tắm đi, người cậu cũng toàn mùi rượu.”

Nghe Hải Yến nói vậy, Minh Phương chột dạ kéo cổ áo lên ngửi thử, đúng là toàn mùi rượu, còn pha lẫn chút mùi nước hoa của Hoàng Anh, dư vị của đêm hôm qua.

Cô cố nén tiếng thở dài khổ sở. Lúc đó cô chẳng suy nghĩ gì, bây giờ mới thấy hối hận, không biết sau này nên đối mặt với Hoàng Anh như nào.

Minh Phương ngâm mình trong bồn tắm, mơ màng ngủ quên đến khi Hải Yến gọi ầm bên ngoài mới tỉnh giấc, cô mặc quần áo vào rồi đi ra khỏi phòng tắm.

“Cậu sao thế? Có gì không vui à?” Hải Yến lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là hôm qua ngủ không ngon thôi. Cậu ăn cơm đi, mình muốn đi ngủ một lát.”

Nhìn Minh Phương đi vào phòng ngủ, Hải Yến bất lực lắc đầu, cả buổi sáng cô bận rộn nấu món ngon chờ Minh Phương về, vậy mà cô nàng đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái mà đi ngủ luôn.

“Không ăn thì thôi, mình ăn hết, không phần cậu đâu.” Hải Yến nói rồi ngồi xuống bàn, bắt đầu cuộc chiến với đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người anh yêu là em

Qua mấy ngày nghỉ tết, Hoàng Anh bắt đầu trở lại với công việc. Bộ phim sắp tới vẫn chưa khai máy nên phần lớn thời gian là đi chụp ảnh cho tạp chí, cũng không được coi là bận rộn.

Đức Trung và Trần Lâm vào phòng hóa trang, thấy Hoàng Anh đang ngồi ngây người trước bàn trang điểm. Trần Lâm quay sang nhìn Đức Trung hỏi: “Anh Trung, dạo này anh ấy sao thế nhỉ? Đầu óc lúc nào cũng như trên mây.”

Đức Trung khẽ lắc đầu: “Không biết.”

“Hay là vẫn giận vì tin đồn hẹn hò kia nhỉ?”

“Chỉ có cậu ta làm người khác tức giận thôi, trước đến giờ ai có gan làm cậu ta tức giận đâu nào.” Đức Trung đáp với vẻ không quan tâm lắm.

Trần Lâm khẽ chau mày lại gần Hoàng Anh: “Anh Hoàng Anh, đến lúc trang điểm rồi.”

Hoàng Anh nghe giọng Trần Lâm nói liền đứng dậy đi thay đồ. Trần Lâm thấy vậy cũng hơi sùng sốt nhưng không dám tỏ ý kiến gì liền đẩy anh vào ghế ngồi. “Trang điểm trước đã.”

“Minh Phương đâu rồi?” Hoàng Anh hờ hững lên tiếng hỏi Trần Lâm.

“Chị ấy xin nghỉ phép rồi ạ.” Cậu đáp.

“Sao anh không biết? Sao cô ấy không nói gì với anh?” Hoàng Anh khẽ chau mặt lại.

“Ừm... Chị ấy báo với anh Trung rồi.” Trần Lâm thấy phản ứng của Hoàng Anh cũng hơi bất ngờ. “Chắc là nhà chị ấy có việc.”

“Cậu yêu bao giờ chưa?” Hoàng Anh im lặng hồi lâu rồi lên tiếng hỏi nhưng có lẽ anh cũng không cần câu trả lời.

“Đạ?” Trần Lâm ấp úng không biết nên trả lời thế nào, nhiều năm nay cậu chưa bao giờ nghe nói Hoàng Anh hẹn hò với ai, bây giờ tự nhiên lại hỏi cậu vấn đề này, không lẽ tình giả với Quỳnh Mai thành thật? Ngoài Quỳnh Mai ra, cậu cũng không nghĩ được đến ai khác.

Đầu giờ chiều, Minh Phuong ra mộ chị gái. Thời tiết mùa xuân vẫn còn se lạnh, khu này ở xa trung tâm, hiếm người qua lại, bên cạnh là cánh đồng lúa trải dài. Minh Phuong ngồi thất thần trước bia mộ rất lâu, từ lúc bầu trời còn nắng đến khi tắt nắng hẳn.

“Chị, em hứa với chị sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt nhưng em không biết phải là sao để không chế tình cảm của mình, em chót yêu anh ấy mất rồi. Chị có trách em không?”

Đáp lại Minh Phuong chỉ là sự im lặng và tiếng gió thổi từ cánh đồng vào đem theo hơi lạnh. Cô gái trên tấm bia mộ vẫn mỉm cười rạng rỡ, nụ cười của hạnh phúc.

Minh Phuong và Thùy Linh vốn không phải chị em ruột. Bố Minh Phuong sau khi ly hôn với mẹ cô mới lấy di Lan, lúc đó Thùy Linh đã hơn mười tuổi. Di Lan chính là mối tình đầu của bố cô nhưng hai người không đến được với nhau, mỗi người đều lập gia đình riêng. Bố của Thùy Linh vì bệnh mà mất sớm, còn bố mẹ Minh Phuong cũng không hạnh phúc, họ thường xuyên cãi nhau rồi nhanh chóng ly hôn.

Cô vẫn nhớ lúc còn nhỏ, cô từng vì chuyện bố mẹ ly hôn mà trở nên bướng bỉnh, không chịu nghe lời người lớn. Lúc di Lan mới về nhà, cô thường xuyên phá phách, nghịch ngợm, gây chuyện với bà nhưng bà luôn yêu thương và bao dung cô.

Người Minh Phuong nghe lời nhất trong nhà có lẽ là Thùy Linh, dù hai chị em không có quan hệ huyết thống và cô không thích mẹ của Linh, nhưng cô và Linh lại rất thân thiết, còn thân hơn cả cô với anh trai ruột.

Hai chị em cô trưởng thành trong sự quan tâm yêu thương lẫn nhau, rồi Linh yêu Hoàng Anh. Có lẽ đó sẽ là khởi đầu của một hạnh phúc, nếu như Thùy Linh không mắc bệnh di truyền từ bố mà qua đời.

Năm đại học thứ nhất của Minh Phuong, lúc cô đang tham gia tình nguyện thì nghe nhận được điện thoại từ gia đình, báo cô về nhà ngay, Thùy Linh đã bị bệnh ung thư đến giai đoạn cuối, không chữa được nữa.

Lúc Thùy Linh rời đi, điều khiến cô bận tâm nhất là Hoàng Anh, anh đang ở giai đoạn khó khăn nhất của sự nghiệp và cuộc sống. Tin đồn tiêu cực về anh liên tục xuất hiện, quan hệ của anh và gia đình cũng không tốt. Thùy Linh vốn định ở bên cạnh anh, cùng anh vượt qua, nhưng thời gian đã không đợi cô.

Trước khi Linh bỏ đi, cô chỉ để lại cho Hoàng Anh một lá thư, nói cô nhất định sẽ trở về, hi vọng anh đừng vì khó khăn trước mắt mà từ bỏ. Cô sợ Hoàng Anh biết cô đã chết sẽ rất đau khổ, vì vậy mà Minh Phuong thay Thùy Linh đến bên cạnh Hoàng Anh, âm thầm quan tâm và chăm sóc anh. Mỗi lần khi anh tham gia concert cô đều dùng nickyahoos của Thùy Linh nhắn tin cho anh, những lúc anh buồn sẽ nhắn tin cho anh.

Sáu năm qua, người nhắn tin với anh đều là Minh Phuong. Trong mắt Hoàng Anh, Thùy Linh chỉ đang ở một nơi nào đó không gặp anh, không tha thứ cho anh vì trước đây anh vì sự nghiệp của mình mà bỏ mặc cô, không quan tâm đến cô. Nhưng thực ra, Thùy Linh đã qua đời rồi.

“Minh Phuong.”

Minh Phuong nghe tiếng gọi mình liền ngẩng lên nhìn: “Anh Tiến Đạt? Sao anh lại ở đây?” Cô nhìn bó hoa lan trên tay Tiến Đạt rất quen thuộc, giống hệt như những bó hoa trước đây cô thấy trên mộ Linh nhưng lại không biết người đem hoa đến là ai. “Anh quen chị Linh?”

“Ừ, anh biết Linh từ lúc cô ấy còn nhỏ, trước khi dọn đến nhà em.” Tiến Đạt khẽ đáp.

“Vậy sao chưa bao giờ anh nói với em?” Minh Phuong thấy khó hiểu liền hỏi. “Những bó hoa lan trên mộ chị ấy là anh mang đến phải không?”

“Ừ, anh biết Linh trong lòng em chiếm một vị trí rất quan trọng, anh không muốn dùng mối quan hệ với cô ấy để làm thân với em.” Anh dịu dàng nhìn cô.

Minh Phuong khẽ mỉm cười, cô quả thực sẽ như vậy, tất cả những người liên quan đến Linh sẽ khiến cô cảm thấy yên tâm và thân thuộc hơn, bản thân cô cũng không rõ vì sao lại như vậy.

Chị Linh mất rồi, cô dường như biến thành một người khác, cô vì tiếc nuối của chị trước khi mất mà đến bên Hoàng Anh, chăm sóc anh, vì sự ra đi của chị mà yêu thương mẹ của chị.

Người con trai trước mặt cô, bao nhiêu năm đều âm thầm đến thăm mộ Linh, chưa bao giờ vì mưa nắng mà thay đổi. Có lẽ tình cảm của anh dành cho chị Linh không hề ít, chỉ tiếc rằng trong trái tim Linh, đến khi ra đi cũng không có chút tình cảm dành cho anh.

Anh biết Thùy Linh chưa bao giờ có tình cảm với anh, cô chỉ coi anh như một người anh trai, một người bạn thân thiết. Tình cảm của anh chỉ là do bản thân anh cố chấp, nhiều năm như vậy, nếu anh không thường xuyên đến đây, sợ rằng có lẽ anh đã quên mất nụ cười của cô ra sao.

Tiến Đạt đứng lặng trước mộ Thùy Linh một lúc lâu, rồi quay sang nhìn Minh Phuong.

“Thực ra anh đã biết đến em từ rất lâu, trước đây cô ấy cũng thường kể với anh về em, nhưng là một cô gái bướng bỉnh, nghịch ngợm chứ không giống

bây giờ.” Anh khẽ cười. “Người cô ấy không yên tâm trước khi ra đi không chỉ có Hoàng Anh mà còn có em nữa.”

Minh Phương cũng cười, cô nhìn tấm ảnh chỉ chị gái: “Thực ra chị không cần lo lắng cho em, nhiều năm qua em đã thay đổi rất nhiều, em biết chăm sóc cho người khác, biết quan tâm đến bố mẹ, ngoan ngoãn nghe lời hơn, không bướng bỉnh như trước đây nữa.”

Tiến Đạt quay sang nhìn Minh Phương, thấy mắt cô đỏ hoe, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Minh Phương, hãy để anh chăm sóc và yêu thương em. Anh biết anh không nên nói chuyện này ở đây, nhưng anh muốn ở trước mặt Linh, cho cô ấy yên tâm, anh nhất định sẽ yêu thương em, không để em phải đau khổ.”

“Em...” Minh Phương khẽ cúi đầu, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh nhưng cũng không tìm cách trốn tránh anh.

Hoàng hôn đã buông xuống, trời đất chìm trong bóng tối mờ ảo, chỉ có bóng dáng hai người vẫn đứng lặng một chỗ, mặc gió thổi, mặc thời gian chậm chậm dần trôi.

“Chị Minh Phương, chị có quà này.” Cô nhân viên đi vào cầm trên tay một bó hoa hồng đỏ cùng một hộp quà.

Minh Phương nhận lấy bó hoa, khẽ nói cảm ơn cô gái.

“Thật là ngưỡng mộ chị quá đi, mới sáng ra đã nhận được món quà lớn thế này.

“Em thích thì mang socola đi, chị không thích đồ ngọt.” Trên môi Minh Phương thấp thoáng nụ cười, cô mở tấm thiệp cài trong bó hoa ra xem.

“Anh đợi em ở ‘love story’ bảy giờ tối nay, nhớ em” Oa, có khi anh ấy sẽ cầu hôn chị cũng không biết chừng, nhà hàng này nổi tiếng nhận tổ chức sự kiện cầu hôn, tỏ tình lãng mạn đây. Chị nhớ mặc thật đẹp nhé.”

Cô bé đọc to nội dung trong thiệp lên khiến mọi người đều nghe thấy, Minh Phương khẽ chau mày trách móc và đẩy cô bé đi. “Em còn không đi chị đòi lại socola đấy.”

Cô gái cười vui vẻ chạy đi: “Valentine vui vẻ nhé chị, hi hi.”

Minh Phương mỉm cười không đáp lại, trong trái tim cũng len lỏi chút ngọt ngào.

Theo đoàn phim nhiều, cô phụ giúp dựng nhiều cảnh lãng mạn lên phim, bản thân chưa bao giờ thấy có chút gì lãng mạn nhưng khi sự việc xảy ra với bản thân cô, cô không biết nó cũng ngọt ngào và đáng yêu như vậy.

Từ sau lần đi thăm mộ chị gái, Tiến Đạt tỏ tình với cô đến bây giờ, cô không còn chủ động trốn tránh hay cự tuyệt tình cảm của anh nữa. Có lẽ cô nên bắt đầu tình cảm và cuộc sống của riêng mình dù có chút muộn màng.

Minh Phương quay lại thấy Hoàng Anh đang nhìn chăm chăm bó hoa trên tay mình, cô chợt dạ vội vàng giấu bó hoa đằng sau lưng như bản thân đang làm việc gì có lỗi.

Mấy tuần sau đêm đó xảy ra, cô cố gắng coi như không có chuyện gì, cố gắng dành ít nhất thời gian có thể xuất hiện trước mặt anh, nhưng hình như càng như vậy, mọi thứ càng rắc rối.

Cô cố gắng bắt đầu lại cuộc sống của mình, nhưng trái tim cô cứ rối loạn lên.

“Chị trang điểm cho anh ấy nhé, em đi lấy chút đồ.” Trần Lâm nói rồi đưa hộp phấn cho Minh Phương.

Hoàng Anh ngồi ngoan ngoãn trên ghế cho Minh Phương trang điểm. Gần đây, Minh Phương luôn cố gắng trốn tránh anh, không để cho anh có cơ hội nói chuyện với anh.

Cô làm lơ anh, không cười đùa vui vẻ như trước nữa. Mọi người chỉ nghĩ rằng cô ghen hờ với Tiến Đạt nên không dành nhiều thời gian để ý đến anh như trước, nhưng chỉ hai người hiểu vì sao. Thực ra đôi khi anh cũng không hiểu cô đang nghĩ gì, khi thấy cô không quan tâm đến mình nữa, trong lòng anh lại có chút khó chịu.

Cô ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, nhưng anh chưa bao giờ một lần để ý hay quan tâm đến cô, chưa bao giờ anh quay lại, nhìn vào mắt cô dù chỉ một lần, như bây giờ.

Ở khoảng cách gần như vậy, lần đầu tiên anh phát hiện ra cô trợ lý bé nhỏ của anh lại xinh đẹp đến như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, làn da trắng hồng, đôi mắt trong sáng với hàng lông mi dài và cong, đôi môi hồng hào thính thoảng khẽ mỉm lại. Anh chưa bao giờ nhận ra cô gái bên cạnh anh hấp dẫn đến như vậy.

Khoảng cách hai người gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Hoàng Anh bất giác đưa tay lên vén lọn tóc mái đang xòa trước mặt cô.

“Anh tự trang điểm đi!” Minh Phương nói rồi đặt mạnh cọ trang điểm xuống bàn vang lên tiếng cạch khô khốc rồi vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của người khác.

“Ồ, chị ấy sao vậy?” Trần Lâm nhìn Minh Phương rồi quay lại nhìn Hoàng Anh đang ngồi đần mặt ở bàn trang điểm.

“Hai người họ làm sao vậy nhỉ?” Cậu khẽ nói và nhìn Đức Trung nhưng không thấy anh nói đáp, khuôn mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì.

Minh Phương đứng trước gương, thử đi thử lại mấy bộ váy nhưng vẫn cảm thấy không ưng. Quanh đi quanh lại, cuối cùng cô lựa chọn một chiếc váy đơn giản nhất và rời khỏi nhà.

Tiến Đạt đã đợi Minh Phương từ lâu, nhìn thấy Minh Phương đi từ bên ngoài vào, anh mỉm cười dịu dàng: “Hôm nay em thật đẹp.”

“Cảm ơn anh.” Cô khẽ cười ngọt ngào.

“Chúng ta vào thôi.” Tiến Đạt nói rồi đưa cô vào bên trong nhà hàng, đến một khu được trang trí riêng biệt, đơn giản nhưng rất lãng mạn.

Hoàng Anh rời khỏi quán bar trong tình trạng say rượu, anh chệnh choạng bước xuống bãi đỗ xe và lên xe lái một vòng quanh thành phố. Lúc dừng lại mới phát hiện ra mình đã đến khu nhà Minh Phương ở từ bao giờ. Đèn nhà cô không sáng, có lẽ cô vẫn chưa về nhà.

Hôm nay chẳng phải valentine sao, có lẽ cô đang hẹn hò cùng Tiến Đạt.

Nghĩ đến đây trong lòng anh thấy khó chịu, anh không rõ đó là thứ cảm xúc gì nhưng anh thường xuyên nghĩ về cô, nghĩ về đêm hôm đó, anh không hiểu vì sao cô lại có phản ứng khác hoàn toàn với những người khác, thậm chí cô còn có thể vui vẻ hẹn hò với Tiến Đạt.

Đêm đã khuya, Hoàng Anh thấy Minh Phương trở về cùng Tiến Đạt, Tiến Đạt ôm cô tạm biệt rồi mới lên xe rời đi.

Hoàng Anh nhìn Minh Phương đi bộ về hướng mình, cô mặc trên người một bộ váy ôm đơn giản, lộ rõ đường cong cơ thể quyến rũ cùng một đôi giày cao gót, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, nụ cười ngọt ngào trên môi. Hoàng Anh nhìn cô vì Tiến Đạt mà trang điểm đẹp như vậy, trong lòng nóng như lửa đốt nhưng không biết trút giận với ai.

Minh Phương về đến nhà, cô định đóng cửa thì bị chặn lại, cô giật mình khi thấy Hoàng Anh đang đứng trước mặt mình, trên người anh nồng nặc mùi rượu.

“Anh... Sao anh lại ở đây?”

“Anh không được đến đây à?” Hoàng Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong ánh mắt hiện lên vài tia sắc lạnh.

“Tiến Đạt đến đây được vì sao anh không đến được?” Trong lời nói xen lẫn tức giận lại dường như có chút chua xót.

Nhìn Hoàng Anh như vậy, Minh Phương tự nhiên thấy sợ hãi, bình thường anh luôn ôn hòa, vui vẻ chứ không như bây giờ. Trông anh lúc này như con thú bị thương vật lộn với nỗi đau đang giày vò mình.

“Anh say rồi...” Cô khẽ nói.

“Không, anh không hề say, anh đang tức giận, em không nhận ra sao? Em dựa vào cái gì mà đối xử với anh như vậy rồi lại chạy đi hẹn hò với Tiến Đạt?”

Hoàng Anh vừa nói vừa đẩy cô vào trong nhà, cánh cửa đóng rầm một cái khiến Minh Phương giật mình.

Cô sợ hãi lùi về phía sau.

Hoàng Anh đẩy cô sát vào tường, ánh mắt vừa tức giận xen lẫn đau đớn và ghen tuông chòng chọc nhìn cô.

Minh Phương bị ép sát vào tường, cô khẽ cúi mặt xuống, ánh mắt đỏ hoe ngấn chút nước.

Trái tim cô đập loạn lên.

Cô đã cố gắng quên đi, vì sao anh cố tình gọi lại? Khi cô cố gắng bắt đầu cuộc sống của riêng mình vì sao anh lại không để cô yên? Bao năm qua cô chạy theo anh, theo một người trong tim chỉ có hình ảnh của người khác, cô mệt mỏi rồi.

“Em khiến người khác yêu em thì em phải chịu trách nhiệm” Hoàng Anh nói rồi đặt lên một cô một nụ hôn nồng nhiệt như muốn yêu thương vừa như trừng phạt cô.

Minh Phương cố đẩy anh ra nhưng không được đành yên lặng để anh hôn, đầu óc cô dần dần trở nên mù mịt.

“Anh không cho phép em ở bên người khác, em là của anh!” Giọng Hoàng Anh khàn đục, trầm trầm vang lên, nụ hôn càng trở lên cuồng nhiệt hơn, ánh mắt anh sáng rực nhìn cô đầy đam mê lẫn khát khao.

Khóe môi Minh Phương khẽ cong lên, có chút ngọt ngào lại xen chút đau thương, cô chờ anh, chờ rất nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được anh quay đầu nhìn thấy. Cô vòng tay ôm lấy anh, giọt nước mắt khẽ lăn xuống, cô nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh.

Hoàng Anh được cô đáp lại, trong lòng thoáng chút sung sướng, anh nở nụ cười đắc ý. Sau đó không chần chừ thêm một phút nào đưa tay kéo mạnh khóa áo phía sau lưng cô xuống, để lộ bờ vai gầy, làn da trắng mịn.

Minh Phương ngượng ngùng cúi mặt không dám nhìn anh, hai má đỏ bừng. Dù đây chẳng còn là lần đầu tiên với anh nhưng hôm đó anh say rượu không biết gì, bây giờ anh rất tỉnh táo, còn cô thì trần trụi trước mặt anh.

Sáng sớm hôm sau, Minh Phương tỉnh giấc, cô toan xuống giường thì bị Hoàng Anh ôm chặt lại không buông.

“Vẫn sớm mà.” Anh nhăn nhó rồi kéo cô xuống bên cạnh mình, ôm lấy cô, vùi đầu vào ngực cô như một đứa trẻ.

“Không còn sớm nữa, em còn phải dậy chuẩn bị đồ cho anh nữa.” Minh Phương khẽ chau mày nhưng trên môi nở nụ cười ngọt ngào.

“Anh không biết, mặc kệ.” Hoàng Anh làm bộ nũng nịu, anh biết trong khi anh được nghỉ ngơi thì trợ lý của anh phải thức khuya, dậy sớm chuẩn bị cho sự xuất hiện của anh trước công chúng, nhưng anh chỉ muốn ở bên cô lâu hơn một chút nữa.

“Hôm nay có anh ở đây rồi, em không cần chuẩn bị gì cả.”

Minh Phương khẽ bĩu môi lắc đầu cười, nhưng cô cũng không dậy nữa mà nằm yên bên cạnh anh, vòng tay ôm anh.

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô vội lấy điện thoại mở ra xem. Hoàng Anh thấy tin nhắn của Tiến Đạt gửi cho cô, trong mắt thoáng chút không vui.

“Sau này em không được qua lại với anh ta nữa.” Anh trầm giọng nói.

Minh Phương mỉm cười nhìn Hoàng Anh hồi lâu, lâu đến mức Hoàng Anh thấy không tự nhiên, anh chau mày:

“Đừng có nhìn anh như thế.”

“Anh ghen sao?”

“Không có.” Hoàng Anh lắc đầu.

“Hoàng Anh.” Minh Phương nghiêm túc nhìn anh.

“Ừ?”

“Có ai nói với anh, bộ dạng của anh lúc ghen rất đáng yêu không?” Minh Phương bật cười vui vẻ.

“Ai thèm ghen với anh ta chứ.” Hoàng Anh vẫn không vui. “Tóm lại là anh không cho phép em có bất cứ liên quan gì với anh ta.”

“Ồ, không ghen thì thôi, chuyện tình cảm riêng tư của em liên quan gì tới anh đâu.” Minh Phương cao giọng nói.

Hoàng Anh nghe cô nói vậy, anh sững sốt nhảy dựng lên. “Em dám?!”

Minh Phương bật cười ha ha, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

“Em còn dám trêu anh à.” Hoàng Anh tức giận đè cô xuống giường, một tay ôm sau lưng cô: “Anh ghen thì sao nào? Em đã là của anh rồi, còn muốn đi quyến rũ người khác nữa sao?”

Minh Phương mỉm cười vòng tay ôm qua eo anh, Hoàng Anh nhìn cô đắm đuối đầy ham muốn và khẽ hôn lên môi cô. Minh Phương nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn của anh.

Thực ra hôm qua cô đã từ chối Tiến Đạt, chỉ là cô muốn trêu anh một chút mà thôi. Cô không yêu Tiến Đạt, miễn cưỡng chấp nhận tình cảm của anh sẽ chỉ khiến cả hai đau khổ, cô không thể dùng người khác làm bình phong để lừa dối tình cảm trong lòng mình, như vậy không công bằng với Tiến Đạt.

“Em xem màu sắc như này ổn chưa?” Tiến Đạt đưa cho Minh Phương tập ảnh vừa rửa xong.

“Thế này đẹp lắm rồi ạ.” Minh Phương xem một lượt rồi đưa lại cho anh. “Cảm ơn anh, thực ra... anh không cần thiết tự mình đến đây, công việc của anh cũng không rảnh rồi gì.” Cô khẽ nói. Từ sau hôm cô từ chối lời cầu hôn của Tiến Đạt, anh không gọi điện cho cô nhiều, nhưng vẫn giữ liên lạc đều và quan tâm cô, thỉnh thoảng còn cố ý đến gặp cô với lý do công việc như này, chỉ để xem cô có ổn không, anh càng quan tâm, cô lại càng thấy áy náy.

“Anh chỉ muốn biết em có ổn không thôi.”

“Cảm ơn anh.” Minh Phương gượng cười. Ngoài bận rộn chuẩn bị cho album và fanmeeting cho Hoàng Anh thì mọi thứ đều rất ổn.

“Chị Minh Phương, quần áo của anh Hoàng Anh được gửi đến rồi, chị ra kiểm tra giúp em nhé.”

“Ừ chị biết rồi.” Minh Phương quay lại nhìn Tiến Đạt: “Em bận chút việc, gặp lại anh sau nhé.” Cô vẫy tay tạm biệt anh rồi đi ra ngoài.

Minh Phương vào phòng hóa trang thấy Hoàng Anh đang ngồi trong phòng, vẻ mặt không vui, cô đưa quần áo cho anh: “Anh thử đồ xem vừa chưa, không để em đem đi sửa.”

Thấy Hoàng Anh không phản ứng gì, cô liền hiểu ra. “Anh trẻ con vừa thôi, mau đi thay đồ đi, em còn nhiều việc lắm.” Cô vừa nói vừa đẩy anh vào phòng thay đồ.

“Fanmeeting ngày mai anh mặc bộ này nhé.” Cô đưa một bộ quần áo khác đặt lên kệ tủ cho anh.

Hoàng Anh thay đồ xong liền nói vọng ra ngoài: “Em vào cái giúp anh cái khay phía sau.”

Minh Phương âm ừ đi vào bên trong, nhìn thấy Hoàng Anh chưa mặc áo xong liền chau mày.

Hoàng Anh khẽ cười: “Có phải hơi rộng không?” Sau đó kéo cô lại gần mình.

Ở góc này, Minh Phương nhìn thấy toàn bộ cơ ngực săn chắc của anh, mặt cô đỏ ửng lên, khẽ đẩy anh ra. “Anh đừng làm loạn, người khác nhìn thấy không hay đâu.”

“Sợ gì chứ, anh cũng đang định công khai chuyện của chúng ta đây.” Anh dịu dàng nói.

Minh Phương nhìn vào ánh mắt trong sáng, kiên định của anh, biết anh không hề nói đùa trong lòng cũng rất cảm động.

“Không được.” Cô đẩy anh ra và lùi lại.

“Anh thay đồ ra đi để em sửa.” Cô nói rồi dứt khoát rời khỏi phòng thay đồ, nụ cười còn thấp thoáng trên môi. Chỉ cần anh có suy nghĩ như vậy cô đã miễn nguyện rồi, nhưng cô không muốn vì bản thân mình mà ảnh hưởng đến sự nghiệp không dễ dàng mới ổn định của anh hôm nay. Hai người cứ như bây giờ cũng tốt.

Hoàng Anh rảnh rồi không việc gì làm, anh ngồi nhìn Minh Phương sửa quần áo cho anh. Bộ đồ sau khi được cô sửa không hề xuất hiện sự khác biệt so với lúc trước: “Không ngờ em cũng có tài này cơ đấy, đi làm nhà thiết kế có khi nổi tiếng rồi đấy chứ.”

Minh Phương khẽ lặng người trong phút chốc rồi bĩu môi nhìn anh: “Em không có máu nghệ thuật như anh, không phù hợp làm người nổi tiếng đâu.”

Hoàng Anh biết cô lại bắt đầu mỉa mai mình, anh khẽ chau mày: “Em không mỉa mai anh một ngày thì chết à? Có ai suốt ngày mỉa mai người yêu mình thế không?”

Minh Phương nghe anh nói liền đưa tay bịt miệng anh lại khẽ lắc đầu, sau đó nhìn ra bên ngoài không thấy ai mới yên tâm. Đúng là thói quen khó đổi, bao năm nay cô và anh luôn đối với nhau như vậy, cũng không biết từ khi nào thành người quan trọng của nhau.

“Anh thử lần nữa xem.” Minh Phương cắn đứt sợi chỉ cuối cùng rồi đưa áo cho Hoàng Anh.

Hoàng Anh cởi đồ ra rồi thử trước mặt Minh Phương, anh nhìn mình trước gương tỏ vẻ hài lòng: “Đường may của em tốt đấy, để anh bảo công ty trả thêm cho em một phần lương nữa nhé. Em không thấy thiệt, anh cũng thấy thiệt thôi thay em.”

“Anh có thôi đi không.” Minh Phương khẽ đá anh một cái.

“Ui da, đau anh. Em đền được tiền bảo hiểm không thế, hết hành hung nghệ sỹ lại chuyển sang hành hung chồng.” Hoàng Anh không chịu buông tha cho cô.

“Anh còn nói nữa thì đừng trách em mạnh tay.” Cô khẽ lườm anh sau đó tiện tay thắt mạnh cả vạt trên cổ anh.

“Á, đùa thôi mà, đừng làm thật thế chứ.” Hoàng Anh nói rồi ôm chặt cô.

“Buông em ra.” Minh Phương cố đẩy anh ra.

“Ngoan thì anh buông.”

“Em ngoan mà.” Cô dịu giọng nói.

“Nói em yêu anh đi thì anh buông.”

“Lưu manh!” Minh Phương mắng anh, đẩy anh ra nhưng bị anh giữ chặt hơn, cô lo lắng nhìn ra bên ngoài sợ có người sẽ đến.

“Không nói anh không buông đâu, em sợ chứ anh không sợ.” Hoàng Anh đắc ý cười.

“Em yêu anh.” Minh Phương khẽ nói.

“Gì á? Anh không nghe rõ.”

Minh Phuong nhìn thái độ đặc ý của Hoàng Anh vừa tức nhưng lại không biết phải làm sao liền tiến sát anh hơn khẽ nói: “Hoàng Anh, em yêu anh.” Nói xong, cô bỗng thấy trái tim mình đập loạn.

Hoàng Anh đắm đuối nhìn Minh Phuong lúc lâu rồi buông cô ra: “Tha cho em đây.” Hoàng Anh quay đi, anh khẽ thở dài chỉnh lại áo của mình, rõ ràng anh đang cố tình trừ cô vậy mà ngược lại bị cô làm cho xao xuyến.

“Em uống gì để anh mua?” Hoàng Anh khẽ lên tiếng, giọng nói vẫn còn chút rối loạn.

“Ừm... Matcha trà xanh ít ngọt.”

Hoàng Anh rời khỏi Minh Phuong mới quay lại nhìn hướng anh đi. Không biết từ lúc nào, từ cô chăm sóc anh đã chuyển thành anh chăm sóc cô, anh luôn âm thầm giúp cô việc nọ việc kia hoặc chuẩn bị đủ mọi thứ để cô không phải vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cả đời này tôi không muốn gặp cô nữa!

Fanmeeting kết thúc cũng khá muộn, Hoàng Anh, Trần Lâm, Đức Trung và Minh Phuong thu dọn đồ xong liền ra xe.

“Tối nay chúng ta đi xem phim đi.” Hoàng Anh khẽ nói.

“Được ạ, Trần Lâm thích xem phim gì? Em lên mạng xem giờ đi.” Minh Phuong nghe vậy liền gật đầu luôn.

Hoàng Anh nghe cô nói xong liền quay sang liếc nhìn cô với ánh mắt ai oán: “Anh bảo là hai chúng ta, chỉ hai chúng ta.”

“Chỉ Phuong xem phim này được không? Hot, mới ra rạp đó.” Trần Lâm nhanh nhẩu đưa ipad cho Minh Phuong xem.

Minh Phuong cầm lấy ipad rồi nhìn Hoàng Anh với ánh mắt đáng thương: “Em xin lỗi.”

Hoàng Anh khẽ lắc đầu thở dài, hai người ở bên nhau một thời gian nhưng chưa có lấy một lần đi riêng, mà chủ yếu đều do cô nàng ngốc nghếch kia tự phá đám, anh còn biết phải làm sao?

Minh Phuong ngồi trong rạp chiếu phim, cô gật gù, mắt nhắm mắt mở từ đầu phim đến cuối phim. Hoàng Anh khẽ kéo cô dựa lên vai mình.

Minh Phuong kiểng được chỗ dựa, liền đổi tư thế thoải mái nhất dựa vào vai anh ngủ ngon lành.

Tiếng cười trong rạp vang lên ầm ĩ Minh Phuong mới giật mình mở mắt ra, ngo ngác nhìn Hoàng Anh: “Em ngủ lâu chưa?”

“Hơn một tiếng, sắp hết phim rồi.” Anh khẽ giọng đáp.

“Em mệt lắm phải không? Hay chúng ta về trước nhé, mai còn nhiều việc.” Hoàng Anh nói rồi quay sang ra hiệu với Đức Trung và Trần Lâm.

Trần Lâm không được xem hết phim, cậu nhóc không vui nhưng cũng không dám biểu lộ cảm xúc, chỉ xụi mặt đi theo mọi người rồi khỏi rạp phim.

Minh Phuong về đến nhà, toàn thân cũng ra rồi một mồi, cô không đi tắm mà leo luôn lên giường nằm.

“Cậu không tắm à, bẩn chết đi được.” Hải Yến cần nhằn.

“Không, để mai đi. Giờ mệt lắm.” Cô đáp rồi kéo chăn lên người.

“Cậu xin cho tờ vé show của anh Hoàng Anh đi, tờ không mua được.” Hải Yến phụng phịu nói.

“Ừ, mai tờ bảo anh Trung lấy cho.”

“Mai cậu không đi cùng thật à?”

“Ừ, mình còn việc ở Hà Nội, không đi được, yên tâm, lúc cậu vào đấy Trần Lâm sẽ đưa vé vào cho cậu.”

“Ồ.”

Hải Yến chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng chuông cửa bên ngoài. “Giờ này còn ai đến tìm cậu nữa nhỉ?”

“Không biết, cậu ra mở cửa giúp tớ với.”

Hoàng Anh bấm chuông cửa nhà Minh Phương xong liền trốn vào một góc, định làm cô bất ngờ. Khi thấy có người mở cửa anh chạy ra khỏi chỗ nấp:

“Òa, em nhớ...” Khuôn mặt anh cứng đờ lại khi nhìn thấy Hải Yến đứng trước cửa.

“Anh Hoàng Anh, sao anh lại ở đây?” Hải Yến ngạc nhiên nhìn Hoàng Anh.

“Ồ... À, anh tìm Minh Phương có chút việc.” Hoàng Anh ấp úng nói.

“Cậu ấy ở trong phòng ngủ, anh vào đi.” Hải Yến nói và nhường lối vào cho Hoàng Anh.

Minh Phương từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Hải Yến và Hoàng Anh, cô khẽ thở dài và kéo Hoàng Anh vào bên trong: “Anh sang đây làm gì vậy?”

“Mai anh vào Sài Gòn rồi, muốn ở bên cạnh em nhiều hơn một chút không được à?” Anh khẽ vòng tay ôm cô. “Sao cô ấy ở đây?” Anh chỉ tay ra ngoài phòng khách, ánh mắt buồn đầy tiếc nuối.

“Cô ấy sang đòi vé tham gia show của anh.” Minh Phương khẽ thở dài. “Fan của anh đấy, anh mau xử lí cô ấy đi, không chịu cho em ngủ gì cả.”

Hoàng Anh cười dịu dàng: “Vây sau này mỗi khi có sự kiện gì anh đều gửi vé mời cho cô ấy được không?”

Minh Phương bấu môi lườm anh, cô ngó ra bên ngoài xem Hải Yến đang ở đâu.

“Cô ấy không biết chuyện của chúng ta à?” Hoàng Anh khẽ chau mày nhìn cô.

“Vâng.”

“Nếu cô ấy biết em hẹn hò với idol của cô ấy, liệu cô ấy có để em yên không nhỉ?” Anh cười trêu cô.

“Em không biết.” Cô lắc đầu. “Anh cứ làm như cả thế giới này ai cũng muốn yêu anh ý.”

“Chứ sao.” Hoàng Anh mỉm cười tự đắc. “Nhưng anh chỉ cần có em là đủ.” Anh dịu dàng vuốt tóc cô.

“Hay chúng ta công khai đi, anh không muốn mình cứ giấu giấu điểm điểm, lén lút hẹn hò như này.”

Minh Phương nghe anh nói, cô im lặng hồi lâu không trả lời, ánh mắt Hoàng Anh thoáng hiện lên thất vọng: “Vi sao đến bạn bè, người thân của em mà em cũng không dám công khai tình cảm của mình. Anh muốn tất cả mọi người đều biết chúng ta ở bên nhau, anh không quan tâm người khác sẽ phản ứng như thế nào. Người yêu em nhưng vẫn mang tiếng độc thân, có scandal hẹn hò với người khác, em không thấy khó chịu à? Rốt cuộc em sợ điều gì chứ?”

Không thấy Minh Phương trả lời, Hoàng Anh khẽ thở dài, nhẹ buông cô ra: “Em ngủ sớm đi. Anh về đây.” Anh nói rồi rời khỏi phòng.

Minh Phương lặng nhìn theo bóng Hoàng Anh đi, cô khẽ thở dài. Cô không biết phải nói với Hoàng Anh thế nào để anh hiểu, cô luôn cảm thấy không chắc chắn về tình cảm này.

Hiện tại có thể hai người rất hạnh phúc, nhưng nếu anh biết cô giấu anh chuyện của Linh, anh sẽ phản ứng như thế nào? Liệu anh có hận và không tha thứ cho cô không? Nhiều lần cô muốn nói với anh sự thật nhưng cô lại lo sợ không biết nên nói như thế nào, trước khi làm rõ chuyện này, cô không thể công khai tình cảm của hai người được.

Ngày hôm sau Hoàng Anh lên máy bay vào Sài Gòn cùng Đức Trung và Trần Lâm. Mấy ngày sau đó anh không hề liên lạc với Minh Phương, cũng không thấy cô nhắn tin hay gọi điện cho mình, tâm trạng anh lúc nào cũng buồn bực không vui. Lúc rảnh rồi không làm gì, Hoàng Anh hết đi lang thang khắp mấy con phố lại ngồi một mình trong quán cà phê.

“Nếu anh yêu người khác em có trách anh không?”

Minh Phương lặng người nhìn màn hình laptop, trong lòng bỗng thấy nặng nề. Cô vẫn hay đăng nhập vào yahoo của Linh để đọc tin nhắn Hoàng Anh gửi nhưng không mấy khi trả lời.

Giờ phút này đây cô càng ghét bản thân mình hơn, cô ghét bản thân mình ích kỷ, ghét bản thân mình vì đã lừa dối anh, suy cho cùng, có phải cô chưa bao giờ hi vọng mình là Linh, là người anh thường xuyên nhắn tin và thường xuyên nhớ đến đâu.

“Đạo này cậu sao thế?” Đức Trung thấy tính khí thất thường của Hoàng Anh thời gian gần đây, anh muốn làm lơ cũng không được.

“Không có gì.” Hoàng Anh hững hờ đáp. “Mai mấy giờ chúng ta về Hà Nội?”

“Túra mai.” Đức Trung đáp.

“Cậu lo nốt mọi việc ở đây được không?”

“Cậu đi đâu?”

“Về Hà Nội.” Hoàng Anh nói xong, không để Đức Trung kịp phản ứng liền chạy đi mất.

Minh Phương đi làm về đến nhà, ăn uống xong xuôi cũng đã muộn. Cô chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng chuông cửa, nghĩ Hải Yến quay lại mở cửa ra liền nói. “Cậu quên gì nữa à?”

Nhìn Hoàng Anh đứng trước cửa nhà mình, cô ngạc nhiên định lên tiếng thì đã bị anh ôm lấy: “Anh nhớ em quá, sao em có thể vô tâm đến thế, biết anh giận mà cũng không thèm gọi điện hay nhắn tin. Em cứ định im lặng vậy à?”

Minh Phương nghe giọng nói anh có chút buồn bã, cũng có chút thất vọng, trái tim cô ghen lại, thực ra cô cũng nhớ anh, không ngày nào là không nghĩ đến anh cả.

“Anh không giận em nữa à?” Cô khẽ nói.

“Có, nhưng anh yêu em nhiều hơn.”

Hoàng Anh dịu dàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Minh Phương khẽ đẩy anh ra một chút và nghiêm túc nhìn vào mắt anh: “Hoàng Anh.”

“Ừ?”

“Nếu có một ngày... em làm sai chuyện gì đó, anh có hận em mà rồi bỏ em không?”

Hoàng Anh nhìn Minh Phương một lúc và đáp: “Có.”

Minh Phương thất vọng nhìn anh: “Vì sao?”

Hoàng Anh thấy cô bị trêu liền bật cười: “Ngốc ạ, em thì có thể làm gì có lỗi với anh được chứ? Cho dù có, thì anh sẽ phạt em phải ở bên anh cả đời này để bù đắp lỗi lầm, vậy được không?”

Hoàng Anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc còn ẩm và thơm mùi dầu gội của cô. “Từ giờ trở đi, em muốn sao cũng được, anh đều nghe em hết.” Anh khẽ giọng lên tiếng, âm thanh trầm đi vài phần, khắc sâu vào trái tim cô từ đó đến mãi về sau cũng không thể nào quên được.

Minh Phương mỉm cười say đắm nhìn anh, chìm đắm vào yêu thương, hai người cứ như vậy quấn lấy không rời, thời gian cũng dường như ngừng trôi.

Sáng hôm sau, Hoàng Anh tỉnh giấc, thấy Minh Phương nằm gọn trong lòng mình, khoé môi như còn vương nét cười, trong lòng anh thấy hạnh phúc và ngọt ngào vô cùng. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô một cách yêu thương và chiều chuộng.

“Anh dậy rồi à?” Minh Phương khẽ mở mắt ra nhìn anh. “Vẫn còn sớm mà.”

“Ừ, em có biết lúc em ngủ thật đáng yêu không?” Anh khẽ nhếch môi cười.

Minh Phương lắc đầu, cô vòng tay ôm anh, vùi đầu vào ngực anh. “Anh bỏ về Hà Nội trước như vậy không sợ anh Trung nói à?”

“Cậu ta mà quản được anh à? Dù sao công việc trong đó cũng không cần đến anh gây rối nữa, có khi cậu ta càng thấy nhàn thân ý chứ.” Hoàng Anh vừa nói vừa vuốt ve mái tóc dài của cô. “Em ngủ thêm lát nữa, anh đi nấu bữa sáng nhé.”

Minh Phương ngạc nhiên nhìn Hoàng Anh, bình thường đều là cô Hồng hoặc cô nấu nướng cho Hoàng Anh, chẳng bao giờ anh động tay chân vào bếp.

“Com anh nấu có ăn được không vậy?” Cô khẽ cười trêu anh.

“Em khinh thường tài năng nấu nướng của anh thế sao, ít nhất thì anh cũng học nấu nướng vài nơi rồi.” Hoàng Anh chau mày nhìn cô tỏ vẻ không vừa ý.

“Đó chỉ là để loè người thôi.”

“Em cứ chờ xem nhé, com anh nấu chắc chắn ngon hơn em nấu.” Hoàng Anh nói rồi ngồi dậy mặc đồ và rời khỏi giường.

“Đồ trẻ con.” Minh Phương cười vui nhè nhìn Hoàng Anh. Cô nằm thêm một lát nữa nhưng không ngủ được đành dậy và đi vào phòng tắm.

Hoàng Anh đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, nghe tiếng chuông điện thoại của Minh Phương vang lên hồi lâu mà cô không nhắc máy đành tắt bếp chạy vào phòng ngủ nghe điện thoại.

Đức Trung ở đầu dây bên kia nghe giọng của Hoàng Anh, anh có vẻ ngạc nhiên: “Hai người ở bên nhau?”

“Ừ, không được à?” Hoàng Anh hỏi vặn lại Đức Trung.

“Được.”

“Cậu có gì cần tìm cô ấy thì qua nhà cô ấy luôn đi, tiện thể đón tôi.” Anh nói rồi cúp máy.

Hoàng Anh đặt điện thoại lên bàn, không cẩn thận làm rơi hộp phấn của Minh Phương, anh cúi xuống nhặt thì thấy trong gầm giường có một chiếc hộp caton nhỏ đựng mấy đồ tình tình, anh tò mò kéo nó ra xem.

Trong hộp có mấy quyển sổ cùng vài khung ảnh chụp gia đình Minh Phương, chụp Minh Phương và một cô gái, hai người đều mỉm cười rất tươi nhìn vào ống kính.

Nụ cười ấy làm sao anh nhầm lẫn được, nụ cười mà ngay cả trong mơ anh cũng muốn mơ thấy. Sắc mặt Hoàng Anh trở nên khó coi, anh lật lật vài trang nhật kí của Minh Phương ra đọc.

“Chị, em chót yêu anh ấy rồi. Nhiều lúc em ước mong mình chính là chị, nhận được tình yêu và quan tâm của anh ấy. Nhiều lúc đọc tin nhắn của anh ấy gửi cho chị, trong lòng em ngưỡng mộ nhưng cũng ghen tị. Có phải em rất ích kỷ không.”

“Nhiều năm như vậy rồi, đến bây giờ em không dám nói, cũng không biết phải nói như thế nào với anh ấy. Anh ấy mà biết chị đã không còn trên thế giới này nữa sẽ phản ứng như thế nào?... Liệu anh ấy có hận em đã giấu anh ấy...”

“Anh...” Minh Phương nhìn Hoàng Anh đang cầm quyển nhật kí của mình, sắc mặt cô chuyển từ hồng hào sang trắng bệch, nụ cười trên môi cũng cứng lại.

Hoàng Anh ngẩng lên nhìn Minh Phương, ánh mắt tràn ngập sự đau khổ lẫn uất hận: “Thế này là sao?” Anh gằn lên từng tiếng.

“Anh... Anh nghe em giải thích được không?” Nhìn ánh mắt của Hoàng Anh, Minh Phương bỗng thấy hoảng sợ.

“Từ bao giờ?” Hoàng Anh run run nói từng chữ.

Minh Phương khẽ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Sáu năm trước.”

Hoàng Anh lặng người lúc lâu mới nói: “Vậy mà từ đó đến giờ cô không hề nói cho tôi biết, còn dùng yahoo của cô ấy nhắn tin với tôi, cô không thấy áy náy với chị của mình sao?!”

Minh Phương nghe anh nói, cô chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, không nói thêm một câu nào.

“Nếu hôm nay tôi không nhìn thấy có phải cô sẽ lừa dối tôi cả đời không?”

“...”

“Sao cô không giải thích? Nói gì đi chứ?!”

Hoàng Anh thấy sự im lặng bất lực của Minh Phương, trong lòng anh càng tức giận hơn.

“Cô là đồ lừa đảo! Cả đời này tôi không muốn gặp cô nữa!”

Hoàng Anh buông từng câu từng chữ nặng nề, như lưỡi dao sắc lạnh đâm thẳng vào trái tim Minh Phương. Anh vung tay ném quyển nhật kí, nó lướt qua mặt cô rơi xuống đất bộp một tiếng khô khốc.

Hoàng Anh rời khỏi phòng mở cửa bước ra ngoài không hề ngoảnh lại.

Đức Trung và Trần Lâm đứng lúc đứng ngoài cửa đã nghe trọn câu cuối cùng, ngay sau đó là Hoàng Anh mở cửa bước ra, sắc mặt hầm hầm tức giận xen lẫn đau khổ.

“Ồ anh Hoàng Anh...” Trần Lâm ngơ ngác nhìn Hoàng Anh sau đó nhìn vào trong nhà.

Đức Trung đi vào bên trong thấy Minh Phương đang đứng trong phòng, khuôn mặt tái nhợt không chút sức sống.

“Hai đứa sao thế?” Anh khẽ giọng hỏi.

Minh Phương ngẩng lên nhìn Đức Trung, cô cố gắng nở nụ cười gượng gạo: “Anh đi theo anh ấy đi, hôm nay còn nhiều việc phải làm nữa.”

Thấy Minh Phương không muốn nói, Đức Trung cũng không hỏi nữa mà dặn dò cô: “Em tạm thời nghỉ phép vài hôm, tâm trạng thoải mái trở lại thì đi làm, mọi việc anh với Trần Lâm lo được.”

“Cảm ơn anh.” Minh Phương khẽ đáp.

Đợi mọi người đi hết, trong phòng im ắng chỉ còn một mình Minh Phương, cô mới thẫn thờ ngồi xuống đất, bó gối dựa vào cuối giường. Chưa đầy ba mươi phút trước hai người còn hạnh phúc ngọt ngào bên nhau, giờ chỉ còn một mình cô.

Minh Phương không khóc, cô chỉ lặng lẽ thu dọn đồ đạc, nấu nốt bữa sáng đang dở dang của Hoàng Anh, anh dứt khoát, lạnh lùng như vậy, có lẽ cả đời này cũng không muốn gặp lại cô nữa rồi.

Lịch làm việc của Hoàng Anh đang trong giai đoạn bận rộn, thiếu đi Minh Phương, mọi việc trở nên rối tung, một mình Trần Lâm vừa lo cho Hoàng Anh vừa phải đảm nhận công việc của Minh Phương, cả ngày bận đến mức thở không ra hơi.

“Hay là gọi cho chị Minh Phương xem, chị ấy nghỉ mấy hôm rồi...” Trần Lâm khẽ nói.

Hoàng Anh nghe thấy hai từ Minh Phương, ánh mắt anh trong phút chốc trở nên sắc lạnh nhìn Trần Lâm: “Từ giờ trở đi, đừng bao giờ nhắc đến cô ta trước mặt anh. Không làm được thì tìm thêm người khác.”

Trần Lâm lần đầu tiên thấy Hoàng Anh giận dữ, cậu sợ hãi không dám lên tiếng nữa.

Mấy phút sau Hoàng Anh bình tĩnh lại, anh cầm điện thoại gọi điện cho Đức Trung: “Cậu tìm thêm cho tôi một trợ lý mới đi, từ giờ trở đi Minh Phương sẽ không làm trợ lý cho tôi nữa.” Anh nói xong liền cúp máy.

Mấy hôm liền Hải Yến gọi cho Minh Phương không được, chỉ nghĩ Minh Phương bận dự án của Hoàng Anh. Cô tham gia concert, phòng vẫn của Hoàng Anh đều không thấy Minh Phương mà thay vào đó là hai trợ lý khác mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Tối hôm đó trở về nhà, Hải Yến trực tiếp đến thẳng nhà Minh Phương. Cô bấm chuông hồi lâu không ai ra mở, đẩy cửa thì thấy cửa không khoá.

Hải Yến đi vào nhà, chỉ có đèn ngủ mờ mờ tối, Minh Phương đang nằm cuộn mình trong chăn, có người vào cũng không biết. Hải Yến lắc đầu thờ dài và lật chăn lên.

“Cậu làm gì mà mấy hôm nay không đi làm vậy? Sao tự nhiên bên cạnh anh Hoàng Anh lại có hai trợ lý mới?”

Không thấy tiếng trả lời, cô đưa tay lên trán Minh Phương kiểm tra: “Không sốt mà.”

“Mình không sao.” Minh Phương khẽ đáp.

“Cậu có chuyện gì à?”

Minh Phương uể oải ngồi dậy, cô không nói chỉ khẽ lắc đầu: “Mình đói quá, cậu nấu gì cho mình ăn được không?”

Hải Yến không hỏi thêm mà đi ra bếp chuẩn bị đồ nấu một bát mì cho Minh Phương. Lúc cô vào phòng ngủ lần nữa khi đã bật đèn sáng lên, nhìn kĩ phòng ngủ, quyển nhật kí rơi dưới đất, tấm ảnh chụp hai chị em Minh Phương trên bàn, còn có cả áo của Hoàng Anh để ở đây. Hải Yến lơ mơ nhận ra chuyện gì xảy ra, trong lòng có chút đau thương.

Minh Phương ăn được mấy miếng mì thì buông đũa không ăn nữa.

“Cậu ăn thêm đi.”

“Mình no rồi.” Minh Phương khẽ lắc đầu.

“Anh Hoàng Anh biết chuyện kia rồi phải không?” Hải Yến bỏ qua chuyện Minh Phương và Hoàng Anh yêu nhau, thực ra cô cũng sớm nhận ra được từ hôm Minh Phương không về nhà trong đêm Hoàng Anh say rượu rồi. Cô cũng biết trong lòng Minh Phương từ lâu đã có Hoàng Anh nhưng không muốn thừa nhận.

Dù vậy cô vẫn buồn, buồn vì bạn thân mình hẹn hò với người cô hâm mộ, người cô rất thích, vì vậy cô giả vờ như không biết.

Minh Phương khẽ gật đầu: “Anh ấy nói cả đời này cũng không muốn nhìn thấy tớ nữa.” Giọng Minh Phương run lên, nhưng cô cố ngăn không cho nước mắt mình rơi xuống.

Hải Yến nhìn Minh Phương, cô không biết mình có nên trách Minh Phương hay không nữa, chỉ đành thờ dài trong im lặng.

“Cậu có trách tớ không? Giấu cậu lâu như vậy.” Minh Phương khẽ ngẩng lên nhìn Hải Yến.

“Có chứ, cậu hẹn hò với người mình thích nhất, lại còn giấu mình, cậu có coi mình là bạn thân không?” Hải Yến đáp.

Minh Phương không nói gì nữa, không khí trong phòng chìm vào im lặng rất lâu.

“Cậu đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, biết đâu vài hôm nữa anh ấy nguôi giận sẽ lại tìm cậu thôi. Cuộc sống mấy hôm nay của anh ấy chắc cũng loạn lắm, hai trợ lý kia thêm Trần Lâm thì chắc cũng chỉ làm khổ anh Đức Trung thêm thôi.”

Hải Yến rời khỏi nhà Minh Phương, cô lái xe máy đi lòng vòng quanh các con phố rất lâu mới về nhà. Cô thu dọn ít quần áo và đồ dùng cần thiết và đến nhà Minh Phương.

“Cậu không giận tớ nữa à?” Minh Phương khẽ hỏi.

“Có, nhưng có lẽ bây giờ cậu cần tớ ở bên cạnh, tớ không thể bỏ mặc cậu được.”

Minh Phuong nghe Hải Yến nói, nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống, cô oà khóc nức nở.

Bao nhiêu năm trôi qua, cô bướng bỉnh học theo ngành mình thích, rồi lại vì Hoàng Anh mà từ bỏ nó, giờ Hoàng Anh cũng rời bỏ cô, cô không còn lại gì. Chỉ có Hải Yến, người vẫn luôn ở bên cạnh cô khi cô buồn nhất, khó khăn nhất, khi cô một mình ở thành phố mỗi dịp tết đến.

“Khóc đi, mọi chuyện sẽ qua thôi.” Hải Yến ôm lấy Minh Phuong, khẽ vỗ về an ủi.

Những ngày sau đó, Hải Yến đều cố gắng đi làm về sớm, khi thì đưa Minh Phuong đi ăn, đi chơi hay đi xem phim, cố gắng không để Minh Phuong ở một mình.

Hoàng Anh từ hôm đó không hề liên lạc với Minh Phuong nữa, cô nghe qua lời Đức Trung và Trần Lâm nói khi gọi điện hỏi thăm thì cuộc sống của anh đã bắt đầu trở về với quỹ đạo vốn có của nó, ngoài việc không có Minh Phuong thì không có gì khác biệt.

Đức Trung đang ngồi trong phòng làm việc thì Minh Phuong đi vào.

“Em đến đây để tạm biệt anh, cảm ơn anh vì mấy năm qua đã chăm sóc và coi em như người nhà. Không phải được anh để ý, em cũng sẽ không học hỏi được nhiều điều như vậy.”

Đức Trung nhìn Minh Phuong hồi lâu, anh không biết nên hỏi cô những gì, trong khi anh có quá nhiều thắc mắc chưa được giải đáp.

“Em quyết định rời khỏi đây thật à? Anh có thể nhờ giám đốc chuyển cho em sang công việc khác tốt hơn.” Quả thực anh có chút luyến tiếc, anh còn muốn đào tạo cô trở thành quản lý nữa.

“Vâng ạ, đến lúc em nên tìm cho mình cuộc sống vốn thuộc về em rồi.” Minh Phuong khẽ cười. “Cái này...” Minh Phuong đặt một chiếc hộp nhẫn lên bàn, trước mặt Đức Trung, lúc đặt nó xuống cô còn không nở buông tay: “Anh trả lại Hoàng Anh giúp em được không ạ?”

Đức Trung thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc nhẫn, đó là di vật rất quan trọng của mẹ Hoàng Anh để lại cho cậu, cậu tặng nó cho Minh Phuong, hẳn là trong lòng Hoàng Anh có vị trí rất quan trọng, nhưng anh không hiểu vì sao hai người lại trở thành như thế này.

“Đây là địa chỉ phần mộ của chị Linh, chắc chắn anh ấy muốn gặp chị ấy, nhờ anh nhắn giúp em một lời xin lỗi vì giấu anh ấy lâu như vậy.” Minh Phuong đặt một tờ giấy lên bàn cùng một quyển sổ ghi chép về những ngày tháng cuối cùng của Linh.

“Em biết Linh?” Đức Trung ngạc nhiên hỏi.

“Chị ấy là chị gái của em.” Minh Phuong nói rồi rời khỏi phòng làm việc.

Đức Trung yên lặng nhìn theo bóng Minh Phuong xa dần, có lẽ anh đã hiểu ra chút gì đó.

Anh cúi xuống nhìn tập hồ sơ của Minh Phuong gần sáu năm trước, khi cô đến đây xin việc, lúc đó cô vẫn là cô gái ngây thơ, đơn thuần, vui vẻ và có chút bướng bỉnh. Một tập hồ sơ đẹp, thành tích học tập xuất sắc, còn được mời đi du học nhưng cô đã từ chối, vốn dĩ cô đã có thể trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

Phải chăng cô từ bỏ tất cả vì Hoàng Anh?

Trong tim anh thoáng hiện lên chút chua xót.

Minh Phuong ôm hộp đồ đạc của cô từ văn phòng đi xuống, qua sảnh lớn của tòa nhà.

Hoàng Anh cũng đi từ bên ngoài đi vào, theo sau anh là Trần Lâm và hai trợ lý mới. Nhìn thấy Minh Phuong anh bước chậm lại sau đó lướt qua cô như không hề quen biết.

Minh Phuong đứng lặng một chỗ, trái tim cô như bị ai đó bóp lại đau đớn đến nghẹt thở.

“Chị Minh Phuong, chị định đi thật sao?” Trần Lâm đứng lại nhìn Minh Phuong.

Minh Phuong gượng cười nhìn cậu nhóc: “Ừ, em ở bên cạnh anh ấy, nhớ chăm sóc anh ấy thật tốt nhé, những gì cần lưu ý, chị đều để trên bàn làm việc của em rồi.”

“Chị...”

Minh Phuong không để Trần Lâm nói gì thêm mà quay bước rời khỏi tòa nhà. Cô cố nén dòng nước mắt đang lăn dài trên má, tay bắt giắc đặt lên bụng, môi khẽ nở một nụ cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Vì con, em sẽ sống tốt

Hải Yến đi làm về thấy đồ đạc của Minh Phương đã thu dọn gọn gàng, cô liếc đi liếc lại một lượt xem mình có vào nhầm nhà hay không.

“Nhìn gì thế, không mau giúp mình đi, mình chuẩn bị chuyển nhà.”

“Vì sao?”

“Minh thất nghiệp rồi, trước khi tìm được công việc mới, không thể ở một căn phòng đắt như này được.” Minh Phương vừa nói vừa sắp xếp đồ đạc.

“Vậy chuyển qua nhà mình đi.” Hải Yến im lặng một lúc rồi cũng bắt tay vào giúp Minh Phương.

“Minh tìm được phòng mới rồi.” Cô đáp.

“Minh Phương, cái này là sao?” Hải Yến bất ngờ nhìn thấy tập hồ sơ khám bệnh trong túi Minh Phương rơi ra, cô kinh ngạc nhìn nó hồi lâu.

Minh Phương định lấy lại tờ giấy nhưng không kịp, cô không nói gì mà chỉ lặng lẽ gặt đầu.

“Cậu định không nói cho anh ấy biết, cứ thế đi sao?”

Minh Phương im lặng, cô chỉ khẽ lắc đầu, cô cũng không biết, không biết bây giờ phải làm thế nào, hay nói với Hoàng Anh như thế nào.

Hôm nay lúc nhìn anh lạnh lùng bước qua cô, mọi thứ có lẽ đã chấm dứt, trái tim cô cũng tan nát, có lẽ cô cần suy nghĩ thêm, cần thêm chút thời gian ổn định.

Minh Phương khẽ đưa tay chạm vào bụng mình như sợ làm tổn thương đến sinh linh bé bỏng trong bụng mình, đó là con của cô, là kết tinh tình yêu của cô và Hoàng Anh. Đáng lẽ cô phải hạnh phúc nhưng sao trái tim cô bây giờ chỉ có đau đớn và mệt mỏi.

“Minh không muốn dùng một đứa trẻ để ràng buộc anh ấy, nó vô tội, người có lỗi là mình.”

Trong quán bar nhỏ, Hoàng Anh ngồi trầm mặc với ly rượu trên tay, anh đưa nó lên miệng uống nhưng lại cảm thấy nó đắng chát vô cùng. Tay còn lại của anh nắm chặt mảnh giấy nhỏ, trên đó có tên, địa chỉ và ngày mất của Thùy Linh.

Cô đã ra đi từ sáu năm trước vì bệnh di truyền, vậy mà anh không hề hay biết. Những năm tháng cuối đời của cô trải qua đau đớn như nào, anh cũng không hề ở bên cô. Mắt anh nhìn chòng chọc vào tờ giấy, nước mắt như muốn rơi xuống mà không thể, mắt anh đỏ hoe, bàn tay anh nắm chặt ly rượu, hằn rõ những đường gân xanh.

Bao năm qua anh vẫn trách cô vì sao không chịu trở về, không phải cô không muốn mà cô không thể trở về nữa rồi.

Đức Trung nhìn thấy bộ dạng Hoàng Anh bây giờ cũng không biết phải khuyên như thế nào, anh trầm mặc ngồi bên cạnh Hoàng Anh rất lâu, đến khi quán vắng hẳn người, xung quanh không còn ai nữa.

“Người không còn nữa, cậu đừng quá đau thương.” Anh khẽ nói. Sau khi anh đọc xong quyển sổ ghi chép của Minh Phương về những ngày cuối cùng của Thùy Linh, anh hiểu được vì sao Thùy Linh lại lựa chọn rời xa Hoàng Anh và không cho anh biết bệnh tình của cô.

Bởi nó quá tàn khốc, còn gì đau đớn hơn việc nhìn người mình yêu từng ngày héo mòn và chết đi khi mình không thể làm gì được. Lúc đó hoàn cảnh của Hoàng Anh lại khó khăn như vậy, nếu anh còn chứng kiến cái chết của Thùy Linh, có lẽ Hoàng Anh sẽ suy sụp mất. Tuy không phải là cách hay, nhưng đó lại là điều duy nhất Thùy Linh có thể làm cho Hoàng Anh, để Minh Phương thay cô an ủi Hoàng Anh, cho anh hi vọng, động lực cố gắng vượt qua khó khăn. Nếu là anh, có lẽ anh cũng sẽ làm như vậy.

“Cậu cũng đừng vì vậy mà hận Minh Phương...” Giọng Đức Trung nhỏ dần, anh muốn nói thực ra Minh Phương cũng đáng thương, cô ấy yêu Hoàng Anh như vậy, hi sinh vì Hoàng Anh nhiều như vậy, những gì Minh Phương làm cho Hoàng Anh mọi người đều nhìn thấy, chỉ là không nói ra mà thôi.

Đây là nơi thứ tư Minh Phương đến phỏng vấn, ba lần trước kết quả đều như nhau, họ nói cô đã rời khỏi ngành thiết kế rất lâu, khó có thể để dành cho cô một vị trí phù hợp. Vậy nên lần này cô rất lo lắng, vừa hi vọng lại cũng sợ chuốc lấy thất vọng. Hơn một tháng nay cô không đi làm, nếu còn thất nghiệp nữa, sau này cô nên sống như thế nào với đứa bé đang lớn dần trong bụng?

Minh Phương chân chừ bước vào quầy tiếp tân, nhìn cô lễ tân trẻ trung xinh đẹp đang đứng đó tươi cười với mình: “Chào chị, chị cần giúp gì không ạ?”

“Chào em, chị đến đây phỏng vấn.” Minh Phương khẽ cười và đưa ra tờ giấy lịch hẹn.

Cô cúi cầm lên đọc tờ giấy, cô gọi điện thoại thông báo rồi quay sang nhìn Minh Phương.

“Chị đi theo em.” Cô lễ tân mỉm cười thân thiện rồi dẫn đường cho Minh Phương đến tận nơi.

“Trưởng phòng đang ở bên trong, chị vào đi ạ.” Cô gái gõ cửa văn phòng, thông báo một tiếng rồi đi khỏi.

Minh Phương bước vào bên trong văn phòng, trang trí xung quanh đơn giản, một cô gái đang ngồi trên bàn làm việc, thấy Minh Phương bước vào, cô khẽ ngẩng lên nhìn, trên môi khẽ nở nụ cười.

Minh Phương hơi kinh ngạc khi nhận ra đó là Hải Vân, bạn cùng học đại học của cô. Kí ức của Minh Phương về Hải Vân thoáng hiện lên nhưng không rõ ràng, ngày đó khi học đại học, hai người không thân, cũng không hay trò chuyện, cô lại bận chuyện làm trợ lý nên quan hệ bạn học của cô và Hải Vân chỉ dừng lại ở mức quen biết.

“Lâu lắm không gặp cậu, lúc đọc hồ sơ của cậu mình cũng khá ngạc nhiên.” Hải Vân mỉm cười dịu dàng.

Minh Phương gượng cười không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, trước khi đến đây cô còn chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, giờ bỗng chốc thành buổi gặp mặt bạn cũ rồi.

“Cậu ngồi đi, uống trà hay cà phê?”

“Minh uống trà, cảm ơn cậu.” Minh Phương khẽ đáp.

“Có khi nào cậu còn không nhận ra mình không?” Hải Vân lại cười.

“Không phải, chỉ là cậu trông khác quá.” Minh Phương khẽ đáp.

“Ừm.” Hải Vân ậm ừ.

Thực ra Minh Phương không nhận ra cô thì cũng có thể hiểu được, cô và Minh Phương vốn không chơi thân thiết hay nói chuyện nhiều, chỉ là học chung. Minh Phương từ năm đầu đại học đã là cô gái xuất sắc, được nhiều người chú ý đến, còn cô, một cô gái từ nông thôn xuống thủ đô, chạy theo ước mơ thời trang quá đỗi xa xỉ.

Năm năm học đại học với Minh Phương là chuyện dễ dàng, đồ án của Minh Phương luôn trong top xuất sắc dù không thường xuyên có mặt trên lớp, nhưng đối với Hải Vân, cô vất vả vất vả mới qua được tốt nghiệp. Lúc cô bắt đầu với công việc thợ phụ chạy vật trong một công ty nhỏ thì Minh Phương dễ dàng có được lời mời du học. Có điều cô không hiểu đó là vì sao Minh Phương lại bỏ cơ hội du học, làm trợ lý cho nghệ sỹ hơn sáu năm và bây giờ lại ở đây xin vào một chức vụ thấp nhất.

“Cậu uống trà đi.” Hải Vân đặt cốc trà trước mặt Minh Phương và ngồi xuống đối diện.

“Cảm ơn cậu.” Minh Phương nhận lấy cốc trà, và giữ lấy nó để kiểm soát hơi ấm.

“Minh đã đọc qua hồ sơ của cậu rồi. Nhưng có một điều mình không hiểu. Vì sao cậu đang làm trợ lý cho Hoàng Anh lại nghỉ việc và quyết định quay về với ngành thời trang?”

Minh Phương nghe câu hỏi này, cô cũng không ngạc nhiên lắm, những người trước phỏng vấn cô cũng có câu hỏi tương tự, nhưng cô không có câu trả lời thích đáng nhất cho họ, cô cũng không biết nên trả lời thế nào cho hợp lý nhất.

Hải Vân thấy Minh Phương im lặng, cô cũng không định hỏi thêm nữa. “Kinh nghiệm công việc của cậu rất tốt, sao cậu không nghĩ đến việc tiếp tục làm trợ lý? Minh có quen biết một vài người trong giới, mình nghĩ có lẽ nó sẽ phù hợp hơn với cậu.”

“Cảm ơn cậu.” Minh Phương khẽ mỉm cười, chỉ là bây giờ cô không muốn dính líu, liên quan một chút gì liên quan đến làng giải trí nữa.

Hải Vân chau mày nhìn Minh Phương đi khỏi và nhìn mấy bản mẫu vẽ tay của Minh Phương, đúng là nó không còn lung linh như ngày trước nữa, nhưng vẫn mang sắc thái riêng, trầm ổn và cứng cáp hơn. Nếu cứ để cô ấy lãng phí tài năng thì thật đáng tiếc, nhưng ngay từ đầu phó giám đốc đã không ưng với hồ sơ của Minh Phương rồi.

Minh Phương ngồi vẽ hết mẫu này đến mẫu khác nhưng vẫn không thấy hài lòng, thời gian qua cô đã bỏ lỡ và đánh mất rất nhiều thứ, công việc cũng không xin được, cô thực sự càng lúc càng bế tắc. Hải Yến cầm mấy bản vẽ lên xem một lượt, mấy gương mặt của mẫu nam, nhìn đi nhìn lại vẫn cứ thấy có nét hao hao giống một người, cô khẽ lắc đầu thờ dãi.

“Cậu mệt rồi, nên đi nghỉ đi. Cứ như này không tốt cho sức khỏe.”

“Minh không sao.” Minh Phương đáp lại, khuôn mặt ngày ngốc nhìn bản vẽ trên bàn.

“Minh có cách này, không biết cậu thấy sao?”

Minh Phương quay lại nhìn Hải Yến với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Tuy hiện tại cậu không thể trở thành nhân viên chính thức nhưng cậu có thể làm công tác viên, chỗ mình lúc nào cũng cần, tuy không có lương chính thức, nhưng vẽ được bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Một thời gian nữa đem hồ sơ mới đi xin việc lại ok ngay.”

Minh Phương nghe Hải Yến nói, cô im lặng lúc lâu, cảm thấy nó cũng rất hợp lý. Có lẽ cô phải tìm cách khác duy trì cuộc sống của mình, thay vì cứ chạy đi khắp nơi xin việc mà cơ hội được nhận không cao. Hơn nữa, cô đang mang thai, có ai chấp nhận một nhân viên đi làm chưa được một năm lại nghỉ đẻ đâu, chỉ có thể đợi cô sinh con xong vậy.

Minh Phương đang ngủ thì nhận được điện thoại từ Hải Vân, nói tuy không thể nhận cô vào làm nhân viên chính thức nhưng muốn cô làm cộng tác viên, sau này có cơ hội sẽ xem xét chuyển cô lên làm nhân viên chính thức. Minh Phương cảm ơn Hải Vân rồi cúp máy.

Cô mỉm cười dịu dàng xoa lên bụng mình: “Con ơi, mẹ có việc làm rồi, hơn nữa còn là hai nơi, mẹ con mình có thể sống tốt mà không lo đói rồi.” Minh Phương vui vẻ rời khỏi giường đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị cho mình một bữa tử tế nhất từ lúc cô chuyển sang nhà mới.

Nháy mắt đã hơn một tháng trôi qua, dù cuộc sống của cô kém nhiều so với trước đây nhưng cũng coi như tạm ổn, không kiếm được nhiều tiền nhưng ăn uống hàng ngày cũng không đến nỗi, chỉ là sau này sinh con rồi, còn rất nhiều thứ phải tiêu đến tiền, không biết số tiền cô tiết kiệm trong tài khoản mấy năm đi làm trợ lý cộng với số tiền tiết kiệm mỗi tháng có đủ nuôi cô lúc sinh con không.

Mấy tháng nay cô cũng không về nhà, bố mẹ và anh trai cô chưa biết chuyện cô có thai. Cô không biết họ biết sẽ phản ứng như thế nào.

Minh Phương bước vào phòng bệnh viện, nhìn từng cặp vợ chồng cùng nhau đến bệnh viện khám thai cho vợ, người nào cũng dịu dàng dịu vợ đi ra đi vào, nói lời an ủi yêu thương, lòng cô quặn lại từng hồi đau đớn.

“Nguyễn Minh Phương.” Y tá đọc tên cô mấy lần Minh Phương mới ngẩng đầu lên và đứng dậy. Cô y tá thấy Minh Phương đi cùng một cô gái khác, dường như cùng hiểu, cô không nói gì chỉ dịu giọng nói: “Em vào đi.”

Ánh mắt Minh Phương nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính không rời. Con cô đã được ba tháng, đã thành hình người, thậm chí còn nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn, nghe thấy tiếng nhịp tim con đập khe khẽ, trong lòng cô vừa thấy ấm áp nhưng cũng thấy lo lắng, nước mắt cô cứ lăn dài.

Hải Yến ngồi bên cạnh, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay Minh Phương: “Cậu xem, đứa bé đáng yêu không này, lớn nên nhất định sẽ giống cậu.”

Minh Phương nhìn Hải Yến, cô nở nụ cười gượng gạo, xen lẫn hạnh phúc lẫn đau khổ, mắt vẫn nhòe đi vì nước mắt.

“Em phải nghỉ ngơi và bồi dưỡng nhiều hơn nữa, sức khỏe của em không tốt lắm đâu, nhịp tim của bé ổn định nhưng dinh dưỡng chưa đủ, muốn con khỏe mạnh thì không được suy nghĩ gì cả, mẹ vui vẻ thì con mới tốt được, biết không?”

Giọng nữ bác sỹ dịu dàng vang lên như an ủi cô. Nhiều năm trong nghề, có lẽ bà cũng gặp không ít những bà mẹ đơn thân hay những cô gái trẻ chót dại mang thai mà phải nuôi con một mình, nhiều đến nỗi chỉ cần bà nhìn ánh mắt của họ cũng có thể nhìn ra.

Nhưng lúc nhìn thấy Minh Phương, bà vẫn không nén nổi bi thương trong lòng, cô gái này không còn trẻ để nói đại dột hay bông bột, ánh mắt cô đầy bi thương không thể chỉ vì một cuộc tình thất bại đơn giản mà có thể hình thành nên.

Minh Phương và Hải Yến trở về nhà, trên đường đi cũng không nói gì nhiều cùng nhau, Hải Yến chỉ tập trung lái xe thật cẩn thận như đang trở phía sau một thứ gì đó mong manh dễ vỡ chứ không phải Minh Phương, cô như sợ chỉ cần một cơn gió nhỏ cũng dễ làm Minh Phương tổn thương.

“Cậu không định cho anh Hoàng Anh biết thật à? Dù sao đó cũng là con của anh ấy.”

Câu này Hải Yến đã hỏi rất nhiều lần nhưng đáp án cô nhận được vẫn chỉ là sự lắc đầu không biết của Minh Phương.

“Thôi cậu nghỉ ngơi đi, đồ đạc cứ để mình dọn cho.” Hải Yến nói rồi bắt tay vào công việc quen thuộc của mình, thời gian gần đây, cô ở đây còn nhiều hơn ở nhà cô, dọn dẹp nhà Minh Phương cũng nhiều hơn cô dọn dẹp nhà mình, cô nhiều lần muốn nói Minh Phương dọn qua nhà cô ở nhưng Minh Phương không chấp nhận. Cô cũng biết làm sao, làm bạn thân hơn hai mươi năm, cô thừa hiểu Minh Phương tự trọng cao và không muốn nợ người khác dù là chuyện nhỏ nhất.

“Muộn rồi, cậu về nghỉ đi, mai còn đi làm.” Minh Phương áy náy nhìn Hải Yến, từ lúc cô mang thai đến giờ, người vất vả nhất là Hải Yến, cô ấy giúp đỡ cô từ những việc sinh hoạt nhỏ nhất cho đến tìm việc làm.

“Ài, đừng có nhìn tớ bằng ánh mắt đó, tớ đang giúp con trai tớ chăm sóc mẹ nó, nhờ sau này tớ già, ế, nó còn nhớ mà chăm sóc tớ chứ, để yên cho tớ làm chuyện có lãi.” Hải Yến nhướn mày.

“Cảm ơn cậu. Sau này con tớ nhất định sẽ có hiếu với cậu.” Minh Phương mỉm cười.

“Ồ, thế chứ, ngoan. Mau nghỉ đi. À, đúng rồi, trưởng phòng khen mẫu của cậu có tiến bộ đấy, cố gắng lên, nhà thiết kế nổi tiếng.”

Hải Yến về rồi, Minh Phương mới lấy điện thoại lên mạng xem chút tin tức về Hoàng Anh. Hai tháng trôi qua, công việc của Hoàng Anh có vẻ bận rộn, anh đi event, nhận lịch phỏng vấn hay quảng cáo nhiều hơn, tin tức về anh ngày càng nhiều, không giống trước đây. Phim mới đã khai máy, album chắc cũng đang trong khâu hậu kỳ, có lẽ anh bắt đầu thay đổi, thay đổi để trở thành một ngôi sao thực thụ.

Mấy tháng bận rộn chuẩn bị cho album, cuối cùng cũng nhìn thấy thành quả, Hoàng Anh nhìn những hình ảnh đầu tiên trong MV của mình, trong lòng anh có chút cảm giác hài lòng, mãn nguyện, nhưng cũng có chút trống rỗng trong tim.

Chuông tin nhắn vang lên, Hoàng Anh lấy máy ra xem, là tin nhắn của Quỳnh Mai. Không biết cô làm sao có số điện thoại này của anh, số này anh chỉ

liên lạc với người nhà và mấy người bạn thân thiết, nhưng bây giờ anh cũng không muốn để tâm tới lý do.

“Tối nay đi ăn cơm cùng em nhé, chúc mừng cho album của anh đã hoàn thành.”

Anh nhấn chữ Ok rồi gửi đi. Trong MV của anh có một clip anh quay chung với Quỳnh Mai, hai người lại sắp hợp tác chung một bộ phim, việc gặp gỡ cô cũng là hợp lý.

“Cậu vào đây, tôi cho cậu xem mấy thứ.”

Giọng Đức Trung vang lên bên cạnh có vẻ nghiêm túc. Hoàng Anh không đáp lại mà đi theo vào văn phòng. Đức Trung đóng kín cửa văn phòng sau đó đi vào bên trong lấy ra một tập tài liệu trong ngăn kéo.

“Có hai tin tức cho cậu, cậu xem thế nào.”

Hoàng Anh nhìn qua một lượt các tờ báo phát hành gần gần, hầu hết đều là tin tức của Hoàng Anh và Quỳnh Mai tái hợp trong phim mới, nghi án phim giả tình thật.

Bên cạnh là một phong bì, mở ra bên trong là ảnh của anh và Minh Phương chụp lúc hai người trốn Đức Trung và Trần Lâm đi Thái Lan. Trong những tấm ảnh, hai người ôm nhau rất tình tứ, cùng nhau ăn chung một que kem, một ly nước hay hôn nhau, cùng đi công viên chơi trò chơi, đi mua sắm.

Những bức ảnh chụp lại khoảnh khắc hai người hạnh phúc nhất, nụ cười của Minh Phương rạng rỡ như ánh nắng mặt trời. Ánh mắt Hoàng Anh thoáng hiện lên sự chua xót nhưng ngay sau đó đã trở về lạnh lùng, không cảm xúc.

“Sao cậu có những tấm hình này?”

“Có người gửi cho tôi. Cậu định để người ta phát giác ra cậu hẹn hò với trợ lý cũ hay phim giả tình thật với Quỳnh Mai?”

“Đó chẳng phải hiệu ứng mà công ty muốn ở tôi sao? Cậu giúp tôi mua lại những tấm ảnh này đi, đảm bảo là nó không bao giờ xuất hiện trên mặt báo hay bất cứ nơi nào.” Hoàng Anh nói rồi cầm tập ảnh anh chụp với Minh Phương rồi khỏi văn phòng.

Đức Trung bắt lước thờ dài nhìn Hoàng Anh, thà rằng Hoàng Anh cứ như trước đây, không quan tâm chuyện gì, không cần nổi tiếng, chỉ cầu vui vẻ, cho dù Hoàng Anh có không chịu tham gia event hay đóng phim, anh cũng thấy yên tâm. Như bây giờ, cậu chịu xuất hiện nhiều trước công chúng, nhận vài bộ phim liên nhưng anh thấy không thoải mái chút nào.

Hoàng Anh đến nhà hàng đã thấy Quỳnh Mai đến từ trước, chỉ có một mình cô, không mang theo trợ lý, anh vốn nghĩ có lẽ còn phải có vài người nữa, anh liền nhắn tin cho Đức Trung báo anh đừng đến nữa.

“Xin lỗi em, anh đến muộn, giờ này tắc đường quá.”

“Em cũng vừa đến thôi. Em nghe nói nhà hàng này nhiều đồ ăn ngon lắm, anh hay đến đây phải không?” Quỳnh Mai cười duyên dáng.

Hoàng Anh mỉm cười, thực ra trước đây anh cùng nhóm hay đến đây ăn uống, vì ở đây có nhiều món Minh Phương thích, nhưng lâu rồi không quay lại nữa.

“Ừ, nhưng dạo này anh bận quá, cũng không có không có thời gian ăn uống.”

Quỳnh Mai nhìn Hoàng Anh, cô biết anh nói dối. Không phải anh bận nên không đến đây mà là từ khi Minh Phương nghỉ việc anh bắt đầu thay đổi, dù cô không rõ vì sao.

Chỉ có hai người ăn nhưng gọi lên khá nhiều đồ ăn, Hoàng Anh nhìn Quỳnh Mai ăn, anh không khỏi ngạc nhiên, một cô gái bé nhỏ như vậy làm sao lại ăn khỏe thế, giống hệt với... Hoàng Anh thấy hình ảnh Minh Phương hiện lên trong tâm trí mình liền cố gắng xua tan nó đi.

“Em ăn nhiều như vậy không sợ mập lên, quản lý mắng sao?”

“Thể trạng em ăn hoài không béo nên không lo.” Quỳnh Mai mỉm cười, sau đó lại tiếp tục ăn.

“Anh ăn đi chứ.” Quỳnh Mai nói rồi gấp một miếng vào bát Hoàng Anh, động tác này anh thấy thực sự rất quen thuộc.

Đến hôm nay anh mới phát hiện ra Quỳnh Mai đời thường không hề giống cô trong phim trường, không giống với một ngôi sao khó tính, ghê gớm, có lẽ đó chỉ là vỏ bọc tự vệ của một cô gái tạo cho mình trong làng giải trí mà thôi.

Chưa đầy một tuần sau đó, tin tức hẹn hò của Hoàng Anh và Quỳnh Mai xuất hiện khắp các mặt báo, quản lý hai bên tuy chưa xác nhận nhưng cũng không ai phủ nhận nó.

“Mới một tuần mà khắp nơi đều là tin tức của anh và em.” Quỳnh Mai đặt tờ báo xuống bàn, khuôn mặt không thể hiện vui buồn hay tức giận.

“Em không muốn vậy à? Cặp đôi hoàn hảo trước mắt mọi người.” Hoàng Anh vừa nói vừa xoay xoay điện thoại trong lòng bàn tay.

Quỳnh Mai không biết Hoàng Anh rốt cuộc đang nghĩ gì, người đứng trước mặt cô dường như vẫn là Hoàng Anh nhưng lại có gì đó khác lạ, chẳng phải Hoàng Anh trước đây không bao giờ tạo ra bất cứ một scandal tình cảm nào sao, bây giờ anh lại im lặng để mặc công ty tạo scandal cô với anh hẹn hò để pr cho phim. Nhưng như vậy, ít nhất là anh để cô ở bên cạnh anh nhiều hơn những người khác và cô vui vì điều đó.

Hoàng Anh và Quỳnh Mai rời khỏi công ty đã có không ít phóng viên chạy ra mong muốn lấy được tin tức hot nhất, khung cảnh trở nên hỗn loạn. Hoàng Anh quay lại nhìn Quỳnh Mai và nắm tay cô nhanh chóng rời khỏi hiện trường và lên ô tô của mình đi mất trước mặt các phóng viên.

Minh Phương đứng cách đó không xa và đã nhìn thấy toàn bộ, cô lùi lại vài bước đứng khuất sau cột bê tông nhìn theo chiếc xe đang xa dần. Cô đứng lặng một chỗ rất lâu, sau đó thất thểu rời đi.

Hải Yến đọc trên mạng thấy tin Hoàng Anh công khai nắm tay Quỳnh Mai rời khỏi công ty, nói hai người công khai hẹn hò, cô vội tan ca sớm về nhà Minh Phương.

Về đến nhà, thấy Minh Phương ngồi bất thần trên giường, cô khẽ hỏi:

“Cậu mệt à? Ăn uống gì chưa?”

Minh Phương chỉ lắc đầu, cúi mặt không nhìn lên, sắc mặt xanh xao nhợt nhạt.

“Minh đi nấu gì đó nhé.”

“Minh không đói.”

“Cậu không ăn thì cũng phải cho con ăn chứ.” Hải Yến xót xa nói, từ lúc Minh Phương mang thai tới giờ, cô không thấy Minh Phương mập lên chút nào, ngược lại còn gầy đi, cứ như vậy làm sao nuôi nổi con. “Cậu đừng đọc mấy tin vớ vẩn đấy rồi suy nghĩ linh tinh.”

“Lúc đó tớ ở gần đấy.” Minh Phương khẽ nói, cô vốn định đi tìm Hoàng Anh, nhưng bây giờ thì không còn quan trọng nữa rồi.

Minh Phương bật khóc, cô không nghĩ khi biết tin anh ở bên người khác, trái tim cô lại đau đớn đến thế.

“Không sao, từ giờ không cần phải cho anh ấy biết nữa, đứa bé không liên quan đến anh ấy nữa, nó là con của cậu, của tớ.” Hải Yến nói, mắt cô cũng đỏ hoe như sắp khóc.

“A... Tớ đau bụng quá!” Minh Phương ôm bụng kêu lên.

“Cậu sao thế?” Hải Yến lo lắng hỏi.

Minh Phương càng lúc càng thấy khó chịu, bụng đau quặn lại, nỗi đau này dường như xóa nhòa đi nỗi đau đang giày vò trong tim cô, một dòng nước mắt chảy ra từ cơ thể đang dần tái xanh của cô.

“Ồi...” Sắc mặt Hải Yến trắng bệch khi nhìn thấy máu trên tay Minh Phương.

Minh Phương không kêu đau nữa mà dần lịm đi, khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt, bàn tay lạnh ngắt.

“Nếu cô không đến nổi nhập viện thì có phải làm bố mẹ như tôi đây sẽ không bao giờ biết cô sống chết ra sao đúng không?”

Minh Phương vừa mở mắt ra đã nghe thấy bố lớn tiếng quát cô, đứng cạnh đó là anh trai. Cô im lặng không biết phải nói gì lúc này, chỉ đành để cho bố trút giận.

Ông Bình luôn là người yêu thương, chiều chuộng và bao dung cô, ông chưa bao giờ đánh hay mắng cô, ngay cả lúc cô bú sữa bình không nghe lời người thân mà nhất quyết đi theo những gì mình chọn. Vậy mà bây giờ ông tức giận đến đỏ mặt.

Ông Bình thấy con gái chỉ im lặng cúi mặt, ông tức giận những cũng đau xót: « Cô không thể cứ thế này mà sinh con được, rồi người ta sẽ đánh giá như thế nào? Tôi yêu thương, chiều chuộng cô, cô thích làm gì thì làm bằng được, giờ cô báo đáp như thế này đây sao? »

“Bố, con xin lỗi, nhưng con sẽ sinh con và tự nuôi con một mình.”

Ông Bình bắt lực nhìn đứa con gái bú sữa bình mà ông hết mực yêu thương đang nằm trên giường bệnh: “Nhà họ Nguyễn tôi không chấp nhận một đứa con gái không chồng mà chửa, nếu cô nhất quyết làm theo ý mình thì hãy coi như cô không có bố, tôi không có một đứa con gái hư hỏng như cô.”

Minh Phương nhìn đáng về bố mình rời đi, bờ vai buông thõng, ông cúi thấp mặt như để không ai nhìn thấy sự thất vọng, đau khổ, có chăng xen lẫn xấu hổ của ông trên gương mặt.

Sau lần gặp này, có lẽ rất nhiều năm sau nữa Minh Phương mới trở về bên ông, lúc đó khuôn mặt ông đã bị thời gian nhuộm màu già nua và sự mệt mỏi vì nỗi đau do cô gây ra.

“Rốt cuộc bố đứa bé là ai? Em phải nói ra mọi người mới giúp em được chứ.” Anh trai Minh Phương lên tiếng.

“Anh, em sẽ nuôi con một mình, con sẽ mang họ em, vì vậy anh đừng hỏi ai là bố đứa trẻ nữa, nó sẽ chỉ có mẹ là em thôi.”

Minh Phúc nhìn Minh Phương, trong lòng anh vừa có chút tức giận cũng có chút xót thương: “Đến giờ mà em vẫn bảo vệ hấn ta, bảo vệ một người bỏ rơi em có đáng không?”

Minh Phúc thấy thái độ bướng bỉnh của em gái, anh chỉ lắc đầu thờ dãi: “Bao giờ em nghĩ kĩ và muốn nói bố đứa bé là ai thì hãy đến tìm anh, còn không, anh sẽ coi như không có người em gái như em.”

Minh Phúc rời khỏi phòng bệnh, nhìn thấy mẹ và Hải Yến đang đứng trước cửa phòng bệnh, mới mấy hôm mà trông bà Lan đã gầy đi, tiêu tụy trông thấy vì lo lắng cho Minh Phương.

“Nhờ em chăm sóc cho Minh Phương, có khó khăn gì cứ đến tìm anh nhé.” Minh Phúc khẽ nói, kì thực, anh làm sao không lo lắng cho Minh Phương được, Minh Phương là em gái ruột của anh, người thân thiết nhất với anh, chỉ là anh đang tức giận, nhưng anh cũng sẽ không thể thực sự bỏ mặc cô bé.

“Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc cậu ấy cẩn thận.”

“Con thấy trong người thế nào rồi, có chỗ nào không khỏe không?” Bà Lan đầu xót nhìn con gái đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhợt nhạt, nước mắt tèm lem. Con đừng quá buồn, bố chỉ tức giận vài hôm lại nguôi thôi, mẹ về sẽ khuyên ông ấy.”

“Mẹ, con xin lỗi.” Lúc này Minh Phương chẳng biết nói gì ngoài lời xin lỗi.

“Con không có lỗi với mẹ, mà có lỗi với bản thân con và con của con. Nếu đã quyết định một mình nuôi con thì phải mạnh mẽ lên, con nên nhớ, con không chỉ sống cho con mà còn đứa trẻ trong bụng con, nếu con như thế này, làm sao giữ được con con?” Bà Lan dịu dàng an ủi.

“Con của con...” Minh Phương ngập ngừng nói, hai tay đặt lên bụng, cố gắng tìm lại chút hơi ấm.

“Không sao, tạm thời thì không sao, nhưng cơ thể con rất yếu, nếu con không biết giữ gìn, e rằng đến bản thân con cũng nguy hiểm đấy. Nghe lời mẹ, nếu đã quyết tâm nuôi con một mình thì hãy kiên cường lên, quên đi sự tồn tại của người kia, chỉ nghĩ đến điều tốt nhất cho đứa bé thôi.”

Bà Lan khẽ thở dài, bẻ nhẹ vuốt mái tóc dài của Minh Phương, nhìn cô bé bây giờ, đột nhiên bà nhớ tới bản thân mình lúc còn trẻ. Bà từng vì sự bướng bỉnh của mình mà chia tay với ông Bình. Nhiều năm sau đó hai người gặp lại, đáng lẽ có thể tái hợp nhưng cuối cùng bà lại mang thai với một người mình không hề yêu và lấy người đó, bố của Thùy Linh.

Nếu không vì nghĩ cho đứa con trong bụng, bà đã không ép mình phải trở lên kiên cường. Lúc này bà cảm thấy bản thân mình thật vô trách nhiệm khi chưa quan tâm đến Minh Phương nhiều hơn, điều duy nhất bà có thể làm là ở bên con bé nhiều hơn, giúp nó vượt qua nỗi đau này.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Từ cõi chết trở về

Nghe tiếng gõ cửa, Minh Phương ra mở cửa, thấy Tiến Đạt đứng bên ngoài, cô thoáng ngạc nhiên nhìn anh: “Sao anh lại đến đây giờ này?”

“Ừ, công việc hôm nay của anh cũng không có gì, thấy mấy đồ trẻ con này xinh quá nên mua về cho em.” Tiến Đạt nói rồi đặt túi đồ lên bàn. “Sữa này rất tốt cho phụ nữ mang thai, tuy hơi khó uống nhưng em cũng cố gắng uống đi, tốt cho con.”

“Em cảm ơn anh, nhưng lần sau anh không cần mua nữa, mấy thứ này em vẫn còn, đồ cho trẻ con cũng có không ít rồi.” Minh Phương khẽ gượng cười. Cô thực sự không thể cứ như vậy mà nhận sự quan tâm của anh, từ lúc biết cô mang thai, anh chẳng hề hỏi đứa bé là con của ai mà chỉ hết lòng quan tâm đến cô, anh càng quan tâm, cô càng áy náy.

“Mấy thứ này cũng chẳng đáng là bao, quan trọng là em khỏe lên, nhìn xem, em mang thai sáu tháng mà chẳng béo lên chút nào.” Tiến Đạt nói rồi mở một hộp đồ ăn anh đặt mua ở bên ngoài cho cô. “Anh nghe nói đồ ở quán này rất dinh dưỡng cho thai phụ, lại dễ ăn, em ăn thử xem, hộp khẩu vị sau này anh sẽ đưa em đến thường xuyên.” Tiến Đạt vừa nói vừa lấy bát đũa cho cô.

Minh Phương ăn thử một miếng, thấy nó ngon và dễ ăn hơn cô nghĩ nhiều, có lẽ dạo này cô kén ăn quá, cái gì cũng không ăn nên không biết món gì làm cô thấy ngon miệng nữa.

“Anh ăn không?” Minh Phương ngẩng lên hỏi anh.

“Không, em ăn đi.”

Tiến Đạt khẽ lắc đầu, anh nhìn bên cạnh bàn có tập mẫu vẽ thời trang của Minh Phương liền nhắc lên xem.

“Em vẫn làm cộng tác viên à?”

“Vâng.” Cô đáp.

“Chỗ anh vẫn thiếu thiếu thiết kế, em có thể đến chỗ anh...”

“Anh Tiến Đạt.” Minh Phương cắt lời anh. “Công việc của em bây giờ rất tốt, thoải mái, cũng không có áp lực gì.”

“Ừ.” Tiến Đạt âm ỉ không nói gì thêm nữa.

Nắng hoàng hôn nhàn nhạt trải rộng khắp bầu trời, Hoàng Anh chậm chậm bước đến chỗ ngôi mộ nằm một mình, lạnh lẽo một góc nhỏ. Đây là nơi bao nhiêu năm qua Thùy Linh ở, còn anh thì chẳng hề hay biết. Cỏ xung quanh đã được dọn sạch, trên mộ còn đặt một bó hoa tươi.

“Hình như mới có người đến đây.” Đức Trung lên tiếng.

Hoàng Anh không đáp lại mà ngó quanh một lượt, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng gió thổi vi vu trên cánh đồng, ánh mắt anh thoáng hiện lên chút thất vọng rồi lại nhanh chóng trở về bình thường. Hoàng Anh lặng yên ngồi trước mộ, ngắm nhìn tấm ảnh chụp Thùy Linh dán trước mộ, nụ cười của cô lúc nào cũng rạng rỡ, ngọt ngào. Vậy là đã bảy năm trôi qua, anh cứ ngỡ như cô vừa mới rời khỏi anh, anh từng nghĩ cô nhất định sẽ trở về, nhưng khi nhận được tin tức về cô, tất cả chỉ còn là tấm mồ lạnh lẽo cùng đoạn ghi chép về những ngày tháng ngắn ngủi cuối cùng của cô, những cảnh tượng mà dù anh có cố gắng cũng không thể tưởng tượng hết sự tàn khốc của nó. Từng câu từng chữ giày vò trái tim anh, từng câu chữ viết lên trong sự đau đớn, tuyệt vọng.

Hải Yến nấu nướng xong xuôi mới thấy Minh Phương trở về, sắc mặt có vẻ có chút mệt mỏi.

“Cậu đi đâu mà về muộn thế? Ăn gì chưa?”

“Hôm nay mình về qua nhà.” Minh Phương khẽ nói, cô nhớ lại bóng dáng bố mình lúc chiều, trong lòng lại nhói lên chút đau đớn chua xót, ông ít cười nói hơn trước, cả buổi chỉ đi đi lại lại quanh sân chăm chút cây cảnh nhưng thực ra không hề tập trung.

Thấy thái độ của Minh Phương, Hải Yến hiểu, có lẽ ông vẫn chưa tha thứ cho Minh Phương, cô khẽ an ủi: “Cậu đừng nghĩ nhiều, sớm muộn chú cũng sẽ hết giận thôi, dù sao hai người cũng là cha con, không thể nói bỏ là bỏ được.”

Minh Phương khẽ gật đầu, thực ra nếu có thể, cô mong ông hãy cứ trút giận lên người cô, đánh hay mắng, sao cũng được, chứ đừng nén đau đớn trong lòng như bây giờ.

“Cậu qua thăm mộ chị Linh à?” Hải Yến lôi túi hoa quả, bánh kẹo trong túi Minh Phương ra.

“Ừ, bây giờ còn đi lại được thì đi, sau này sắp sinh chắc không đi được nữa.” Minh Phương khẽ đáp. Từ lúc Linh mất, việc ra thăm mộ Linh đã là thói quen không thể bỏ của cô, lâu lâu không ra thăm mộ chị, cô thấy không yên tâm. Trong đầu cô lúc đó thoáng hiện lên hình ảnh Hoàng Anh ngồi trầm mặc trước mộ Linh, ánh mắt đau khổ, tuyệt vọng.

“Mai cậu đi làm thì gửi đồ cho chị Trang giúp mình nhé, đồ mình may xong rồi.” Minh Phương lấy ra trong ngăn kéo một túi đựng quần áo.

Hải Yến lôi ra ngắm nghía một lượt với vẻ hài lòng: “Cậu càng ngày càng lên tay rồi đấy, không hổ là thủ khoa của chúng ta. Thế này không chừng lại có người đến cướp bát com của tớ đây.”

Minh Phương khẽ cười: “Còn cả tập mẫu này nữa, mình cũng phôi vài sẵn rồi, xem duyệt được mẫu nào.”

Hải Yến cầm lấy tập mẫu và cất vào trong túi sách của mình. “Cậu cũng đừng làm việc vất vả quá, ngồi nhiều không tốt cho con đâu, vận động nhiều một chút.”

“Còn mấy tháng nữa là sinh rồi, mình muốn cố thêm một chút cho con.” Minh Phương nói rồi ngồi xuống xới com ra bát.

“Ui da...” Cô khẽ nhăn mặt kêu lên.

“Sao thế?” Hải Yến lo lắng hỏi.

“Con đang đạp tớ.” Minh Phương dịu dàng xoa nhẹ lên bụng.

Hải Yến ngồi xuống bên cạnh, cúi xuống và đặt tay lên bụng Minh Phương, cảm nhận bên trong có động đập nhẹ, cô thích thú cười: “Thằng nhóc này chưa ra đời đã nghịch ngợm như này, lớn lên chắc bướng bỉnh lắm đây.”

Chớp mắt đã đến mùa thu, những cơn mưa mùa hè vẫn chưa dứt hẳn làm thời tiết trở lên lạnh hơn. Bụng Minh Phương càng lúc càng nặng nề, sức khỏe cô vốn đã không tốt cùng với thời tiết và cuối kì thai càng khiến cảm giác mệt mỏi, khó chịu ngày một tăng.

Minh Phương ngồi trên giường, bàn tay không rời khỏi bộ vest được xếp gọn gàng trong hộp, thực ra cô vẫn không nén được mà tìm đọc tin tức về Hoàng Anh. Thật là lạ là cô không còn đau đớn nhiều khi nghĩ về anh nữa, trái tim cô dường như bình yên trở lại. Hoàng Anh và Quỳnh Mai đã trở thành một cặp đôi trai tài gái sắc trong làng giải trí, dù cả hai không ai lên tiếng thừa nhận nhưng đã nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người. Sự nghiệp của

anh ngày một tốt lên, hôm nay còn đi sự kiện, nhận giải thưởng âm nhạc.

“Cậu đem hộp này đến cho anh Đức Trung nhé, coi như là một món quà của fans tặng.” Minh Phương khẽ cười nhẹ. Trước đây, cô từng hứa với anh sẽ tự tay may tặng anh bộ vest khi anh lên nhận giải thưởng, có lẽ anh chẳng còn nhớ, nhưng cô chỉ muốn thực hiện lời hứa vì chính bản thân cô.

Hải Yến nhìn bộ âu phục được cắt may tinh tế đặt gọn gàng trong hộp, trong lòng lại thấy chua xót, tâm huyết của Minh Phương cả tháng nay đặt vào bộ đồ này, nhưng có lẽ Hoàng Anh mãi mãi không hiểu được.

Hoàng Anh đứng trước gương ngắm lại một lượt trước khi rời khỏi nhà đến hội trường. Đức Trung nhìn Hoàng Anh sau đó đặt một bộ vest khác lên giường.

“Cậu mặc bộ này đi, tôi thấy bộ này đẹp hơn.”

Hoàng Anh quay lại nhìn bộ đồ mới, đường cắt may rất tinh tế, trông đơn giản mà rất sang trọng.

“Cậu lấy ở đâu ra vậy?”

“Đây là món quà của fans tặng cậu, coi như một lời chúc phúc cho buổi lễ hôm nay.”

Hoàng Anh nghe Đức Trung nói, anh khẽ cười rồi cởi bộ đồ đang mặc ra thay bộ mới vào.

Đức Trung nhìn Hoàng Anh một lượt, quả thực là bộ vest được may dành riêng cho Hoàng Anh, đơn giản nhưng lại đặc biệt toát lên khí chất của Hoàng Anh, trông anh như vương tử nhẹ nhàng bước ra từ cổ tích. Anh khẽ nén tiếng thở dài. Có thể người khác không nhận ra, nhưng anh làm việc cùng Minh Phương nhiều năm, không khó để nhìn ra phong cách của cô, làm sao anh có thể nhầm lẫn, không biết cô ấy bây giờ ra sao, sống có tốt không. Từ lần gặp ở công ty lúc cô xin nghỉ việc đến nay, anh không có bất cứ thông tin gì về Minh Phương nữa.

“Tiếp sau đây là giải thưởng nam nghệ sĩ trẻ xuất sắc của năm.” Giọng MC dịu dàng vang lên. “Cậu ấy là một nghệ sĩ có cuộc sống đơn giản, tùy hứng, nhưng mỗi tác phẩm của cậu được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, tỉ mỉ đến từng chi tiết, tiếng ca cũng giống như cuộc sống của cậu ấy, không ngừng mang lại cho người khác nguồn cảm hứng và niềm hi vọng. Với giọng ca nhẹ nhàng, sâu lắng của mình, cậu đã chinh phục trái tim hàng ngàn người, trở thành nghệ sĩ xuất sắc được yêu thích nhất. Mọi người có biết tôi đang nhắc đến ai không?”

Cả hội trường rộ lên tiếng hò hét vang dội.

“Cậu ấy chính là... Hoàng Anh! Xin mời.”

Giọng MC vừa dứt, hội trường lại vang lên tiếng hò hét tên Hoàng Anh cùng một tràng vỗ tay.

“Xin mời Hoàng Anh bước lên sân khấu.”

Hoàng Anh thoáng ngạc nhiên trong phút chốc sau đó đứng dậy rời khỏi ghế ngồi, trước khi đi anh không quên ngoảnh lên nhìn fans của mình một lượt và nở một nụ cười thật tươi.

“Hoàng Anh, nhận được giải thưởng này anh cảm thấy thế nào?” MC mỉm cười nhìn anh.

“Đầu tiên, xin cảm ơn ban tổ chức đã trao cho tôi giải thưởng này. Cảm ơn công ty đã luôn luôn giúp đỡ tôi, kì thực năm nay tôi vốn không định ra album, nếu không vì công ty thúc giục, chắc có lẽ giờ đây tôi không thể đứng ở đây và vinh dự được nhận giải thưởng này.” Hoàng Anh khẽ cười, trong nụ cười còn vương chút ngốc nghếch.

“Có phải là anh đang ấp ủ một dự án âm nhạc khác và đang trong quá trình chuẩn bị?”

“Ừm, đúng ra là từ rất lâu rồi, nhưng chưa hoàn thành.” Anh đáp.

“Hẳn đó sẽ là một tác phẩm xuất sắc rồi.” Chị MC nói. “Vậy anh có muốn nói gì với fans của mình không, anh xem, các bạn ấy đang đợi kìa.”

“Điều tôi muốn nói là... Cảm ơn tất cả mọi người, cảm ơn bạn bè thân thiết, các fans của tôi, nhờ sự ủng hộ và yêu thương của các bạn tôi mới có ngày hôm nay. Tôi nhất định sẽ cố gắng, không phụ sự kì vọng của mọi người.”

“Hoàng Anh, chúng em yêu anh.” Âm thanh vang lên từ bên dưới hội trường, phá tan không khí yên lặng lúc này.

“Tôi cũng rất yêu quý các bạn.”

“Bây giờ Hoàng Anh có thể dành tặng một ca khúc cho các fans hâm mộ của mình không?”

“À. Vâng. Sau đây là bài hát...”

MC rời khỏi sân khấu, nhường lại cho Hoàng Anh. Âm nhạc bắt đầu vang lên, nhẹ nhàng, sâu lắng, tiếng hát của Hoàng Anh vang lên trầm ấm, dịu dàng đầy tình cảm. Hội trường trong phút chốc trở nên yên lặng, dường như cả thế giới ngưng lại.

Minh Phương ngồi trước màn hình laptop, cô khẽ nhấp một ngụm trà, nụ cười khẽ khẽ nở trên môi. Trong Hoàng Anh hôm nay thực sự rất đẹp trai, bộ âu phục cũng rất vừa vặn, sang trọng, hoàn toàn không nhìn ra nó chỉ do một thợ may bình thường may lên. Sau nhiều năm cố gắng, anh bắt đầu được mọi người công nhận tài năng, sự nghiệp càng ngày càng tốt lên, cô thực sự cảm thấy vui vì anh, rất vui. Nước mắt trên khóe mi cô bỗng chốc lăn xuống từ bao giờ.

“Con trai, con xem, ba con giỏi không?”

Hải Yến trở về, điện hành lang đã tắt, xung quanh im lặng, tối om, cô loay hoay một lúc mới mở được cửa. “Minh Phương, cậu ngủ rồi à?” Hải Yến vừa nói vừa mở cửa phòng đi vào.

“A Minh Phương, cậu làm sao thế này?” Hải Yến hoảng hốt kêu lên khi thấy Minh Phương nằm dưới đất gần cửa nhà tắm, máu đã chảy một vùng xung quanh, sắc mặt yếu ớt, xanh xao. Cô gọi mấy lần nhưng không thấy Minh Phương phản ứng gì.

“Làm sao bây giờ.”

Hải Yến luống cuống đỡ Minh Phương lên. “Cậu đợi một lát, xe cấp cứu đến bây giờ.” Hải Yến nắm lấy tay Minh Phương, nước mắt trào ra, trong lòng sốt ruột vô cùng đợi mãi không thấy xe cấp cứu đâu.

Một lúc sau xe cấp cứu đến, Minh Phương được đưa đến bệnh viện, lúc này cô đã bắt đầu lịm đi.

“Cậu cố gắng thêm một chút nữa, sắp đến bệnh viện rồi.”

“Minh mệt quá.” Minh Phương khẽ nói, mặt cô tái nhợt, toàn thân không còn cảm nhận được cơn đau đang hành hạ bản thân mình nữa.

“Đừng nhắm mắt, cậu còn con nữa, cậu nghe không, tỉnh lại đi, Minh Phương.” Hải Yến vừa khóc vừa nói.

“Hải Yến, nhớ... cứu lấy con. Nếu... nếu mình không vượt qua được, xin cậu hãy chăm sóc con mình...”

“Minh Phương, cậu cố gắng một chút nữa thôi chúng ta đến nơi rồi.”

“Người nhà hãy đứng bên ngoài đi.” Bác sỹ nói rồi bước vào bên trong phòng mổ, cánh cửa đóng rầm một cái.

“Minh Phương sẽ qua khỏi thôi, em đừng lo.” Tiến Đạt đứng bên cạnh khẽ an ủi.

“Cảm ơn anh, nếu không có anh đến, em chẳng biết làm thế nào cả.” Hải Yến sụt sịt nói.

“Ở đây ai là người nhà của sản phụ? Cô ấy mất máu nhiều quá, cần truyền máu gấp nhưng bệnh viện chúng tôi hiện không còn nhóm máu dự trữ nữa.”

“Tôi, hãy lấy máu của tôi, nhóm máu O.” Tiến Đạt đứng dậy nói.

“Vậy anh hãy đi theo tôi.” Y tá nói rồi đi vào bên trong, Tiến Đạt cũng vội bước theo.

Gần một tiếng sau, bà Lan cùng Minh Phúc chạy đến bệnh viện, thấy Hải Yến đứng bên ngoài phòng sinh, bà lo lắng hỏi: “Sao rồi, con bé sao rồi?”

“Minh Phương đang trong phòng mổ ạ, cậu ấy bị mất máu rất nhiều, anh Tiến Đạt đang ở bên trong truyền máu cho cậu ấy.” Hải Yến đáp, cô đỡ bà Lan ngồi xuống ghế.

“Vất vả cho con rồi.”

“Cô, con xin lỗi, con không để ý cậu ấy cẩn thận.” Hải Yến khẽ cúi đầu, nhìn Minh Phương lúc này, cô thực sự sợ đến mất hồn vía, nếu cô không về muộn có lẽ không đến nỗi như vậy, Minh Phương sắp đến ngày sinh, sức khỏe không tốt, còn cô chỉ biết đi chơi.

Tiến Đạt được một ý tá đỡ ra khỏi phòng, sắc mặt anh nhợt nhạt vì mất nhiều máu.

“Anh không sao chứ?” Hải Yến thấy Tiến Đạt như vậy, trong lòng cũng có chút chua xót.

“Anh không sao.” Tiến Đạt đáp. “Cháu chào cô, cô đến từ lúc nào vậy ạ?” Anh quay sang nhìn bà Lan hỏi.

“Cô mới đến, cảm ơn cháu, vì Minh Phương nhà cô mà vất vả như vậy.”

“Không có gì ạ, giúp đỡ cô ấy là việc cháu nên làm.” Anh khẽ cười.

“Cháu ngồi xuống đây nghỉ một lát đi.”

Minh Phúc từ đầu tới cuối không lên tiếng, anh chỉ nhìn Tiến Đạt khẽ gật đầu như muốn nói cảm ơn. Mấy tháng nay Minh Phúc luôn giữ thái độ không bận tâm hay lo lắng cũng không hỏi han Minh Phương, nhưng thực ra trong lòng anh đau xót không kém bất kì ai.

Một lát sau, bên trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc của trẻ con, một y tá từ bên trong bước ra: “Là một bé trai khá khinh, chúc mừng cả nhà.”

Nghe y tá nói, nét mặt lo lắng của mọi người giãn dần ra.

“Cô ấy sao rồi?” Tiến Đạt hỏi.

“Tạm thời vợ anh không có gì nguy hiểm, nhưng mất nhiều máu quá, sau này nên chú ý điều dưỡng.”

Tiến Đạt nghe bác sỹ nói vậy, trái tim anh khẽ lệch đi một nhịp, nhưng ngay lập tức nở một nụ cười: “Cảm ơn cô. Lúc nào chúng tôi có thể vào thăm cô ấy?”

“Bây giờ có thể vào thăm, nhưng mọi người chú ý yên lặng, bệnh nhân vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh đâu.”

Bà Lan bước vào phòng bệnh, nhìn con gái đang mê man không tỉnh, trái tim bà đau quặn lại như ngàn vết dao cứa. Bà lặng lẽ buông tiếng thở dài nặng nề. “Đứa bé ngốc nghếch này, mẹ phải làm sao với con đây?” Bà khẽ nắm bàn tay gầy guộc của Minh Phương, nước mắt không kiềm nén được mà lăn xuống.

“Mẹ.” Minh Phúc đặt tay lên vai bà khẽ vỗ an ủi. “Đều tại chúng con không tốt, làm mẹ đau lòng.” Anh nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn bà có chút áy náy lần thương tâm.

Bà Lan tuy không phải mẹ ruột của anh và Minh Phương nhưng bà hết lòng yêu thương hai anh em, từ lúc Minh Phương mang thai đến giờ, không ngày nào bà không suy nghĩ và đau lòng, nhìn bà già đi trông thấy.

“Hai đứa đều là con của mẹ, mẹ không thương thì thương ai? Con ý, đừng có trách em con nữa, hai bố con con ép con bé thành thế nào rồi? Có nhà không dám về, ở trong căn nhà trọ bé tí, làm sao mà sống tốt được. Bố con tức giận, ông ấy cô hủ thì thôi đi, con cũng như vậy. Minh Phương có làm gì thì nó cũng là em gái con, nó ắt có nỗi khổ tâm của nó, con đừng ép nó nữa.”

Minh Phúc nghe mẹ nói, anh im lặng không đáp lại.

Bà Lan đang thiêu ngủ, thấy bàn tay Minh Phương khẽ cử động, bà liền tỉnh hẳn, ánh mắt lo lắng nhìn Minh Phương khẽ gọi tên cô.

“Mẹ...” Giọng Minh Phương yếu ớt vang lên. Cô nhìn xung quanh một lượt, thấy Hải Yến, anh trai, Tiến Đạt đều có mặt, cô bất giác đặt tay lên bụng mình chỉ thấy một khoảng không trống rỗng, không có cảm giác gì. “Con của con đâu? Nó sao rồi?”

“Yên tâm đi, con của con an toàn, là một bé trai, thằng bé được bác sỹ đưa vào lồng kính theo dõi một thời gian, con đừng lo.” Bà dịu dàng nói. “Bây giờ việc con cần làm chăm sóc bản thân mình cho tốt.”

Gần một ngày vất vả, bà Lan ngủ thiếp đi trên ghế, khuôn mặt vẫn nhăn lại, lo lắng cho Minh Phương. Hải Yến thấy vậy liền quay sang bảo Minh Phúc: “Anh đưa cô về nghỉ ngơi đi, ở đây có em rồi, cứ như thế này cô ốm mất.”

Bà Lan nghe thấy Hải yến nói liền tỉnh lại. “Không, cứ để mẹ ở đây với Minh Phương, về mẹ không yên tâm, cũng không ngủ được. Hải Yến, con về nghỉ ngơi đi, còn đi làm nữa.”

Hải Yến nhìn Minh Phúc khẽ lắc đầu, sau đó nhìn bà Lan: “Cô thức cả đêm cũng mệt rồi, cô mau về nghỉ đi ạ. Bây giờ Minh Phương đang ngủ, cũng không có gì nghiêm trọng cả. Cô nghỉ ngơi thoải mái, chiều quay lại cũng được, cậu ấy tỉnh dậy thấy cô như này sẽ tự trách mình đấy.”

“Cô mau về nghỉ ngơi, ở bệnh viện đã có hai đứa con rồi.” Tiến Đạt đứng bên cạnh cũng lên tiếng.

Bà Lan thấy mọi người đều quyết như vậy không muốn cũng không được, đành gật đầu đồng ý.

Hải Yến đưa chìa khóa nhà mình cho Minh Phúc: “Anh đưa cô về nhà em nghỉ ngơi cho thoải mái, trong tủ lạnh còn đồ ăn sẵn và hoa quả.”

“Cảm ơn em.”

Hải Yến khẽ mỉm cười lắc đầu, cô nhìn Minh Phúc và bà Lan rời khỏi, trong lòng có chút trống rỗng.

“Em cũng mệt rồi, ngủ lát đi, anh trông cô ấy cho.” Tiến Đạt nói.

“Vậy em không ngại đâu.” Hải Yến mỉm cười.

Sáng sớm, Hoàng Anh đang ngủ, nghe tiếng chuông cửa kêu âm ỉ bên ngoài, anh mệt mỏi ngồi dậy, rời khỏi giường đi ra mở cửa.

“Em gọi điện anh không nghe, gõ cửa mãi không mở là sao?” Quỳnh Mai đứng bên ngoài, Hoàng Anh vừa mở cửa liền lên tiếng trách móc.

“Ừ, hôm qua anh mệt quá, ngủ không biết gì.” Hoàng Anh khẽ nói.

“Anh đi uống rượu hay sao vậy, người toàn mùi rượu.” Quỳnh Mai khẽ lắc đầu. “Quần áo cũng không thay.” Cô nhìn bộ đồ nhăn nhúm trên người anh thấy không ưng ý lắm.

“Hôm nay mọi người mới anh đi ăn chúc mừng anh nhận giải thưởng, anh chuẩn bị thay đồ đi rồi đi nhé.” Quỳnh Mai nói, cô ngó xung quanh một lượt căn hộ của Hoàng Anh, đồ đạc có chút lộn xộn, nhìn chiếc áo vest nhăn nhúm trên giường, cô khẽ chau mày: “Thế này hỏng hết áo chứ còn gì nữa.” Cô nói rồi cầm chiếc áo lên.

“Em làm gì vậy? Đừng động đến đồ của anh.” Hoàng Anh giật lấy chiếc áo vest trên tay Quỳnh Mai.

Quỳnh Mai thấy phản ứng thái quá của Hoàng Anh, Anh ôm lấy chiếc áo vest như trân bảo cô ngạc nhiên nhìn anh: “Anh sao vậy? Em chỉ định đem đi là cho anh thôi mà.”

Hoàng Anh khẽ hắng giọng vài cái, anh quay đi chỗ khác: “Em ra phòng khách đi, anh thay đồ rồi ra ngay.”

Quỳnh Mai định nói gì sau đó lại im lặng, tính khí Hoàng Anh gần đây luôn thất thường như vậy, nhưng cô luôn bỏ qua, nhẫn nại đối với anh, thực sự không giống với cô trước đây chút nào, tâm tư, tình cảm của cô đối với anh như vậy, liệu anh có hiểu?

Hoàng Anh nhìn bộ vest treo trên mắc, anh trầm ngâm hồi lâu rồi khẽ thở dài, ánh mắt thoáng chút đau thương lẫn oán giận. Nghe tiếng Quỳnh Mai ở bên ngoài, anh như sự tỉnh, đóng cánh tủ quần áo lại và rời khỏi phòng.

“Anh xong rồi đây.” Anh nói và nở một nụ cười với Quỳnh Mai.

“Ồ, anh Trung đợi bên dưới rồi đây.”

Đức Trung và Trần Lâm đợi ở bên dưới, cậu nhóc thấy Quỳnh Mai đi cùng Hoàng Anh xuống, trong lòng không thoải mái lắm, cậu không thèm nói gì mà quay đi chỗ khác giả vờ chơi điện thoại, miệng lầm bầm: “Cái bà cô này, suốt ngày bám theo Hoàng Anh nhà chúng tôi làm gì.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm Hải Yến đang ngủ say giật mình tỉnh dậy. Người gọi đến là Đức Trung, cô nói chuyện với anh vài câu rồi cúp máy.

“Em có việc thì đi đi, anh ở đây chăm Minh Phương.” Tiến Đạt từ bên ngoài đi vào.

Hải Yến nhìn Minh Phương một lát rồi quay lại nhìn Tiến Đạt: “Anh trông cậu ấy hộ em một lát, em quay lại ngay.”

“Ừ, mau đi đi.” Anh cười.

“Anh ăn gì em mua về?” Cô hỏi.

“Cái gì cũng được.”

“Vậy em mua gì anh ăn nấy nhé.” Hải Yến vui vẻ nói rồi rời khỏi bệnh viện.

Hải Yến đến một quán cà phê nhỏ gần trung tâm thành phố, đến nơi đã thấy Đức Trung ngồi đợi từ bao giờ.

“Em để anh đợi lâu rồi phải không?” Hải Yến cười với Đức Trung.

“Không, anh mới đến thôi, em uống gì?” Đức Trung nhìn Hải Yến, dù cô cố gắng cười tươi nhưng vẫn lộ rõ sự mệt mỏi.

“Ừm, nước cam ạ.” Hải Yến đặt túi xách và ngồi xuống ghế.

“Trông em có vẻ mệt mỏi, công việc bận lắm à?”

“Vâng, dạo này có thêm chút việc, công ty em đang chuẩn bị ra mẫu cho mùa mới mà.”

“Bạn anh ở quê gửi lên ít bánh, biết em thích ăn nên anh phần ít lại cho em.” Đức Trung nói, anh đặt một túi bánh lên bàn.

Hải Yến nhìn thấy đồ mình thích ăn thì rất vui, cô liền bóc một cái ra ăn thử. “Đúng là ngon, lâu lắm rồi em không được ăn đặc sản Huế, từ lúc Minh...” Hải Yến nói đến Minh Phương liền im lặng không nói thêm.

“Mỗi lần Minh Phương đến Huế đều mua rất nhiều bánh này về, anh còn tưởng cô ấy thích ăn nữa, hóa ra là em.” Đức Trung nhìn bộ dạng đáng yêu khi ăn của Hải Yến, trong lòng anh thấy rất vui vẻ.

“Vâng.” Hải Yến mỉm cười.

“Cô ấy dạo này khỏe chứ? Từ lúc nghỉ việc đến giờ anh không liên lạc được.”

Hải Yến biết lần này anh đến không phải vì gặp cô mà là vì Minh Phương, vì bộ vest hôm trước, anh định dùng mấy cái bánh này mua chuộc cô sao? Hải Yến im lặng không trả lời vội mà ăn hết cái bánh mới nói. “Cậu ấy vẫn khỏe, hôm trước em còn liên lạc với cậu ấy nữa, cậu ấy về quê, làm ở một công ty thời trang nhỏ ở quê, công việc rất tốt, nhàn.” Cô nói rất nhanh như sợ Đức Trung cướp lời.

Đức Trung nhìn Hải Yến mỉm cười, anh lăn lộn trong nghề nhiều năm, không dám tự nhận là nhìn người giỏi nhưng thừa khả năng để phát hiện ra người khác nói thật hay nói dối. Bộ vest hôm trước là Minh Phương tự tay may cho Hoàng Anh, cô có thể tự làm ra bộ đồ khá như vậy, chắc cuộc sống cũng

không đến nỗi tệ, có lẽ cô chỉ không muốn liên lạc với mọi người để tránh nhớ đến chuyện không vui. Chỉ cần cuộc sống của cô ổn là được.

Hải Yến nhìn Đức Trung im lặng như vậy, cô không đoán được anh nghĩ gì, liệu anh có tin lời cô nói không? Nhiều lúc cô chỉ muốn nói ra sự thật, nói ra Minh Phương giờ sống rất không tốt, cô vừa sinh con cho Hoàng Anh, vừa trải qua nguy hiểm. Nhưng cô đã hứa với Minh Phương không thể nói ra. Mà có nói ra thì sao chứ? Hoàng Anh không thể cho Minh Phương gia đình như mong muốn, đứa bé sẽ nghĩ sao khi ba nó ngày ngày hận mẹ nó. Thà rằng là không biết, có lẽ tốt hơn.

Lúc Hải Yến về đến bệnh viện Minh Phương đã tỉnh lại lần nữa, cô đang nói chuyện với Tiến Đạt dù giọng nói yếu ớt khó nghe. Nhìn sắc mặt trắng bệch cũng thân thể gầy gò của Minh Phương, Hải Yến không nên được đau lòng, mắt đỏ hoe.

“Cậu đói không? Để mình đi hỏi bác sỹ xem bây giờ cậu có thể ăn gì.”

“Mình không đói, giờ chẳng có cảm giác gì, chắc là thuốc tê chưa hết tác dụng.” Minh Phương mệt mỏi đáp.

“Ừ, vậy thì để sau.”

“Hải Yến mình có thể thăm con không? Mình chưa được thấy nó.” Cô thều thào nói.

“Thằng nhóc còn nằm trong lồng kính, nó ngủ rồi, ngoan lắm, nó giống hệt cậu, cái mũi, cái mắt, trông như đúc ra từ một khuôn.”

“Vậy à?” Minh Phương khẽ cười. “Vậy thì tốt, mình thật muốn nhìn thấy nó một chút, sợ...” Giọng Minh Phương càng lúc càng yếu đi, khuôn mặt trắng bệch không còn chút khí sắc.

“Minh Phương, cậu sao vậy?” Hải Yến chau mày lo lắng.

“Mình...” Minh Phương lịm đi.

“A...” Hải Yến kêu lên hoảng hốt khi thấy máu chảy đầm dưới ga giường. “Bác... bác sỹ... mau đến đây...” Cô hoảng loạn kêu lên.

Tiến Đạt ngồi ăn bên ngoài nghe tiếng kêu của Hải Yến liền chạy vào. “Sao vậy?”

“Cậu ấy... cậu ấy chảy nhiều máu lắm, anh mau gọi bác sỹ...” Hải Yến lắp bắp nói, sắc mặt cô cũng tái nhợt vì sợ hãi.

Cánh phòng cấp cứu đóng cửa lại một lúc lâu, Tiến Đạt lại một lần nữa vào tiếp máu cho Minh Phương, lần này trở ra, anh loạng choạng bước đi không vững.

Bác sỹ bước ra khỏi phòng cấp cứu, vẻ mặt không vui: “Những gì chúng tôi có thể làm đều đã cố gắng hết sức rồi, sản phụ mất quá nhiều máu trong khoảng thời gian ngắn, tuy đã truyền máu, cầm máu kịp thời, nhưng cơ thể tổn thương nặng...”

Bà Lan nghe bác sỹ nói xong, bà ngã sập xuống đất.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại.” Minh Phúc đỡ bà Lan lên.

“Sao số con tôi khổ vậy? Minh Phương ơi, sao người nằm đó không phải là mẹ, con có mệnh hệ gì, mẹ biết làm sao?”

Hải Yến đứng ngây ngốc hồi lâu liền kêu lên: “Mau, mang thằng bé đến đây.” Cô nói rồi chạy vào bên trong phòng: “Minh Phương, cậu tỉnh lại đi, cậu còn con trai cậu nữa, cậu không lo cho nó à? Minh Phương, cậu đi rồi nó làm sao?”

Lát sau y tá bế một bé trai đến, Hải Yến liền ôm lấy thằng bé đặt bên cạnh Minh Phương. “Cậu xem, con trai cậu này, nó dậy rồi, nó đáng yêu, ngoan như vậy, cậu xem” Hải Yến nói, cô đặt thằng bé bên cạnh Minh Phương đặt tay thằng bé vào lòng bàn tay Minh Phương. Thằng bé ngoan ngoãn, tròn mắt ngược nhìn xung quanh, bàn tay động đậy, chân khẽ đạp tứ tung, miệng phát ra âm thanh khe khẽ.

Trong cơn mê man, Minh Phương thấy mình quay trở lại lúc còn nhỏ. Từ lần đầu tiên gặp Thùy Linh đến những ngày hai chị em chung sống vui vẻ bên nhau.

Cô đi lang thang trên cánh đồng hoa cải gần nhà, gió hiu hiu thổi, mang đến hương hoa từ xa, ánh mặt trời dịu nhẹ. Phía xa có hai bé gái đang vui đùa, nụ cười vang rộn khắp cả cánh đồng.

“Chị Linh...”

Thùy Linh nhìn thấy em gái trước mặt mình, cô dịu dàng mỉm cười:

“Em gái chị lớn rồi, trở thành một cô gái xinh đẹp quyến rũ rồi.”

“Chị...” Thùy Linh nhìn chị gái, nước mắt bỗng chốc trào ra. “Em tưởng sẽ không bao giờ gặp lại chị nữa.”

“Em gái ngoan.” Thùy Linh dịu giọng, bàn tay ấm áp lau khô nước mắt đang rơi trên khuôn mặt Minh Phương.

“Chị đưa em đi cùng chị đi, em cảm thấy rất mệt mỏi.”

“Không khóc nữa.” Thùy Linh dịu dàng an ủi. “Nơi đây không thuộc về em, em phải trở về, con cần em, Hoàng Anh cũng cần em.”

“Chị, chị không trách em sao?”

“Ngốc, chị không thuộc về thế giới này, có em ở bên cạnh anh ấy, chị rất yên tâm. Đi, về nhà đi, về với Hoàng Anh, với Minh Anh.”

“Chị...chị ơi...”

“Minh Phương, con tỉnh lại rồi?” Bà Lan lo lắng hỏi.

Minh Phương nghe tiếng mẹ gọi, cô khẽ mở mắt ra nhìn: “Mẹ.”

“Cuối cùng con cũng chịu tỉnh lại.” Bà khẽ cười.

Minh Phương nhìn mọi người một lượt, rồi cúi nhìn con nằm bên cạnh mình, cô khẽ mỉm cười: “Minh Anh, mẹ không bỏ mặc con một mình đâu.” Cô khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con mình, trên môi thoáng bé thoáng hiện lên nụ cười, ánh mắt tròn, trong sáng nhìn Minh Phương.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nó là con anh

Năm năm sau.

Hoàng Anh ngồi trước bàn trang điểm, ánh mắt tập trung vào màn hình điện thoại chơi trò chơi mặc Trần Lâm đang đứng bên cạnh trang điểm cho mình, thỉnh thoảng khuôn mặt lại hiện lên nét cười thoải mái.

“Chà, hôm nay trông anh đẹp trai gọn nhĩ?”

Hoàng Anh quay lại nhìn Quỳnh Mai, cô từ bên ngoài đi vào, nụ cười dịu dàng nhìn anh, trên tay cầm ly cà phê đưa cho anh.

“Bình thường anh vẫn đẹp thế mà.” Anh cười, đỡ cốc cà phê trên tay cô.

“Em chỉ khen lịch sự mà anh tưởng thật à?” Cô bĩu môi. “Uống cà phê của anh đi.”

“Anh sắp lên sân khấu rồi, không được uống cà phê, lát lại mất giọng.” Trần Lâm chau mày không hài lòng. Mấy năm nay, mọi công việc liên quan đến Hoàng Anh chủ yếu do cậu xử lý, cậu không muốn gây ra sơ xuất gì. Hoàng Anh quả thực không phải một nghệ sỹ dễ chiều, những thứ liên quan đến công việc thì không sao nhưng cuộc sống bình thường anh luôn không chịu nghe lời mà uống rất nhiều cà phê, còn hay uống rượu, ảnh hưởng đến sức khỏe. Nhiều lúc cậu nghĩ, còn Minh Phương ở đây thì thật tốt, ít ra có người dám nói anh, làm trái lời anh.

Quỳnh Mai thấy Trần Lâm không vui trước sự có mặt của mình, cô cũng không hề vì vậy mà buồn hay khó chịu, dù sao cô cũng quen với việc người khác không thích mình, huống hồ cô và Trần Lâm từng có chút hiểu lầm, cô chỉ coi thái độ của cậu nhóc như thái độ của một đứa trẻ.

“Chị tiện mua luôn nước cho em này.” Quỳnh Mai đặt ly nước xuống bàn sau đó đi loanh quanh ngắm nghía mấy bộ đồ Hoàng Anh sẽ mặc trong concert tối nay.

“Cảm ơn chị.” Trần Lâm nói nhỏ, cậu len lén nhìn Quỳnh Mai rồi lại quay đi ngay lập tức. Có lẽ nào tình yêu sẽ làm thay đổi tính cách một con người, biến Quỳnh Mai từ một bà cô khó tính trở nên dễ tính hơn rồi? Hoặc là do cậu có thành kiến với Quỳnh Mai ngay từ đầu. Người con gái này ở bên cạnh Hoàng Anh bao năm nay, thay đổi rất nhiều vì Hoàng Anh nhưng thực sự vẫn chưa thể dành được vị trí mong muốn trong trái tim Hoàng Anh, thực ra cũng đáng thương. Không biết trong lòng Hoàng Anh còn để dành vị trí cho ai, Minh Phương hay Thùy Linh đã qua đời từ lâu, cậu không rõ.

...

“Mẫu này em sửa chút phần cổ nhé, chị nghĩ như này hiệu ứng sẽ tốt hơn.”

Minh Phương vạch thêm vài nét lên tờ giấy rồi nhìn bản vẽ với ánh mắt hài lòng hơn.

“Vâng, cảm ơn chị.” Cô bé nói.

“Không có gì.” Em tiếp tục làm việc đi.

Minh Phuong cười rồi trở về bàn làm việc của mình, cô ngồi xuống và bắt đầu tập trung công việc của mình, chuẩn bị mẫu cho mùa mới.

“Hôm nay mọi người chịu khó tăng ca nhé, xong bộ sưu tập mùa này chúng ta sẽ thoải mái đập phá một bữa, ok?” Hải Vân từ trong phòng làm việc đi ra.

Mọi người nghe vậy đều vui vẻ đồng ý. Hải Vân tuy là trưởng phòng, cô nghiêm túc trong công việc nhưng bình thường rất vui vẻ, dễ gần. Cô luôn là người tiên phong rủ rê mọi người trong công ti đi ăn uống, tụ tập sau giờ làm việc, tạo không khí thân thiện, thoải mái với mọi người.

“Minh Phuong, còn cậu thì sao? Hay đón Minh Anh đến đây?” Hải Vân quay sang nhìn Minh Phuong.

“Không sao, mình gọi điện báo với trường mẫu giáo một tiếng là được.” Minh Phuong đáp.

Minh Phuong gọi điện thoại đến trường học. Cô chờ mấy một lúc mới có người bắt máy:

“Alo, cô giáo Thu à? Tôi là Minh Phuong, mẹ của Minh Anh.”

“Vâng chào chị.” Giọng cô giáo dịu dàng vang lên.

“Hôm nay tôi tăng ca, cô giáo giúp tôi nói với Minh Anh ở trường đợi tôi đến đón được không?”

“Được ạ. Em sẽ nói với cháu.” Cô giáo ngập ngừng một chút rồi nói tiếp.

“Chị nhớ đến đón cháu sớm nhé, để thằng bé một mình chơi trong trường cũng...” Thu khẽ nén tiếng thở dài, cô cũng không biết phải nói sao, cô biết cuộc sống của một bà mẹ đơn thân vừa đi làm vừa nuôi con không dễ dàng nhưng nhìn Minh Anh lủi thủi một mình chơi trong lớp đợi mẹ, cô cũng thấy xót xa.

“Cảm ơn cô giáo.” Minh Phuong gượng cười rồi cúp máy. Trong tim cảm thấy chua xót, cô biết cô không phải người mẹ tốt, cả ngày, cả tuần chỉ biết lo công việc, nhưng nếu không như vậy, cô cũng không thể lo cho cuộc sống của mình và con trai.

Sau khi sinh con hơn một năm thì Minh Phuong được nhận vào làm nhân viên chính thức của công ty, cũng là nhờ sự giúp đỡ của Hải Vân. Với mức lương trung bình, tạm đủ để nuôi hai mẹ con, Minh Anh từ nhỏ sức khỏe không tốt, nếu cô không làm thêm, chịu khó làm việc, làm sao có thể nuôi nổi con?

Nhìn đồng hồ đã điểm đến sáu rưỡi tối mà công việc vẫn chưa xong, Minh Phuong đành bỏ dở đi đón Minh Anh, giờ này thằng nhóc chắc đã đói bụng.

Cô vừa đến lớp đã thấy Hải Yến ngồi cùng Minh Anh ăn gà rán.

“Cậu đến từ bao giờ vậy?”

“Mình vừa đến, cô giáo bảo cậu chưa đến đón Minh Anh nên mình qua đây luôn.”

“Mẹ, mẹ ăn gà rán không?” Minh Anh thấy mẹ liền chạy đến ôm mẹ rồi đưa miếng gà của mình cho Minh Phuong.

Minh Phuong ôm con trai khẽ cười: “Con ăn đi.”

“Cậu phải tăng ca à! Lúc nào mới được về?” Hải Yến hỏi.

“Mình cũng không biết. Đang định đón Minh Anh qua chỗ làm.” Cô đáp.

“Để Minh Anh đi concert cùng mình cũng được.” Hải Yến nói rồi quay sang nhìn Minh Anh: “Minh Anh, con muốn tham gia concert với mẹ không?”

“Được ạ, được ạ.” Minh Anh hào hứng nói.

“Vậy con xin mẹ Phuong đi.” Hải Yến nháy mắt với cậu nhóc.

Minh Anh quay sang nhìn Minh Phuong nũng nịu: “Mẹ ơi, mẹ cho con đi nghe nhạc với mẹ Yến nhé!”

Minh Phuong chau mày nhìn Hải Yến, lại không nỡ thấy Minh Anh thất vọng, dù sao công việc của cô chưa hoàn thành, không cho Minh Anh đi cùng Hải Yến thì cũng chỉ là bắt con ngồi chơi một mình ở công ty cô mà thôi.

“Con nhớ nghe lời mẹ Yến, không được chạy linh tinh, ở đó đông người, cẩn thận đi lạc nhé.”

“Dạ, con biết rồi ạ.” Minh Anh ngoan ngoãn gật đầu sau đó ôm hôn tạm biệt Minh Phuong.

“Đi nhé.” Hải Yến vẫy tay tạm biệt Minh Phuong rồi cùng Minh Anh rời khỏi.

Minh Phuong trở lại công ty làm nốt việc. Trời cũng khá muộn, mọi người đều đã về hết, chỉ còn một mình cô ngồi trong văn phòng, phòng bên cạnh là của Hải Vân, vẫn sáng đèn.

Hải Vân chuẩn bị về, thấy Minh Phương vẫn ngồi làm việc, cô khẽ hỏi: “Cậu chưa về à?”

“Ừ, mình làm nốt mấy thứ.”

“Bé Minh Anh đâu rồi? Cậu không đón nó đến đây à? Mấy hôm tớ không gặp cu cậu, nhớ ghê cơ.”

“Không, nó đi concert cùng Hải Yến rồi.” Minh Phương cười. “Hôm qua thằng bé cũng nhắc đến cậu, bảo hôm nào mời cậu đến nhà chơi đấy.”

“Ha, thật á, vậy hôm nào hẹn hò bé đi xem phim mới được.” Hải Vân vui vẻ đáp.

“Cậu đừng có chiều nó quá, các cậu lần nào gặp nó cũng mua quà nọ quà kia.”

“Nó ngoan mà, đáng yêu nữa.” Hải Vân nói. “Thôi cậu đừng làm việc nữa, để mai đi, về nhà đi concert cùng Hải Yến và con, ở đây mình có tấm vé, nhưng hôm nay có hẹn khác mất rồi.” Hải Yến nháy mắt với cô.

Minh Phương cầm tấm vé trên tay, lâu rồi cô không tham gia concert của Hoàng Anh, hay hôm nay nhận tiện đón Minh Anh.

Minh Phương đến buổi concert, vừa mới bắt đầu được một lúc, Hoàng Anh đang đứng trên sân khấu tham gia hoạt động cùng fans và MC, cô nhìn xung quanh tìm vị trí ghế của mình, ở ngay gần sân khấu, vị trí khá đẹp, tấm vé này chắc không rẻ. Vị trí cũng gần với chỗ Hải Yến ngồi.

Thấy Minh Phương đến, Hải Yến nói to: “Cậu đến sao không bảo mình kiếm vé.”

Minh Phương đưa cho Hải Yến tấm vé của mình, cô nàng sáng mắt ra nhìn: “Ủầy, vé vip nhé, kiếm đâu ra mà mình mua mãi không được.” Cô nói rồi liếc xung quanh tìm người quen.

“Có rồi.” Hải Yến nảy ra một ý định rồi rời khỏi chỗ của mình, lát sau quay lại với nụ cười đắc ý.

“Đổi được chỗ rồi, đi thôi.” Hải Yến nói rồi kéo Minh Phương và Minh Anh đi theo mình.

Hải Yến đi theo các buổi biểu diễn của Hoàng Anh nhiều, quen được nhiều bạn, nên cô có thể đổi được chỗ ngồi với người khác. Bạn bè ai cũng biết Hải Yến là bạn gái của Đức Trung, quản lý của Hoàng Anh, dùng một ân phẩm đặc biệt nào đó có chữ kí của Hoàng Anh đổi lấy một chỗ ngồi hoàn toàn không thành vấn đề.

Trên sân khấu, MC đang chọn khán giả lên chơi trò chơi với Hoàng Anh, bên dưới fans nhao nhao giơ tay, hò hét ầm ĩ. Minh Phương ngồi ở vị trí trung tâm, cô sợ bị ánh đèn sân khấu chiếu vào nên chỉ chăm chú chuẩn bị đồ ăn vặt cho con trai mà không hề nhìn lên trên.

“Hàng ghế số ba, cậu bé mặc áo trắng và cô gái bên cạnh.”

MC vừa lên tiếng, ánh đèn liền rọi vào chỗ Minh Phương ngồi, chiếu sáng cả một góc, Minh Phương giật mình, cô cúi gầm mặt rồi chạy khỏi ghế ngồi của mình.

Hải Yến vui vẻ bế Minh Anh lên sân khấu, nhìn bóng Minh Phương chạy đi cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

...

Quỳnh Mai đi chậm chậm phía sau nhìn bóng dáng Hoàng Anh, càng ngày cô càng cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu gì về anh khi nhìn vào bóng lưng cô độc ấy, tính tình anh thất thường, lúc vui vẻ lúc trầm lặng, đôi khi đối xử với cô dịu dàng quan tâm, nhưng đôi lúc lại hờ hững. Nhưng tất cả những thứ đó chưa phải là tình yêu, cô hiểu, chỉ là không nói ra, cô muốn cho anh và cho cả bản thân mình thêm thời gian. Cô không tin, chân tình của cô lại không khiến anh cảm động. Quỳnh Mai mạnh dạn bước nhanh về phía anh, nắm lấy bàn tay anh.

“Anh muốn đi ăn gì không?”

Hoàng Anh khẽ nhìn xuống bàn tay mình, anh định buông tay ra nhưng bị bàn tay Quỳnh Mai nắm chặt, trước nay cô vẫn luôn chủ động như vậy, anh không ngạc nhiên, không muốn buông bỏ nhưng trái tim anh không cách nào mở ra một lần nữa. Linh đi rồi, Minh Phương lừa dối anh, anh chẳng thể tin tưởng ai thêm lần nào nữa, anh không muốn bản thân mình sẽ lại tổn thương.

“Hay là đi uống gì?” Quỳnh Mai vẫn không chịu buông tha. Đáp lại sự nhiệt tình của cô chỉ là sự hờ hững của anh. Lẽ nào hôm nay anh đã nhìn thấy cô ấy nên mới như vậy? Vị trí của cô ấy quan trọng trong tim anh thế sao? Quỳnh Mai muốn hỏi nhưng không sao thốt lên lời, chỉ đành giữ chúng trong im lặng, mãi mãi biết chúng thành bí mật của riêng cô.

“Đi đi, em đói mà.” Quỳnh Mai nói rồi kéo tay anh đi nhanh khỏi con phố nhỏ.

Hoàng Anh chậm chậm bước theo cô, ánh mắt không ngừng ngước về phía sau.

“Hôm nay em thực sự đã đến ư?” Hoàng Anh muốn hỏi, nhưng lại không biết hỏi ai, lúc ánh đèn sân khấu chiếu xuống khán đài, anh chỉ kịp nhìn bóng một cô gái vụt chạy mất, trên khoé mắt còn đọng nước, nhưng anh không dám khẳng định. Bao năm nay, anh hận cô nhưng mỗi lúc nhớ đến Linh, hình ảnh cô cười nũng nịu với anh lại xuất hiện, anh không phân biệt rõ đâu là Linh, đâu là Minh Phương, anh cũng không phân biệt rõ, anh yêu hay hận cô.

Linh dương như là kí ức mờ ảo, như là giấc mơ, người khiến anh oán hận mỗi khi nghĩ đến lại là Minh Phương.

...

Minh Phương nhìn chăm chăm vào hộp nhẫn đặt trên bàn, tâm trí không biết đã trôi dạt đến phương nào. Hôm qua, trước khi đi công tác xa, Tiến Đạt đã cầu hôn với cô, anh muốn cô suy nghĩ về chuyện này cho đến khi anh quay lại.

Mấy năm nay, dù là cô từ chối anh, rồi sinh con, anh vẫn luôn ở bên cô, quan tâm cô, chăm sóc cô và Minh Anh những lúc khó khăn nhất. Trong nhà cô, không một đường dây điện hay bóng đèn nào là chưa qua tay anh sửa sang. Từ nhỏ, Minh Anh thiếu thốn tình cảm của một người cha, vẫn là Tiến Đạt ở bên cạnh quan tâm nó, cô không thể phủ nhận sự quan trọng của anh với hai mẹ con cô, nhưng cùng anh kết hôn lại là chuyện khác. Cô rất cảm động trước tình cảm của anh dành cho cô, nhưng như vậy không công bằng với anh, anh càng tỏ ra không quan tâm đứa bé là con ai, cô lại càng không thể làm ngơ.

“Tiến Đạt cầu hôn cậu rồi à? Cậu đồng ý chưa?” Hải Vân bên cạnh khẽ lên tiếng.

Minh Phương giật mình ngẩng lên nhìn, cô gật đầu nhưng không tỏ thái độ gì.

“Anh ấy rất tốt, lại quý Minh Anh như vậy, mình nghĩ thằng bé cũng không phản đối khi anh ấy trở thành bố dượng của nó đâu.” Hải Vân nói.

Minh Phương nhìn Hải Vân: “Cậu thấy như vậy là cách tốt nhất sao?”

“Minh Phương, chúng ta là phụ nữ, dù mạnh mẽ đến đâu cũng cần được che chở, bảo vệ, Minh Anh cũng cần một người cha yêu thương. Bao nhiêu năm như vậy, mình nghĩ đủ để thử thách tình cảm của anh Đạt dành cho cậu có nghiêm túc hay không rồi.”

Hải Vân nhìn ánh mắt Minh Phương có chút chua xót lại có chút bất lực.

“Hoặc là cậu có thể tìm gặp bố Minh Anh, nói với anh ta về sự tồn tại của đứa bé.” Hải Vân nói vậy, nhưng cô nghĩ điều này là không thể, nếu không, Minh Phương đã không khổ sở một mình nuôi con bấy lâu nay.

Minh Phương cười nhẹ: “Cảm ơn cậu, mình sẽ suy nghĩ kĩ.”

Hải Vân không nói, gương mặt cô chỉ thoáng hiện nét cười nhưng chân mày vẫn chưa giãn ra, cô không hiểu nụ cười, ánh mắt của Minh Phương lúc này nghĩa là gì, nhưng cô vẫn mong Minh Phương có được hạnh phúc, một gia đình yên ổn.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Minh Phương vang lên cắt ngang giữa chừng.

“Alo, cô giáo Thu ạ.”

“Vâng, cô nói sao ạ? Minh Anh ở lớp đánh nhau với bạn học ạ?”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay.”

Minh Phương cúp máy, vừa nhìn lên đã thấy ánh mắt lo lắng của Hải Vân: “Cậu mau đi đi.”

“Cảm ơn cậu.” Minh Phương nói rồi vội cầm túi xách của mình chạy đi.

Minh Phương đến trường, nghe cô giáo chủ nhiệm thuật lại mọi chuyện, cô đi đến phòng y tế thấy hai đứa trẻ và một người phụ nữ nữa ở bên trong, người phụ nữ kia ôm đứa trẻ đang khóc lóc âm ỉ, an ủi không ngừng. Minh Phương nhìn miếng băng trên trán đứa bé rồi nhìn Minh Anh đứng bên cạnh, khuôn mặt cũng bị cào vài cái, quần áo vương bần nhưng lì lợm không khóc một tiếng. Minh Phương xót con nhưng không đến an ủi con mà chỉ hỏi: “Tại sao con đánh bạn?”

Người phụ nữ trẻ kia thấy phụ huynh của Minh Anh đến liền quay ngoắt sang: “Cô là mẹ của Minh Anh phải không? Cô xem, cô dạy con kiểu gì mà để nó gây sự, đánh bạn học thành ra thế này?”

Đứa trẻ được mẹ ôm càng được thể khóc to hơn: “Mẹ, bạn ấy không chỉ một lần đánh con mà nhiều lần đánh con rồi.”

Minh Phương đã được nghe cô giáo nói qua, cô quay sang nhìn con trai, chưa kịp nói thì Minh Anh đã lên tiếng: “Bạn ấy đánh con trước.”

Mẹ đứa trẻ kia càng phẫn nộ hơn, không trút giận được vào đứa bé chỉ đành dành những lời lẽ cay nghiệt cho Minh Phương. Minh Phương không biện hộ gì mà chỉ thay con trai mình xin lỗi.

“Cô không được phép nói mẹ cháu như thế!” Minh Anh lớn tiếng gào lên, ánh mắt chứa đầy sự tức giận.

“Minh Anh! Con không được phép hỗn láo với người lớn!” Minh Phương quay lại nhìn con trai mình quát. “Con mau xin lỗi cô và bạn đi, sai thì phải biết nhận lỗi chứ!”

Minh Anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị mẹ quát lớn như vậy, cậu nhóc sợ hãi nhưng ầm ức nhiều hơn, nước mắt cứ thế tuôn ra: “Con không sai, là bạn ấy cùng mấy bạn khác bắt nạt con trước. Chúng nó nói con là đứa con hoang không có ba. Nói mẹ là người phụ nữ xấu xa, lăng nhăng nên mới sinh ra

con, vì vậy con mới đánh lại chúng nó. Vì sao mẹ bắt con xin lỗi chứ?” Minh Anh càng nói càng khóc to rồi chạy ra khỏi phòng y tế.

Mấy người lớn trong phòng cũng người ra không biết phản ứng sao với những gì vừa nghe được. Người phụ nữ trẻ kia nghe vậy, biết con mình mới là người sai trước, cô im lặng không nói được lời nào, chỉ trân trân nhìn Minh Phương, vừa thấy hổ thẹn lại ngại ngùng, cô cũng không thể ngờ bọn trẻ con có thể nói ra những lời ấy.

Minh Phương lặng người, mắt cô đỏ hoe, vội vã chạy theo Minh Anh giọng hốt hải gọi với theo con: “Minh Anh, đừng chạy nữa.”

Minh Phương nhìn theo con chạy ra đến đường phố, nhìn phía trước một ô tô đang lao tới, Minh Phương hốt hoảng lại lại ôm lấy con. Tiếng xe phanh gấp trên đoạn đường vắng tạo lên âm thanh chói tai kéo dài. Khi mọi người xung quanh phản ứng lại thì đã thấy một người phụ nữ ôm một đứa trẻ nằm trên đường, khuôn mặt đứa bé tím tái, còn mặt người phụ nữ nhợt nhạt trắng bệch, vừa đau đớn vừa hoảng loạn.

“Minh Anh... tỉnh lại đi con... Minh Anh, mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi, mẹ không nên quát mắng con, mẹ sai rồi, mẹ xin con, con tỉnh lại đi...”

Xe cấp cứu đưa Minh Phương và Minh Anh đến bệnh viện, Minh Phương vừa tập tễnh chạy theo xe đẩy, miệng không ngừng gọi tên con lập đi lập lại nghe đến xót lòng. Vết thương ở chân khiến Minh Phương đau không bước đi nổi nhưng cô vẫn cố chịu đựng chạy theo xe, khuôn mặt cô càng lúc càng nhợt nhạt.

“Chị hãy đợi bên ngoài để chúng tôi cấp cứu.” Một y tá lên tiếng nhắc nhở rồi giơ tay cản Minh Phương lại trước cửa phòng cấp cứu.

Minh Phương thần thờ đứng lại, nhưng không đứng nổi nữa, cô ngồi bệt xuống, ánh mắt vẫn còn hoảng loạn hướng vào phía cánh cửa đã đóng.

Y tá đứng gần đấy nhìn cảnh tượng như vậy cũng thấy xót xa, cô lại gần và khẽ lên tiếng khuyên nhủ: “Cháu bé không sao đâu, chị đừng quá lo, chân chị cũng bị thương rồi, chị băng hãy đi xử lý vết thương trước đi.” Cô vừa nói vừa đỡ Minh Phương lên.

Minh Phương mệt mỏi không còn chút sức lực, cô nương theo y tá mà đứng lên: “Cảm ơn, tôi không sao.” Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi phòng cấp cứu.

Một lát sau, bác sỹ bước ra nói: “Cháu bị gãy một tay, có hiện tượng máu tụ trên não, em hãy mau chóng nộp viện phí đi, chúng tôi phải làm kiểm tra sâu hơn mới rõ tình hình.”

Minh Phương nghe bác sỹ nói, cô không đứng vững nổi suýt ngã xuống đất, may có y tá lúc này đứng bên cạnh đỡ.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Minh Phương, bác sỹ kia cũng thấy không nổi mà an ủi thêm: “Nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nếu tụ máu nhỏ có thể uống thuốc là hết, còn lớn hơn một chút chúng tôi sẽ suy nghĩ đến phẫu thuật, em không cần lo lắng quá. Bây giờ em đi làm thủ tục nhập viện cho cháu đi.”

“Vâng.” Minh Phương đáp một lời nhẹ bằng rồi rời đi như người mất hồn, chân còn tập tễnh bước thấp bước cao.

Bác sỹ nhìn theo nói với cô y tá bên cạnh: “Em đưa cô ấy đi làm thủ tục, nếu thiếu tiền thì lấy của anh trả trước một khoản, làm thủ tục cho cô ấy nữa, chân của cô ấy thương không nhẹ đâu.”

Đây không phải lần đầu hai mẹ con Minh Phương đến khoa nhi, anh vốn là bác sỹ chuyên điều trị cho Minh Anh nên cũng hiểu chút hoàn cảnh của Minh Phương, Minh Anh sức khỏe từ nhỏ vốn không tốt, từ nhỏ đến lớn không ít lần phải vào bệnh viện, anh lại không thể giúp gì hơn ngoài việc tận tâm chăm sóc Minh Anh hơn những đứa trẻ khác.

Hải Yến cùng bạn bè ở trong nhạc hội, nhận được điện thoại của Minh Phương, nghe giọng Minh Phương hoảng loạn trong điện thoại, toàn thân lạnh toát, cô vội vã rời khỏi và bắt xe đến bệnh viện.

Minh Phương đang ngồi trước phòng phẫu thuật, một chân được băng bó, sắc mặt cô trắng nhợt như thạch cao ở chân cô. Thấy Hải Yến đến cô cũng không ngẩng lên nhìn, tay chỉ vào bên trong: “Con đang ở trong đây băng bó tay. Bác sỹ nói trên não con có máu tụ, phải uống thuốc, cũng có thể phải phẫu thuật. Là tại mình, tất cả là tại mình, mình không nên quát mắng nó, nếu không nó đã không chạy ra đường để rồi bị tại nạn.” Minh Phương cứ lầm bầm vài lần như vậy.

Hải Yến ôm lấy Minh Phương khẽ an ủi. “Không sao, con sẽ không sao đâu, cậu đừng lo lắng quá.”

Cô nói rồi quay sang nhìn cô giáo chủ nhiệm, cô khẽ nói cảm ơn rồi hỏi rõ mọi chuyện xảy ra chiều nay.

“Minh Phương, cậu ở đây nhé, mình đi gọi điện thoại chút.”

Hải Yến nói rồi đi ra ngoài gọi điện cho mấy người quen biết hỏi vay tiền. Cúp máy, Hải Yến ngồi xuống đất ôm mặt khóc.

Hoàng Anh ngồi trong phòng hoá trang, tay cầm điện thoại chơi game, chốc chốc lại ngẩng lên cười nói với Quỳnh Mai, thời gian gần đây, Quỳnh Mai ít tham gia các hoạt động mà chủ yếu là dành thời gian bên Hoàng Anh, nhiều người đồn rằng hai người tình cảm tốt đẹp, sắp đi đến kết hôn.

Mấy nhân viên hậu trường thấy Hải Yến hằm hằm đi tới, ai hỏi gì cũng không nói, họ không ngăn cản vì biết Hải Yến là bạn gái của Đức Trung.

Hải Yến nhìn Hoàng Anh vui vẻ với Quỳnh Mai lại nghĩ đến cảnh Minh Phương như người mất hồn cùng đứa con trai đang cấp cứu, cô như điên lên,

cầm cốc cà phê trên bàn hát thẳng vào mặt Hoàng Anh làm nước bắn tung toé.

Mọi người đều biết Hải Yến không chỉ là bạn gái của Đức Trung mà còn là fan lâu năm của Hoàng Anh, thấy phản ứng như vậy của Hải Yến ai cũng kinh hãi. Họ nhìn Hoàng Anh lại nhìn Hải Yến.

“Cô làm cái trò gì vậy?” Quỳnh Mai gắt lên.

“Khốn nạn!” Hải Yến chửi. “Anh là tên khốn nạn, vô trách nhiệm! Anh ở đây hạnh phúc yêu thương với cô ta, có biết người phụ nữ của anh và con anh đang cấp cứu trong bệnh viện không?” Hải Yến dường như lời hết những ám ức của Minh Phương bao năm nay dồn nén, cô lớn tiếng chửi mắng.

“Chị Hải Yến, chị nói linh tinh cái gì vậy? Chị xem phim nhiều quá rồi phải không?” Giọng Trần Lâm run run vang lên.

Hải Yến nhìn xung quanh, giờ cô mới ý thức được tính nghiêm trọng trong lời nói lúc nãy của mình, cô ấp úng không biết nói gì toan chạy đi.

Hoàng Anh biết Hải Yến không phải là người biết nói đùa, khuôn mặt của cô bây giờ cũng không giống nói đùa, anh giữ tay Hải Yến lại, giọng nói không to cũng không nhỏ, nhưng rõ ràng từng chữ. “Em vừa nói gì?”

Hải Yến vùng tay ra khỏi, cô muốn chạy đi nhưng Đức Trung đã xuất hiện, anh không cười mà nghiêm túc nói với Trần Lâm: “Cậu ra ngoài, không để ai vào đây hay đi qua đây hết, hai người vừa nãy ở đây, nói với họ không được phép tiết lộ chuyện này ra.”

Trần Lâm vâng một tiếng rồi chạy đi. Trong phòng chỉ còn lại Hoàng Anh, Hải Yến và Đức Trung.

Chưa đầy năm phút sau, cánh cửa bật mở, khiến Trần Lâm đứng bên ngoài giật mình.

Hoàng Anh lao ra khỏi toà nhà trước sự ngỡ ngàng của mọi người, thậm chí anh còn chưa thay áo dính đầy cà phê do Hải Yến hát lên, tóc ướt bết lại.

“Anh Hoàng Anh...” Trần Lâm ngạc nhiên.

“Hoàng Anh, cậu đứng lại.” Đức Trung từ bên trong chạy theo, tiếp đó là Hải Yến.

...

Hoàng Anh chạy đến trước cửa phòng bệnh, anh đứng sững lại, ánh mắt trần trụi nhìn vào bên trong. Minh Phương nửa đứng nửa quỳ trước giường, người gầy gò, tiêu tụy hơn nhiều so với hình ảnh của cô năm năm trước trong trí nhớ của anh. Quần áo nhàu nhĩ, có nhiều vết bẩn, chân đắp thạch cao, ánh mắt đau khổ nhìn đứa con hôn mê trên giường bệnh- đứa trẻ mà mới hơn một tuần trước anh gặp ở concert, hôm đó thằng bé còn vui vẻ, hoạt bát cười với anh, chẳng ngờ hôm nay đã nằm im trên giường bệnh.

“Minh Anh, con ngoan tính dậy đi. Mẹ sai rồi, sau này không bao giờ mẹ lớn tiếng quát con nữa. Con muốn gì mẹ cũng chiều cả. Tỉnh dậy đi, mẹ sẽ đưa bố về với con, con mong muốn có bố bên cạnh phải không? Là mẹ sai rồi, mẹ không tốt nên mới để con chịu tiếng con hoang.” Minh Phương khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con trai, một tay vuốt nhẹ má của thằng bé. Thằng bé vẫn im lặng chìm trong cơn hôn mê. Cô trốn tránh bao lâu cũng không thể trốn mãi được, Hải Vân nói đúng, đứa trẻ cần một người bố ở bên nó, cô đã không thể để bố ruột ở bên nó sao cô cứ cố chấp giữ lấy tình yêu của mình, không chấp nhận người khác chứ. Chỉ cần người đó yêu thương mẹ con cô, có gì không được?

Hoàng Anh bước vào bên trong, nhìn Minh Phương lại nhìn Minh Anh một lượt. Quả thực thằng bé giống anh như đúc, đến giờ anh mới để ý đến. Lúc gặp thằng bé, trái tim anh tự nhiên có một cảm giác thân thiết, yêu mến thằng bé, sau đó còn thỉnh thoảng nhớ đến nó, anh chỉ nghĩ đơn giản là mình vốn yêu quý trẻ con, không có gì lạ cả.

“Nó... là con tôi?” Hoàng Anh khẽ hỏi.

Minh Phương nghe giọng Hoàng Anh phía sau, cô giật mình ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt vừa ngạc nhiên lại xen chút sợ hãi. Cô không nói, chỉ lặng người ngồi chỗ cũ nhìn anh.

“Minh Phương, mình xin lỗi, trong lúc tức giận mình đã...” Hải Yến khẽ nói, cô cúi đầu vờn vờ tà áo. Đức Trung đứng bên cạnh, anh không nói mà lặng lẽ nắm lấy tay Hải Yến.

Minh Phương bám vào thành giường, đứng dậy một cách khó khăn: “Không sao, bao lâu nay bắt cậu giúp mình cũng làm khó cậu rồi.”

Hải Yến định nói gì nhưng bị Đức Trung kéo kéo tay lôi đi.

“Chúng ta đi thanh toán tiền viện phí.” Anh quay sang nhìn Trần Lâm:

“Cậu về chuẩn bị một bộ quần áo mới, sắp xếp ổn thoà bên đó, nói MC kéo dài thời gian, Hoàng Anh sẽ quay lại sớm nhất có thể.”

Trần Lâm vâng dạ rồi chạy đi, trước khi rời khỏi bệnh viện, cậu vẫn không quên ngoảnh lại vài lần. Vậy là trước đây có lần cậu nhìn thấy một thai phụ giống Minh Phương là thật, lúc đó cậu còn nghĩ mình nhìn nhầm. Hôm đó chính là ngày Hoàng Anh nắm tay Quỳnh Mai trước đám đông phóng viên, Minh Phương một tay ôm bụng, nhìn người mình yêu bên cạnh người khác xa dần, lúc đó cô ấy có độc thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Minh Anh, chú ấy là ba con

Hoàng Anh lại gần nhìn đứa con trai mà anh bao năm nay anh không hề biết đến sự tồn tại của nó. Thằng bé ngoan ngoãn nằm ngủ, khuôn mặt hơi chau lại, khoé miệng cong cong có vẻ như đang chịu áp lực, trên mặt có vài vết xước như bị cào, trên tay đắp thạch cao. Anh khẽ chau mày, bàn tay run run khẽ chạm vào vết thương như sợ chạm vào sẽ khiến nó nghiêm trọng hơn.

Minh Phương đứng cạnh đấy, cô cũng im lặng không nói, khiến không khí trong căn phòng im ắng đến nỗi một hơi thở nhẹ của Minh Phương cũng trở nên rõ mồn một. Cô nhìn Hoàng Anh, anh vẫn không hề thay đổi, chỉ có ánh mắt là nhuốm màu tang thương. Trên khuôn mặt còn dính chút cà phê khô lại chưa kịp lau đi, áo quần cũng dính không ít, làm nổi bật lên giữa nền áo trắng tinh khôi khiến người ta thấy khó chịu. Minh Phương đoán đây có lẽ là tác phẩm của Hải Yến, ngoài cô nàng còn ai dám hắt nước lên người Hoàng Anh nữa?

“Con tên là gì?” Hoàng Anh lên tiếng hỏi.

“Nguyễn Minh Anh.”

Hoàng Anh nghe xong liền quay ngoắt lên nhìn cô: “Cô lấy họ của cô đặt cho con tôi?” Hoàng Anh không biết mình nên tức giận vì lý do gì nhưng nhìn bộ dạng thâm trầm của Minh Phương bây giờ, trái tim anh lại chùng xuống.

“Con sinh ngày nào?”

“Ngày mười bốn tháng một năm hai nghìn linh mười.”

Vậy là gần tám tháng sau khi cô rời khỏi. “Lúc nhỏ con có ngoan không?”

“Nó rất ngoan, nghe lời người lớn.”

Hoàng Anh không hỏi nữa mà chỉ yên lặng nhìn con trai mình, khoé môi khẽ cười nhưng ánh mắt vẫn phảng phất u buồn, chân mày không ngừng chau lại, tay khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của thằng bé.

Đức Trung và Hải Yến quay trở lại, cảm thấy không khí trong phòng ngột ngạt vô cùng, anh khẽ hắng giọng: “Bác sỹ nói cháu bé không sao, máu bầm trên não không ảnh hưởng, chỉ cần uống thuốc một thời gian tự khắc tan thôi.”

“Còn những chỗ khác?” Hoàng Anh ngẩng lên nhìn Đức Trung.

“Tay gãy nhưng không sao, xương trẻ con mềm, nhanh chóng sẽ lành lặn thôi.”

“Ừ.” Hoàng Anh khẽ gật đầu. “Cậu giúp tôi chuyển phòng cho con sang phòng bệnh tốt nhất, ở đây ồn quá.”

Minh Phương nghe Hoàng Anh nói vậy, cô nói: “Không cần đâu, mẹ con tôi ở đây cũng được, không cần anh lo.”

“Tôi lo lắng con tôi, không phải cô, cô chăm một đứa trẻ cũng không xong thì có tư cách gì nói?”

Nhìn ánh mắt Hoàng Anh dành cho mình dường như chỉ có oán hận, Minh Phương khẽ cúi mặt xuống, khoé mắt đỏ hoe nhưng không nói gì thêm nữa.

Hoàng Anh nhận ra thái độ mình quá gay gắt liền quay đi chỗ khác: “Chân đau thì ở yên một chỗ đi, đừng có chạy lung tung, mọi việc để y tá giúp.”

Chuông điện thoại của Đức Trung lại vang lên, đầu dây bên kia là Trần Lâm gọi điện đến giục, nói khán giả và fans đang kêu ầm ĩ lên vì mãi mà Hoàng Anh không xuất hiện, cậu sắp không kéo dài được thời gian nữa rồi. Đức Trung cúp máy rồi quay lại nói với Hoàng Anh: “Cậu về đi, mọi thứ sắp loạn lên rồi, ở đây đã có tôi lo.”

Hoàng Anh lắc đầu không đồng ý nhưng bị Đức Trung khuyên mãi, cộng thêm điện thoại reo liên tục, anh đành thoả hiệp. Trước khi đi anh vẫn quay lại nhìn con trai lưu luyến.

“Hải Yến, em đi theo cậu ấy, anh lo cậu ấy đổi ý.”

“Vâng.” Hải Yến vâng dạ rồi chạy đi.

Trong phòng chỉ còn lại Minh Phương và Đức Trung, anh lại gần cẩn thận đỡ Minh Phương ngồi xuống ghế.

“Anh nghe Hải Yến kể lại. Mấy năm nay vất vả cho em rồi.”

Minh Phuong cười buồn, cô quay lại nhìn Minh Anh: “Có Minh Anh bên cạnh, em không cảm thấy vất vả gì cả, chẳng nhóc rất ngoan ngoãn, nghe lời em.”

“Em ngốc thật.” Đức Trung khẽ thờ dài. “Nếu năm xưa em không dứt khoát bỏ đi thì hai đứa cũng...”

“Em biết, dù sao anh ấy cũng không tha thứ cho em.” Cô không muốn dùng một đứa trẻ ép buộc anh, như vậy chỉ khiến cả hai gầy vò nhau cả đời.

Đức Trung khẽ lắc đầu, hai người này đều cố chấp như nhau khiến anh không biết nên làm sao, anh biết Hoàng Anh hận Minh Phuong, nhưng nếu không yêu sâu đậm, làm sao hận đến vậy?

“Chuyện này còn ai biết nữa không anh?”

Đức Trung khẽ thờ dài: “Anh sẽ cố gắng phong toả tin tức, tạm thời là như vậy đã.”

“Tất cả là tại em.”

“Em đừng nghĩ gì cả, bây giờ em phải chăm sóc sức khỏe của mình và cháu cho tốt, mọi chuyện cứ để bọn anh lo.” Đức Trung khẽ vỗ vai cô an ủi.

Minh Phuong nhìn Đức Trung, cảm giác như mình trở về mấy năm về trước, lúc mọi người còn làm việc cùng nhau, anh đều nói như vậy, anh vẫn là chỗ dựa, lo lắng mọi chuyện cho tất cả mọi người, trái tim cô thấy ấm áp hơn nhiều.

Concert kết thúc, Hoàng Anh thay đồ xong liền lên xe đến bệnh viện. Khi anh đến nơi, trời cũng đã rất khuya, đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn Minh Phuong đang ngủ gục trên giường, tay nắm chặt tay con, trán khẽ chau lại, ngủ rồi nhưng vẫn lo lắng cho con. Bây giờ anh mới có cơ hội nhìn kĩ cô một lượt. Thân thể gầy gò, sắc mặt yếu ớt, hai má gầy xương, mái tóc dài xơ xác. Cô hoàn toàn không còn là cô gái trẻ trung, vui vẻ, tràn đầy sức sống mà anh quen ngày trước. Mấy năm trôi qua, anh vẫn như trước, còn cô, sao nhìn cô có nét già hơn cả anh, đáng lẽ ra cô phải còn trẻ, năng động và vui vẻ. Rốt cuộc thời gian qua cô sống như thế nào? Hoàng Anh nén tiếng thở dài bước lại gần, cởi áo khoác của mình khoác lên người cô.

“Cậu đến rồi à?” Đức Trung khẽ lên tiếng, thấy Minh Phuong vẫn ngủ, anh ra hiệu bảo Hoàng Anh đi theo mình.

“Cậu tính chuyện này thế nào đây?”

Hoàng Anh im lặng, anh nhìn lên bầu trời phía trước hồi lâu: “Tôi cũng không biết.” Quả thực giờ anh chưa nghĩ được điều gì cả, trong lòng chỉ có cảm giác đau xót, muốn oán hận nhưng chẳng biết oán hận ai.

“Mấy năm qua, Minh Phuong cũng không dễ dàng gì. Một mình nuôi con, Minh Anh lại không khoẻ mạnh như những đứa trẻ khác, thường xuyên tốn tiền thuốc thang.” Đức Trung chậm chậm nói, nhìn sắc mặt Hoàng Anh đầy vẻ đau đớn.

“Tại sao? Sức khỏe của Minh Phuong chẳng phải trước nay luôn tốt sao?”

“Lúc mang thai cô ấy phải làm việc rất nhiều để nuôi con, tâm trạng luôn không tốt. Sau đó vì bị ngã mà sinh non.”

Hoàng Anh im lặng không nói gì nữa, bầy tay anh nắm chặt vào thành lan can, từng ngón tay dần trắng bệch.

“Cậu về xem việc gì cần xử lí thì lo đi. Tôi ở đây là được rồi. Đạo này cũng đừng sắp xếp công việc gì cho tôi.”

Đức Trung khẽ cười, anh định nói gì đó nhưng không biết phải mở lời như thế nào đành im lặng rời đi.

Hoàng Anh đứng ở bên ngoài lúc lâu nữa mới quay lại phòng bệnh, anh rút điện thoại ra gọi cho cô Hồng nhờ cô nấu nồi cháo và chuẩn bị ít đồ chơi, quần áo cho trẻ con.

Sáng hôm sau, Minh Phuong tỉnh dậy đã thấy Hoàng Anh ngồi đối diện mình. Cô cựa mình một cái khiến chiếc áo vest trên người rơi xuống đất. “Sao anh ở đây?” Cô ngạc nhiên hỏi anh rồi cúi xuống nhặt áo lên.

“Tôi đến thăm con, không được à?” Hoàng Anh lạnh lùng nói.

“Ừm...” Minh Phuong ậm ừ không nói gì.

“Đi rửa mặt rồi ăn cháo đi cho nóng.” Anh đứng dậy đặt hộp giữ nhiệt trước bàn gần chỗ Minh Phuong. “Ở đây có bộ quần áo, Hải Yên mang đến cho cô, cô thay đồ đi.”

“Cảm ơn anh.” Cô khẽ nói rồi cầm bộ quần áo, đứng lên, chống nạng tập tễnh bước đi.

Hoàng Anh nhìn vậy, anh khẽ thờ dài định chạy đến đỡ cô.

“Anh đến sớm vậy? Sao không gọi em đi cùng chứ?” Giọng Quỳnh Mai từ bên ngoài vang lên, cô mỉm cười đi vào. Thấy Minh Phuong đi lại khó khăn, Quỳnh Mai liền lại gần đỡ cô. “Em không sao chứ?”

Minh Phuong nhìn thấy Quỳnh Mai cô mỉm cười gượng gạo: “Em không sao, cảm ơn chị.”

“Chị nghe nói em và cháu bị tai nạn nên đến thăm. Minh Anh thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa?” Quỳnh Mai dịu dàng.

Minh Phương nhìn Quỳnh Mai, lại nhìn Hoàng Anh, anh mới biết đến sự tồn tại của Minh Anh từ tối hôm qua, hôm nay Quỳnh Mai đã xuất hiện và biết tường tận về mẹ con cô, chắc hẳn quan hệ hai người họ rất tốt. Nghĩ vậy, trái tim cô tự dưng nhen nhóm lên chút cảm giác chua xót.

“Tối hôm qua Minh Anh tỉnh rồi, cháu không sao, cảm ơn chị.”

Minh Phương vào phòng tắm, cô chốt cửa lại, tay ôm bộ quần áo, cả người dựa vào cánh cửa đầy mệt mỏi. Cô còn chưa biết làm sao để ứng phó với Hoàng Anh thì Quỳnh Mai lại xuất hiện, cô phải làm sao?

Hoàng Anh đứng bên ngoài, nhìn Quỳnh Mai một lúc mới lên tiếng: “Sao em lại đến đây, ai cho em biết địa chỉ này?”

“Xảy ra chuyện như vậy anh cũng không giải thích với em một tiếng, em chưa tức giận với anh mà anh đã khó chịu với em rồi.” Quỳnh Mai đáp. Nhưng cô thấy Hoàng Anh có vẻ không vui, cô liền mỉm cười lại gần anh nũng nịu.

“Em lo lắng cho anh thôi mà. Anh cần gì giúp đỡ cứ nói với em. Dù sao em là phụ nữ, có thể quan tâm, giúp đỡ cô ấy hơn anh.”

Thấy Hoàng Anh dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình, cô khẽ cười dịu dàng: “Dù sao cũng là quá khứ, trước khi em xuất hiện, em sẽ không vì vậy mà oán trách anh, em cũng có thể chấp nhận đứa bé và yêu thương nó như con mình.”

Minh Phương từ trong phòng tắm đi ra, cô lắng người nghe Quỳnh Mai nói, nụ cười gượng gạo của cô vụt tắt, không cách nào giả vờ được nữa. Nỗi sợ hãi cô trốn tránh bao năm cuối cùng cũng đến rồi.

Quỳnh Mai và Hoàng Anh nghe tiếng nặng rơi xuống đất liền quay lại nhìn Minh Phương.

“Em xong rồi mà không gọi chị một tiếng, chân đau như vậy đi lại khó khăn.” Quỳnh Mai lại gần Minh Phương, cô cúi xuống nhặt nặng, giúp đỡ Minh Phương một cách tự nhiên.

Nghe tiếng ồn ào, Minh Anh thức giấc, cậu nhóc nhăn nhó gọi mẹ. Minh Phương thấy con dậy liền bước nhanh đến giường.

“Minh Anh con dậy rồi à?” Cô mỉm cười dịu dàng nhìn con trai.

Minh Anh cũng mỉm cười nhìn mẹ.

“Con cảm thấy trong người thế nào rồi, còn đau ở đâu không?”

Minh Anh nghe tiếng lạ, ngoảnh sang nhìn thấy Hoàng Anh, cậu nhóc rất bất ngờ và cười vui vẻ: “Không ạ, sao chú lại ở đây?”

“Ba... đến thăm con.” Hoàng Anh ngập ngừng nói, tay khẽ xoa đầu thằng bé.

“Chú... Sao chú lại xưng ba? Phải là chú chứ, chú đâu phải ba của con.” Minh Anh ngây ngô nói rồi ngẩng lên nhìn Minh Phương.

Minh Phương khẽ run, cô nhìn Hoàng Anh bằng ánh mắt cầu xin: “Xin anh đấy, em chưa nói với con.”

Hoàng Anh nhìn Minh Phương một lúc sau đó cúi xuống cười với Minh Anh: “Vậy từ giờ chú làm ba của con được không?”

Minh Anh ngạc nhiên, cậu nhóc từ lúc bé tí đã nghe nhạc của Hoàng Anh, cậu thích Hoàng Anh, trở thành con của Hoàng Anh, cậu nhóc tất nhiên rất vui:

“Được làm con nuôi của chú con rất vui, nhưng chú Đạt cũng muốn làm ba của con.” Cậu nhóc nhìn mẹ cười: “Mẹ ơi, mẹ muốn ai làm ba của con?”

Minh Anh không thấy mẹ nói gì, cậu nhóc lại nói: “Nhưng con muốn ba con trở về cơ. Mẹ sẽ vui lắm phải không mẹ, mẹ vẫn đợi ba về mà.”

Câu nói ngây thơ của đứa trẻ vô tình làm ba người trong phòng ngây người, không khí im ắng lạ thường.

“Con đói rồi phải không? Mẹ lấy khăn rửa mặt rồi bón cháo cho con nhé.” Minh Phương nhắc nặng định quay đi.

“Để tôi làm cho.” Hoàng Anh nói rồi đi vào phòng tắm mang một chiếc khăn ẩm ra. Anh nhẹ nhàng lau mặt cho Minh Anh, lau qua những vết xước anh nhẹ tay hơn, vừa lau vừa thổi, miệng hỏi Minh Anh có đau không.

Quỳnh Mai yên lặng nhìn Hoàng Anh chăm sóc Minh Anh, động tác nhanh nhẹn, thuần thục, người ta đồn anh rất giỏi chăm trẻ con, giờ cô mới được tận mắt chứng kiến. Trong tim cô thấy ấm áp nhưng lại có chút buồn thương. Không rõ cô thương bản thân mình hay thương Minh Phương.

Đêm hôm qua, sau khi Hải Yến xuất hiện, cô đã dành cả đêm, nhờ tất cả các mối quan hệ để điều tra về chuyện của Minh Phương và Hoàng Anh, những gì cô biết không nhiều, nhưng cô nghĩ Hoàng Anh rất hận Minh Phương, sẽ không dễ dàng mà tha thứ cho Minh Phương, bây giờ cuộc sống của Minh Phương không tốt, chuyện anh có thể làm có lẽ cô đã đoán ra.

Mấy hôm nay Hoàng Anh đều ở trong bệnh viện chăm sóc Minh Anh, nhìn hai người nói chuyện, cười đùa vui vẻ, không khí ấm áp, Minh Phương khẽ

cười nhưng trong lòng lại cảm thấy nặng nề. Chuông điện thoại reo liên tục nhưng Hoàng Anh không nhắc máy, hoặc không thì thoái thác không đi. Cô không im lặng được đành lên tiếng nhắc nhở:

“Anh bận việc thì về đi, ở đây có y tá và em chăm sóc con rồi.”

Hoàng Anh không tỏ ý kiến gì, anh vẫn tiếp tục chơi với Minh Anh.

“Chú không ở lại chơi với con nữa à?” Minh Anh khẽ hỏi, mấy hôm được Hoàng Anh ngày ngày ở bên cạnh, nó đã thành quen, lúc nào ngủ dậy không thấy Hoàng Anh đều hỏi anh đâu.

“Chú ở đây lúc nào con ngủ sẽ đi, mai sẽ quay lại chơi với con nhé.”

“Vâng.” Thăng bé gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Hoàng Anh khẽ cất tiếng hát ru một lúc thì Minh Anh chìm hẳn vào giấc ngủ.

Lúc đấy anh mới đứng dậy xách đồ chuẩn bị rời khỏi. “Nghỉ sớm đi.” Anh quay lại nhìn Minh Phương.

Cô khẽ gật đầu, nhìn bóng anh khuất hẳn cô mới đóng cửa lại, lên giường định ngủ nhưng không thể nào chợp mắt được.

Khu này yên tĩnh, cách biệt hẳn so với khu trước lúc cô và Minh Anh nhập viện, nhưng càng như vậy Minh Phương lại càng cảm thấy trống vắng, cô độc. Bên ngoài trời bắt đầu mưa to, Minh Phương nhìn hạt mưa rơi bên ngoài, từng giọt từng giọt rớt xuống, càng nhìn càng cảm thấy thê lương.

“Nghĩ gì thế?” Hải Yến đi từ ngoài vào, trên tay cầm một giỏ hoa quả. “Con ngủ rồi à?”

“Ừ, vừa ngủ.”

“Vậy anh ấy đi rồi à?” Hải Yến ngó nghiêng, từ hôm cô hát ly cà phê lên người Hoàng Anh, nhớ đến ánh mắt oán hận của Hoàng Anh nhìn Minh Phương cô lại thấy sợ hãi.

“Cậu không phải sợ, anh ấy có oán hận thì chỉ hận mình, không liên quan đến cậu.” Minh Phương khẽ cười.

“Ồ, chân của cậu sao rồi?” Hải Yến khẽ cúi mặt tỏ ra có lỗi.

“Cũng đỡ rồi, có điều vì nó mà mình không đi làm được.” Minh Phương khẽ gõ gõ vào thạch cao ở chân mình.

Hải Yến khẽ gật đầu, Minh Phương không ra ngoài càng tốt, bên ngoài bây giờ bắt đầu xuất hiện một vài tin đồn nói Hoàng Anh có con riêng rồi, chỉ là chưa có bằng chứng.

“Thế trái tim của cậu?”

Minh Phương khẽ cười mệt mỏi: “Đến đâu thì đến vậy.”

Sáng sớm hôm sau, Minh Phương vừa ngủ dậy đã thấy cô Hồng ở trong phòng bệnh.

“Cháu dậy rồi à?”

“Cô Hồng? Sao cô lại ở đây ạ?” Minh Phương ngạc nhiên nhìn cô.

“Hoàng Anh đi công tác hai hôm, cậu ấy không yên tâm để y tá chăm sóc nên gọi cô đến đây chăm sóc hai mẹ con cháu.” Bà dịu dàng mỉm cười.

“Cô dạo này vẫn khỏe chứ ạ?”

“Ừ, khỏe lắm, ngoài nấu nướng dọn dẹp nhà cho Hoàng Anh cô cũng có làm gì đâu, mấy năm nay cậu ấy bận bịu hoài không mấy khi ở nhà thành ra cô cũng không có việc làm. Cháu ý, mới mấy năm không gặp mà gầy như thế này.” Bà Hồng xót xa nhìn Minh Phương. Bà giúp việc cho Hoàng Anh nhiều năm nên quen với Minh Phương, có lẽ bà là người nhìn rõ nhất sự thay đổi của cô, bà thờ dài, vuốt mái tóc của Minh Phương. “Cô phải tâm bổ cho cháu mới được, dù bận chăm con đến đâu cũng không được quên chăm sóc bản thân mình.”

“Cô...” Minh Phương nghẹn ngào, trừ mẹ Linh ra, đây có lẽ là người phụ nữ thứ hai yêu thương cô như con gái.

Ngày hôm đó bà Lan cũng đến thăm Minh Phương, bà ở lại mấy hôm liền, hai người phụ nữ trung niên thay nhau chăm sóc, nấu nướng tắm rửa cho Minh Phương, hai người có cùng điểm chung là thương Minh Phương như con gái nên mau chóng thành bạn, nói chuyện rôm rả cả buổi khiến không khí trong phòng vui hẳn lên.

Hoàng Anh không xuất hiện, ngày nào Minh Anh cũng hỏi về anh, ngồi chơi lúc lại bắt Minh Phương gọi điện cho Hoàng Anh, đêm mà không gọi điện nghe anh hát hoặc kể chuyện thăng bé nhất quyết không ngủ.

Thời tiết thất thường, vết thương của Minh Anh đôi lúc đau nhức khó chịu, thăng bé ngày nào cũng quấy khóc đòi Hoàng Anh, Minh Phương thấy con

trai bám riết lấy bố, cô không cách nào đỡ được đành nghe theo con, ngày nào cũng gọi cho anh mấy lần.

“Mẹ vẽ một cái mặt cười.” Minh Phương nói rồi vẽ một icon lên tay Minh Anh.

“Con vẽ một cái mặt cười.” Minh Anh cũng bắt chước mẹ vẽ một cái lên thạch cao ở chân Minh Phương. Vẽ xong cười khúc khích, chẳng mấy chốc mà thạch cao chẳng chịu bút màu nguệch ngoạc đủ các màu sắc.

Hoàng Anh đứng bên ngoài nhìn vào trong, anh khẽ nở nụ cười vui vẻ, nhìn Minh Phương ở bên con trai, tuy không còn trẻ trung năng động như trước nhưng toàn thân cô như toả ánh hào quang rực rỡ của tình yêu, tình mẫu tử. Trên người cô, có một thứ sức hút hấp dẫn đến kì lạ, chẳng trách một người xuất sắc như Tiến Đạt một lòng si mê cô, dù cô đã sinh con cho người khác anh ta vẫn không từ bỏ. Trong lòng Hoàng Anh, khoảnh khắc ấy bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Chú Hoàng Anh!” Minh Anh thấy Hoàng Anh liền cười gọi to tên anh, ánh mắt lấp lánh tràn ngập nhớ nhung: “Sao mấy hôm nay chú không đến thăm con?”

“Chú xin lỗi, mấy hôm nay chú phải đi công tác. Nhưng chú mang quà đến cho con này.” Hoàng Anh vui vẻ lôi ra mấy món đồ anh tự tay đi mua cho Minh Anh.

Thằng bé thích thú nhìn món đồ chơi, nhưng không cầm ngay mà quay sang nhìn mẹ.

“Con cảm ơn chú đi.” Minh Phương khẽ gật đầu mỉm cười với con.

“Con cảm ơn chú.” Minh Anh sung sướng cầm lấy hộp ô tô rồi reo lên: “A, bạn Tấn cũng có một cái xe như này, nhưng bạn ấy chẳng bao giờ cho con chơi, bây giờ con cũng có. Sau này con có được mang lên lớp chơi không mẹ?”

Minh Phương không nói gì, cô chưa bao giờ dám bỏ tiền mua cho con món đồ chơi đắt tiền như này, nhưng thằng bé chưa bao giờ đòi hỏi gì, quả thực cô có lỗi với con, khiến con chịu thiệt không ít.

“Nếu con thích, sau này chú đều mua cho con hết.”

“Thật không ạ? Vậy con muốn...” Thằng bé chưa nói hết đã bị cái lắc đầu của Minh Phương cản lại.

“Anh không nên chiều con quá, những thứ đồ chơi này, đủ chơi là được rồi.”

Hoàng Anh không đáp lại lời Minh Phương mà chỉ hỏi chuyện Minh Anh mấy hôm nay thế nào.

Minh Anh hào hứng kể, sau đó còn khoe hình vẽ của hai mẹ con trên thạch cao.

“Chú có muốn vẽ không?” Minh Anh hỏi.

“Có chứ.” Anh đáp.

Minh Anh chìa tay ra cho Hoàng Anh vẽ lên thạch cao trên tay mình, sau đó lại nói: “Cả thạch cao của mẹ con nữa. Mẹ đưa chân cho chú vẽ đi.”

“Nào, con đừng quậy quá.” Minh Phương khẽ chau mày.

Hoàng Anh nhìn Minh Phương, anh không muốn làm mất hứng thú của Minh Anh nên khẽ nhắc chân Minh Phương lên. Minh Phương định rút chân lại thì bị anh giữ, cô khẽ cúi đầu xuống, để yên cho anh vẽ. Anh vẽ một cái mặt cười nhưng lại không ra mặt cười. Minh Anh nhìn buồn cười quá liền cười âm thầm: “Chú vẽ cái này xấu quá. Bao giờ ba con về để ba vẽ vào đây nữa.” Thằng bé chỉ vào một chỗ trống chưa vẽ đến.

“Minh Anh, chú... ba là ba con.” Hoàng Anh khẽ nói. “Ba trở về rồi đây.” Mấy hôm nay, anh đều nghe Minh Anh kể về nỗi nhớ với người bố chưa bao giờ xuất hiện của mình nhưng không dám nói với mẹ, anh cũng biết nguyên nhân vì sao mà Minh Anh bị tai nạn lần này. Giờ đây nghe nó nói vậy, anh không kìm được lòng mà nói.

“Chú làm sao là ba con được.” Thằng bé cười ngốc.

Minh Phương nghe Hoàng Anh nói, cô chỉ khẽ thờ dài.

“Ba thực sự là ba của con.”

“Chú ấy không phải là ba con đâu phải không mẹ?” Minh Anh nhìn mẹ như mong chờ lời Hoàng Anh nói không phải là thật, nhưng cậu nhóc nhìn thấy khóe mắt đỏ hoe của mẹ liền cảm thấy chú Hoàng Anh nói đúng. “Vậy vì sao ba không ở bên cạnh con như ba mẹ của những bạn khác?” Mắt Minh Anh ngấn nước nhìn ba mình.

“Ba con... Minh Anh, con quên là ba bận công việc như vậy rồi à? Vì vậy nên ba mới không về thăm con được.”

“Vậy vì sao những ngày trước ba không nhận con? Ba không yêu con, không yêu mẹ à?” Minh Anh cúi mặt, nước mắt rơi lã chã.

“Không phải, ba rất yêu con, yêu Minh Anh của ba.” Hoàng Anh ôm lấy Minh Anh dịu dàng vỗ về.

“Chú đi đi, con không thích chú!” Minh Anh đẩy Hoàng Anh ra, rồi ngoảnh mặt ra hướng khác không thèm nhìn Hoàng Anh nữa, cậu nhóc đẩy đồ chơi đi: “Trả lại cho chú.”

Hoàng Anh bắt lực nhìn Minh Anh lại nhìn Minh Phương như muốn cầu xin sự giúp đỡ của cô.

“Anh ra ngoài đi để em nói chuyện với con.”

Bà Lan từ nhà đến, bà đã đứng trước cửa hồi lâu, nhìn Hoàng Anh cúi đầu lầm lũi rời khỏi phòng bệnh, mặt mày ủ rũ. Trước đây bà không thích Hoàng Anh, người khiến con gái bà bị bỏ ruột từ mặt, một mình vất vả nuôi con nhiều năm, nhưng nghe lời kể của bà Hồng, bà dần hết ác cảm với Hoàng Anh. Giờ phút này, bà thực sự tin Hoàng Anh rất yêu thương con trai mình, dù cho con gái bà với Hoàng Anh không thể bên nhau, nhưng cậu ấy yêu thương con mình, bà không có ý kiến, dù sao máu mủ ruột thịt không thể cắt đứt, hoặc là hai đứa trẻ có thể tái hợp, bà cũng sẽ không phản đối.

“Cháu chào cô ạ.” Hoàng Anh khẽ lên tiếng, anh nhận ra bà là mẹ của Minh Phương, vì anh từng thấy ảnh của bà, hơn nữa Linh rất giống mẹ của mình.

“Ừ.” Bà Lan cũng không biết nói gì lúc này, đành mặc kệ cậu.

Minh Phương yên lặng nhìn Minh Anh hồi lâu, suy nghĩ xem mình nên nói gì, nói như thế nào để không tổn thương đến hình ảnh một người ba trong tim con, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm sau này của hai ba con.

Minh Anh thấy mẹ im lặng mãi, cậu nhóc không kiên nhẫn được nữa mới quay sang hỏi mẹ: “Chú ấy là ba con đúng không mẹ?”

Minh Phương không trả lời con mà nhìn khoảng trống trên thạch cao: “Con có muốn ba về lên đây không?”

“Con muốn, nhưng không phải người đó, chú ấy không nhận mẹ con mình.”

Cậu nhóc bướng bỉnh nói.

Minh Phương nhìn con trai: “Minh Anh, con nhớ câu chuyện ngày trước mẹ kể cho con không?”

“Dạ.” Minh Anh gật đầu.

Cô ngồi lại gần con, nhắc con lên đùi, mình ôm con ngả và thành giường tạo thành một tư thế thoải mái nhất, tay nắm lấy tay Minh Anh.

“Ba cũng là vì bất đắc dĩ mới phải xa mẹ con mình ạ?”

“Con quên là ba phải đi giúp đỡ các bạn nhỏ à? Từ nhỏ con đã cùng mẹ Hải Yến hâm mộ ba là vì sao chứ? Minh Anh có hai mẹ yêu thương, có bà, có rất nhiều người ở bên cạnh, các bạn nhỏ khác cần sự giúp đỡ, quan tâm của ba Hoàng Anh, không lẽ Minh Anh nhà chúng ta không thể chia sẻ một chút thời gian của ba cho các bạn?”

Minh Anh dường như suy nghĩ điều gì, cậu bé phụng phịu. “Nhưng mà...”

“Minh Anh, ba không phải không nhận con, không phải không thương con, đôi khi làm người lớn có những khó khăn riêng, ba chỉ là quá bận, ba yêu quý các bạn nhỏ như vậy, làm sao ba không thương con ruột của mình được chứ?”

“Vậy ba có thương mẹ không?”

Minh Phương nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc bên Hoàng Anh ngày trước, cô mỉm cười khẽ gật đầu. “Có chứ, ba thương Minh Anh, cũng thương mẹ.” Chỉ là một thứ thuộc về hiện tại, một thứ thuộc về quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Năm năm qua em đã sống như thế ư?

Hoàng Anh bước vào, anh tiến lại gần Minh Anh nhưng chỉ nhìn thẳng bé mà không nói gì với con.

“Ba, ba sẽ không rời xa Minh Anh nữa phải không?”

Hoàng Anh nghe vậy, anh khẽ ôm Minh Anh vào lòng: “Không đâu. Ba không bao giờ rời xa con nữa.” Nước mắt anh khẽ lăn xuống.

“Con yêu ba.” Minh Anh rụi đầu vào lòng Hoàng Anh cười rất tươi.

“Ba cũng yêu con.” Hoàng Anh khẽ mỉm cười nhìn Minh Phương.

Minh Phương thấy hai ba con hoà hợp như vậy, cô mỉm cười, nước mắt đã rơi xuống từ bao giờ.

Quỳnh Mai đến bệnh viện, nhìn gia đình họ ấm áp vui vẻ như vậy, cô không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại trái tim đau nhói lại. Giỏ hoa quả trên tay rơi xuống đất.

“Cháu là bạn của Phương nhà cô à?”

Bà Lan lên tiếng hỏi nhưng chỉ nhận được sự im lặng của Quỳnh Mai, bà chưa kịp hỏi thêm câu thứ hai thì cô gái đã chạy đi mất để lại sàn nhà đầy hoa quả lẫn lộn khắp sàn nhà.

“Ba ơi, ba quen mẹ như thế nào?”

“À...” Hoàng Anh nghe con trai hỏi anh ậm ừ một lúc rồi nói: “Lúc đó ba làm ca sỹ, còn mẹ con là trợ lý cho ba.”

“Vậy vì sao ba lại yêu mẹ?” Minh Anh vừa mới nhận ba, từ nhỏ cậu nhóc được nghe Hải Yến bịa chuyện về người ba chưa bao giờ gặp mặt của mình, bây giờ gặp được người thật trước mắt liền không ngừng hỏi những thắc mắc bấy lâu.

Hoàng Anh nhớ lại quãng thời gian hai người còn bên nhau trước đây, nhớ đến sự quan tâm, chăm sóc hết lòng của Minh Phương dành cho mình, lại nhớ đến ngày cuối cùng hai người bên nhau, anh không biết nên trả lời ra sao.

“Để sau này ba kể cho con nghe được không? Bây giờ đến giờ ăn cơm rồi, con con phải uống thuốc nữa đấy.”

Minh Phương nghe anh nói vậy, cô khẽ thở dài, nét mặt thoáng hiện lên nụ cười buồn rồi rời khỏi.

Tiến Đạt đi công tác về, nghe tin Minh Phương và Minh Anh bị tai nạn, anh vội vàng đến bệnh viện. Đến nơi, thấy Minh Phương và Minh Anh đang ngồi chơi trên giường, hai mẹ con đều bình an, anh mới cảm thấy yên tâm hơn.

“Em và con bị tai nạn mà cũng không báo với anh.” Anh khẽ lên tiếng trách móc cô.

Minh Anh thấy Tiến Đạt đến, cậu nhóc ngẩng lên nhìn Tiến Đạt chào: “Con chào chú.”

Minh Phương khẽ cười nhìn anh: “Chẳng phải em đã báo với anh rồi đấy thôi.”

Tiến Đạt cười không nói gì nữa, anh mong mình là người đầu tiên cô sẽ nhớ đến, muốn ở bên khi có chuyện xảy ra, chứ đâu phải chỉ là thông báo một tiếng.

“Minh Anh, con thấy sao rồi, con xem chú mua cái gì cho con này.” Tiến Đạt đặt một chiếc hộp ô tô đồ chơi lên trước mặt Minh Anh.

Minh Anh vui vẻ mở hộp ra: “Nhưng xe này con đã có rồi.” Cậu bé nói.

“Con có rồi sao? Không thể nào, đây là mẫu mới nhất mới sản xuất mà.” Anh cười.

“Con có thật mà, chú xem này, là ba con mới mua cho con đó.” Minh Anh nói rồi cúi xuống lấy cái ô tô Hoàng Anh mới mua cho mình đưa cho Tiến Đạt xem.

Tiến Đạt nghe vậy, nụ cười của anh không còn tươi như trước nữa. “Vậy à, để hôm sau chú mua xe khác cho con nhé.”

“Dạ.” Minh Anh mê mẩn nhìn chiếc xe của mình.

Tiến Đạt quay lại nhìn Minh Phương, anh nói: “Hình như có chuyện anh chưa được biết.” Thực ra không phải anh hoàn toàn không biết gì, mấy hôm nay anh đã xem qua mấy tin tức trên mạng và đoán được phần nào nhưng anh muốn nghe Minh Phương nói với mình.

“Minh Anh, ba đến thăm con này.” Hoàng Anh cũng đi vào.

“Ba!” Minh Anh từ trên giường xuống đất chạy đến ôm Hoàng Anh.

Hoàng Anh ôm Minh Anh lên, khẽ thơm con một cái rồi nhìn Minh Phương và Tiến Đạt.

“Minh Anh ra ngoài chơi với ba nhé.”

“Vâng ạ.” Minh Anh khẽ gật đầu, một tay ôm cổ Hoàng Anh thật chặt. “Mẹ, con đi chơi với ba nhé.”

Minh Phương quay lại nhìn ra cửa sổ, cô im lặng hồi lâu: “Em xin lỗi.”

Tiến Đạt im lặng, anh không đáp lại lời cô, thực ra từ lâu anh đã đoán ra Minh Anh là con trai của Hoàng Anh, chỉ là anh không hỏi cô mà thôi. Anh biết,

sớm muộn Hoàng Anh cũng sẽ biết chuyện này, Minh Phương không nỡ rời khỏi thành phố này, cô vẫn không nỡ rời xa Hoàng Anh. Thành phố này nhỏ bé như vậy, làm sao có thể cả đời không gặp nhau? Hơn nữa Minh Anh là con trai của Hoàng Anh, cậu ấy có quyền được biết, chỉ là anh sợ, sợ cậu ấy sẽ một lần nữa cướp Minh Phương khỏi cuộc sống của anh.

“Em định sau này sẽ như thế nào?”

“Em cũng không biết.” Minh Phương đáp, đúng là cô không biết mình sau này nên làm gì, bây giờ cô không nghĩ được gì nữa ngoài chăm sóc Minh Anh thật tốt, để con mau chóng bình phục.

Nhìn ánh mắt hoang mang của Minh Phương, anh khẽ nắm lấy tay cô: “Dù sau này có chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn ở bên em.” Anh khẽ kéo Minh Phương lại, nhẹ nhàng ôm an ủi cô.

Minh Phương dựa vào vai anh, bàn tay buông thõng xuống. Cảm ơn anh đã luôn dung túng, khoan dung với em như vậy.

Hoàng Anh định đi vào, nhưng thấy Tiến Đạt đang ôm Minh Phương, anh liền quay lại, đi thẳng xuống cầu thang, nét mặt trầm buồn.

Hoàng Anh và Đức Trung đến bệnh viện, thấy Minh Phương đang gấp quần áo cho vào túi, Minh Anh thì ngồi chơi, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nói chuyện với mẹ.

“Em làm gì vậy?” Đức Trung hỏi. “Mấy việc này cứ để cô Hồng giúp cho, chân em đang đau, không tiện đi lại.

“Em không sao. Em chuẩn bị đồ xuất viện, Minh Anh cũng khỏe, đi học được rồi, em cũng phải đi làm nữa.” Cô vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

“Không được, hãy cứ ở lại theo dõi vài hôm nữa.” Hoàng Anh can lại.

“Em hỏi qua bác sỹ rồi.”

Đức Trung thấy Minh Anh quyết ý như vậy nên cũng chiều theo ý cô: “Bác sỹ đồng ý thì xuất viện cũng được.” Anh nhìn Hoàng Anh khẽ lắc đầu. “Ở trong viện mãi cũng chán.”

Hoàng Anh không can nữa: “Vậy thì gọi cô Hồng qua nhà cô ở vài hôm, tiện chăm sóc con.”

“Không, không cần đâu, nhà em hơi nhỏ, thêm người không tiện, em tự chăm con là được rồi.” Minh Phương vội từ chối.

“Nói vậy thì cô cứ nghe vậy đi.” Anh chau mày rồi ngồi xuống chơi với Minh Anh.

“Tôi đi làm thủ tục xuất viện rồi lái xe ra cổng thì cậu xuống nhé.” Đức Trung toan quay đi.

“Em tự bắt xe về được rồi. Hai anh có việc thì về đi.” Cô nói.

“Minh Phương, bây giờ em không nên ra ngoài nhiều.” Đức Trung cùng cô rời khỏi phòng. Anh đã cố gắng phong tỏa tin tức nhưng không biết từ đâu ra, tin tức vẫn bị lộ, thậm chí còn chụp ảnh Hoàng Anh trong bệnh viện. Tuy không rõ mặt Minh Phương nhưng cô đi theo Hoàng Anh nhiều năm như vậy, sớm có người nhận ra thôi. May là anh chuyển phòng bệnh cho Minh Phương sớm, nếu không phòng bệnh của hai mẹ con Minh Phương sớm bị lộ rồi.

“Em biết rồi.” Cô khẽ gật đầu, mấy tin đó cô cũng đã đọc được.

“Anh xin lỗi.”

“Không phải lỗi của anh, em làm khó anh rồi.”

“Cậu ta và anh như người nhà, em cũng như em gái anh, anh nhất định sẽ bảo vệ các em.”

Đức Trung đi theo địa chỉ Minh Phương đưa, lòng vòng một hồi quanh các con ngõ mới đến nơi. Chỗ Minh Phương ở sâu tít trong ngõ, đường đi hẹp, ô tô không vào được, ba người chỉ đành xách đồ đi bộ vào bên trong. Đứng trước một căn nhà cũ, Minh Phương quay lại nhìn Đức Trung và Hoàng Anh.

“Hai anh đưa em về đến đây được rồi, đồ em tự mang lên. Cảm ơn hai anh.”

Hoàng Anh thả Minh Anh xuống đất, cúi xuống xách mấy cái túi của Minh Phương nói: “Mở cửa đi.”

“Đưa em về đến đây, em không định mời anh lên nhà chơi sao? Cũng đến giờ cơm rồi, lâu rồi anh không được thử tài nghệ của em đây.” Đức Trung mỉm cười, anh làm như không nghe lời đuôi kéo của cô.

Minh Phương nén tiếng thở dài, đành loay hoay mở cổng.

Đức Trung một tay xách đồ, một tay đỡ Minh Phương đi lên cầu thang. Hoàng Anh một tay bế Minh Anh, một tay xách đồ. Lên đến tầng ba Minh Phương mới dừng lại và mở cửa nhà.

Hoàng Anh nhìn căn nhà thuê của hai mẹ con Minh Phương một lượt. Căn nhà cũ kỹ, chia làm hai gian không có cửa, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là phòng khách kiêm bếp, bên cạnh là nhà vệ sinh. Diện tích chật hẹp không bằng phòng khách nhà anh, đồ đạc sơ sài, chỉ có cái bàn và mấy cái ghế, tủ lạnh, tuy không gọn gàng lắm nhưng vẫn sạch sẽ.

Đức Trung nhìn căn nhà một lượt, giờ anh đã hiểu vì sao cô nhất định từ chối không muốn anh và Hoàng Anh đến đây. So với căn hộ cô ở trước đây quả thực kém xa. Hoá ra mấy năm nay, hai mẹ con Minh Phương đã trải qua như này.

“Nhà lâu không có người ở nên bừa bộn, anh uống nước để em lấy.” Minh Phương ngại ngùng nói. Cô mở tủ lạnh ra nhưng trong tủ cũng không còn nước gì ngoài nước lọc.

“Anh uống nước lọc được rồi.” Đức Trung đáp, anh chủ động đi lấy cốc giúp cô. Minh Anh được về nhà, cậu nhóc thoải mái hơn ở bệnh viện nên chạy khắp nơi.

Hoàng Anh từ lúc bước vào căn nhà, anh không nói một câu, mặt chau lại, tỏ vẻ không vui.

“Ba, ba vào đây con cho ba xem tranh con vẽ.” Minh Anh kéo tay Hoàng Anh đi vào bên trong.

Bên trong đặt một cái giường, một cái tủ vải, và bàn học cũng là bàn làm việc của Minh Phương, bên trên bày sách vở của Minh Anh và đồ đạc của Minh Phương.

“Ba xem này.” Minh Anh lôi ra mấy bức tranh cắt trong ngăn kéo, bức tranh vẽ ba người nắm tay nhau, nét vẽ đơn giản, nguệch ngoạc nhưng nụ cười rất rõ ràng.

“Bây giờ con không phải vẽ ba mỗi lúc nhớ ba nữa rồi.”

Hoàng Anh nghe con nói, anh xúc động ôm con vào lòng mình: “Ba xin lỗi, khổ cho con rồi.” Đến đây anh mới hình dung ra cuộc sống của con trai mình mấy năm qua. Dù hoàn cảnh anh lúc nhỏ khó khăn hơn thế này rất nhiều, nhưng cứ nghĩ đến mấy năm nay anh sống thoải mái còn con anh chịu khổ, càng nghĩ anh càng đau lòng, oán trách bản thân mình. Nếu anh biết mình có con, anh sẽ không bao giờ để con trải qua cuộc sống như này với Minh Phương.

Chiều tối khi Hoàng Anh và Đức Trung chuẩn bị về nhưng Minh Anh không chịu: “Ba không ở lại với con sao?”

“Minh Anh ngoan, mai ba lại qua chơi với con được không?” Hoàng Anh khẽ xoa đầu cậu nhóc.

“Không, con muốn ba ở lại với con cơ, ba nói không rời xa con nữa mà.” Minh Anh phụng phịu, cậu nhóc còn bé nên không hiểu, nó chỉ biết những đứa trẻ khác đều sống cùng ba mẹ của mình, tại sao ba và mẹ cậu lại không ở cùng nhau.

“Minh Anh, con để ba về, mai ba lại đến thăm con.” Minh Phương dịu dàng khuyên con, cô đưa tay ra muốn bế Minh Anh nhưng thằng bé không nghe, cứ ôm lấy Hoàng Anh.

“Con muốn ba cơ. Bây giờ đã về nhà rồi mà sao ba còn đi đâu?”

Hoàng Anh không muốn con buồn, cũng không muốn nó cảm thấy ba mẹ nó bất hoà nên quay lại nói với Đức Trung.

“Cậu về trước đi, tôi ở lại đây chơi với Minh Anh một lúc nữa.”

“Ừ, tôi để xe lại cho cậu. Tôi bắt taxi về.” Đức Trung đáp.

“Giờ này không bắt được xe đâu.

Cậu cứ lái xe về đi, lúc nào về tôi gọi cậu qua đón tôi.”

“Vây cũng được.” Đức Trung nói rồi tạm biệt Minh Anh. Minh Phương đi theo Đức Trung ra ngoài tiễn anh một đoạn rồi mới quay lại.

Buổi tối, Hoàng Anh đọc chuyện cổ tích cho Minh Anh nghe. Minh Phương ở bên ngoài dọn dẹp, rửa bát xong, thấy hai ba con đang nói chuyện vui vẻ, khoe môi cô khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười dịu dàng.

“Mẹ lại đây.” Minh Anh vẫy vẫy gọi mẹ sau đó nằm sát Hoàng Anh để lại khoảng trống cho Minh Phương. “Ba kể chuyện cổ tích cho con, mẹ hát ru cho con ngủ.” Minh Anh vui vẻ cười khanh khách, cậu bé từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được hưởng cảm giác có cả ba lẫn mẹ chăm sóc nên lúc nào cũng bám theo hai người không rời, Minh Anh nghe chuyện Hái Yến kể nên nghĩ ba mẹ mình rất yêu thương nhau, cứ rảnh lại đòi ba kể chuyện tình cảm của hai người.

“Anh ngủ ở đây với con, em ra ngoài kia.” Cô khẽ nói.

“Trong mắt con, ba mẹ nó rất yêu thương nhau, rất tình cảm, trước mặt con đừng để con thấy cô không vui. Ngoài kia không có chỗ, cô định ngủ dưới đất à? Giường này nhỏ nhưng vẫn đủ ba người nằm, cứ nằm tạm một hôm đi.”

Thấy Minh Phương khẽ thờ dãi, Hoàng Anh lạnh lùng nói: “Tôi biết cô yêu Tiến Đạt, nhưng không cần phải khổ chịu như vậy, chúng ta đều diễn kịch vì

con mà thôi.”

Minh Phương âm ức nhìn Hoàng Anh, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười, liếc mắt đi chỗ khác mà không nói thêm lời nào nữa. Cô leo lên giường nằm bên cạnh Minh Anh.

“Minh Anh, muộn rồi ngủ đi con.” Cô dịu dàng nói.

“Không con còn đang nghe ba kể chuyện. Ba kể tiếp đi.” Minh Anh nhõng nhẽo.

“Được, được.” Hoàng Anh tiếp tục kể.

“Mẹ lại gần đây.” Minh Anh kéo mẹ vào trong thêm một chút nữa.

Minh Phương cười, cô miễn cưỡng nằm dịch vào trong thêm chút nữa, chiếc giường nhỏ vốn chỉ đủ cho hai mẹ con, giờ thêm Hoàng Anh, bỗng trở nên chật chội, khoảng cách giữa Minh Phương và Hoàng Anh sát nhau, chỉ cách Minh Anh nhỏ bé.

Minh Anh quấy đến nửa đêm mới chịu ngủ. Hoàng Anh nhìn con ngủ ngon, bên cạnh là Minh Phương cũng ngủ từ bao giờ, chân mày cô vẫn chau lại ngay cả khi đã ngủ, nét mặt không còn vui vẻ mà phẳng phai về buồn thương. Anh khẽ thở dài rồi dậy rời khỏi phòng ngủ đi ra ngoài hút thuốc. Anh vốn không hút thuốc nhưng mấy năm nay, nhiều chuyện không vui xảy ra khiến anh bắt đầu tìm đến thuốc lá, nhất là những lúc như thế này, trong làn khói thuốc nhạt nhòa sẽ khiến anh bớt khó chịu hơn.

Mấy hôm nay, tin tức anh có con riêng bắt đầu phát tán khắp trên mạng, có không ít người đoán mò, mẹ của đứa bé chính là trợ lý của anh nhiều năm trước. Khi anh chưa kịp làm gì thì tin tức đã tràn lan, anh chưa biết nên giải quyết chuyện này như thế nào để ổn thỏa nhất, dù sao chuyện nghề sỡ có con riêng như trường hợp của anh ảnh hưởng không ít.

Anh vốn không quan tâm danh tiếng, nhưng anh không thể để chuyện này tổn thương đến những người xung quanh anh. Anh cũng không biết Minh Phương muốn giải quyết chuyện này thế nào. Anh và cô ngày nào cũng gặp nhau nhưng chưa bao giờ nói nghiêm túc với nhau.

Sáng hôm sau, Minh Phương tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong lòng Hoàng Anh, gối đầu vào tay Hoàng Anh, một tay anh vòng qua ôm eo mình. Tim cô đập thình thịch, sưng người mất vài giây. Đúng lúc đó Hoàng Anh cũng mở mắt ra nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau không ai nói với ai tự động rời nhau ra.

“Anh... Minh Anh?” Minh Phương nhìn quanh thì thấy Minh Anh nằm dưới chân giường.

Nghe thấy tiếng động, cậu bé tỉnh dậy, rụi rụi mắt.

“Sao con nằm dưới đây?”

“Hôm qua con dậy đi vệ sinh, nhưng giường chật quá nên con ngủ luôn ở đây.” Giọng Minh Anh vẫn còn ngái ngủ.

“Vậy phải mua giường mới to hơn rồi.” Hoàng Anh nói rồi ngồi dậy bế Minh Anh ra dậy. “Dậy nào, đi tè thôi. Ba giúp con đánh răng rửa mặt.”

“Con muốn ngủ nữa.” Minh Anh ôm lấy Hoàng Anh ngã đầu vào vai anh ngủ tiếp.

Minh Phương ngẩng người nhìn Hoàng Anh rời khỏi, hai ba con nói chuyện với nhau trong phòng tắm mỗi người một câu đối đáp qua lại.

Cô lặng lẽ gấp chăn rồi ra bếp nấu bữa sáng.

Minh Phương chỉ nghĩ lời nói hôm đó của Hoàng Anh là tùy tiện nói ra rồi quên, nhưng mấy hôm sau liền có người chuyển đồ đến nhà Minh Phương, một chiếc giường mới toanh và rộng hơn, còn có tủ lạnh, tủ quần áo, bàn ghế mới, thay cho bộ bàn ghế cũ của cô. Căn phòng nhỏ của Minh Phương sau khi thay nội thất trông đã đẹp hơn rất nhiều.

“Thực ra anh không cần phải làm như vậy.”

“Tôi sắm đồ cho Minh Anh, không liên quan đến cô.” Anh lạnh nhạt nói.

Phải rồi, giữa anh và Minh Phương, chẳng còn mối liên hệ nào khác ngoài đứa con. Anh tốt với con anh là điều đương nhiên. Minh Phương khẽ cười.

“Cô đi ra ngoài đường nên cẩn thận một chút, tránh ra đường cang tốt.”

Tin tức Hoàng Anh có con với trợ lý cũ tạo nên chuyện tình tay ba đã truyền khắp nơi, fans của anh trước nay luôn im hơi lặng tiếng trước mọi chuyện cũng đã không thể im lặng được nữa, bênh vực cũng có, dần dần nghi ngờ có, chuyển sang mắng chửi Minh Phương để bảo vệ Hoàng Anh cũng không ít.

“Em biết rồi.” Cô khẽ gật đầu, mấy hôm nay cô cũng không lên mạng đọc tin người ta viết về mình nữa, càng đọc càng thấy khó chịu.

Lòng dạ con người quả thực thay đổi nhanh chóng, trước đây khi còn làm trợ lý cho Hoàng Anh, nhiều fans luôn khen cô là trợ lý đáng yêu vì hay kể chuyện của Hoàng Anh cho họ. Bây giờ đã nhanh chóng chuyển sang mắng cô được rồi. Đức Trung và Trần Lâm giờ này chắc cũng đang đau đầu vì chuyện này, tìm cách thu hẹp phạm vi phát tán câu chuyện và tất cả đều thống nhất là tạm thời không ai đề cập hay trả lời phỏng vấn.

Hoàng Anh ngồi trầm tư rất lâu nhìn tập tài liệu điều tra về Minh Phuong mấy năm qua. Lại nhớ đến sáng hôm trước ngủ dậy thấy cô ngủ trong vòng tay mình, trái tim len lõi chút ngọt ngào nhưng ngay sau đó lại cảm thấy chua chát, anh yên lặng lúc lâu mới nói với Đức Trung: “Cậu tìm giúp tôi một luật sư chuyên giành quyền nuôi con tốt nhất.”

“Sao?” Đức Trung ngạc nhiên nhìn Hoàng Anh.

“Tôi muốn giành quyền nuôi con.” Hoàng Anh trầm trầm nói.

“Cậu muốn giành quyền nuôi con với Minh Phuong?” Anh lặp lại từng chữ như thê sợ mình nghe nhầm.

“Đúng vậy.”

Đức Trung trân trân nhìn Hoàng Anh, vậy mà anh còn hi vọng, xem ra anh hiểu sai về tình cảm của Hoàng Anh rồi. Bỗng nhiên anh thấy tuyệt vọng thay Minh Phuong.

Minh Phuong ở nhà, cô nhận được bưu kiện từ toà án, cô lật ra xem một lượt, những con chữ bay loạn trước mắt cô, tập giấy tờ rơi xuống nền đất, khuôn mặt Minh Phuong không biểu lộ chút cảm xúc gì, cô khẽ cười. Chuyện cô lo lắng nhất đã bắt đầu xảy ra.

Quỳnh Mai thấy Hoàng Anh thường xuyên gặp luật sư, hôm nay thấy tập tài liệu của Minh Phuong và Minh Anh ở trên bàn cùng giấy tờ từ toà án, cô liền hiểu ra anh đã bắt đầu chuẩn bị giành quyền nuôi con, nhưng không nghĩ anh lại làm sớm như vậy.

Cô đọc qua một lượt tài liệu về Minh Phuong, mấy năm nay Minh Phuong trải qua cuộc sống khó khăn, thu nhập thấp, thường xuyên tăng ca không có nhiều thời gian chăm sóc con, Minh Anh thường xuyên ốm bệnh. Vụ án này dù không thuê luật sư giỏi thì kết quả cũng đã rõ ràng, hướng hồ đội luật sư của Hoàng Anh giỏi như vậy, người thua kiện chắc chắn là Minh Phuong. Một người phụ nữ đơn thân nuôi con, chịu đựng bao vất vả như vậy, nếu mất đi đứa con, sẽ đau khổ như thế nào? Quỳnh Anh không nén được tiếng thở dài xót xa.

“Em làm gì vậy?” Hoàng Anh hỏi.

Quỳnh Mai nhìn người đàn ông trước mặt mình, nhiều lúc cô không hiểu được anh đang nghĩ gì, nhưng anh làm vậy hẳn tâm quá. Anh quan tâm người anh yêu và chỉ những người anh yêu thương, còn lại anh đều lạnh lùng đến độc ác, cô nghĩ chỉ mình cô đau khổ, hoá ra Minh Phuong còn đáng thương hơn cô.

“Anh không thấy như vậy là rất nhẫn tâm với cô ấy à?”

Hoàng Anh khẽ chau mày nhìn Quỳnh Mai, anh suy nghĩ điều gì một lúc rồi lên tiếng: “Anh nghĩ em không muốn anh có dây dưa gì với Minh Phuong, như này không tốt à? Với điều kiện của anh, Minh Anh sẽ có cuộc sống tốt hơn là ở với mẹ nó.”

Quỳnh Mai khẽ gật đầu, quả thực là như vậy, cô không thể phản bác lại: “Em nhất định sẽ yêu thương Minh Anh.” Cô khẽ cười buồn, đây là thứ cô cần ư? Một Hoàng Anh ở bên cô, nhưng trái tim chẳng dành cho cô, anh thay đổi thật rồi ư?

“Cảm ơn em.” Hoàng Anh khẽ nắm tay Quỳnh Mai, nụ cười trên môi anh có chút gượng gạo.

Hải Yến ngồi trong văn phòng đọc tin tức về Hoàng Anh, sắc mặt cô càng lúc càng khó sở. Cô không ngờ mọi chuyện lại có thể âm ỉ đến mức này, thậm chí các fans của Hoàng Anh cô biết cũng bắt đầu hỏi cô về chuyện này, người lựa chọn tin tưởng, người bắt đầu nghi vấn, bàn tán, cãi nhau xôn xao khắp các diễn đàn cô từng tham gia.

“Hải Yến idol của cậu có con riêng thật à? Cậu xem, bài viết mới này, có người tra ra cả chỗ làm của cô trợ lý kia rồi kia. Có người còn nói sẽ đến chỗ làm của cô ta xử cô ta vì tội hãm hại, bôi nhọ Hoàng Anh kia.”

“Hải Yến...”

“Mình không biết.” Hải Yến đứng bật dậy chạy ra ngoài. Máy đồng nghiệp thấy Hải Yến đau khổ chạy đi, chỉ nghĩ rằng Hải Yến đang đau khổ nên mới phản ứng như vậy.

Hải Yến chạy đi gọi điện thoại cho Minh Phuong.

“Minh Phuong, cậu nghe điện thoại đi Minh Phuong.”

Hải Yến liên tục gọi nhưng không ai bắt máy, cô lo lắng quá đành gọi điện cho Đức Trung.

Tình hình bên Đức Trung cũng không khá hơn. Anh liên tục nhận điện thoại của phóng viên gọi đến xin phỏng vấn, mấy hợp đồng quảng cáo của Hoàng Anh sắp kí đều bị hủy, hợp đồng chưa hết hạn cũng muốn tạm dừng yêu cầu công ty và Hoàng Anh đưa ra thông tin xác thực về tin đồn.

“Alo.” Đức Trung mệt mỏi nhắc điện thoại.

“Anh ơi, em không gọi được cho Minh Phương, cậu ấy có ở chỗ anh không?” Hải Yến nói.

“Không, anh tưởng cô ấy ở nhà chứ?”

“Cậu ấy nói hôm nay đi làm, nhưng từ sáng tới giờ em không liên lạc được. Em đọc mấy tin trên mạng...”

“Em nói cô ấy đi làm? Thôi chết rồi. Phóng viên tìm đến chỗ làm của Minh Phương rồi.”

Đức Trung cúp máy và gọi Trần Lâm cùng mấy vệ sỹ đến công ty của Minh Phương đón cô.

“Đề tôi đi.” Hoàng Anh lên tiếng.

“Cậu ở yên trong nhà cho tôi nhờ, cậu chê bây giờ chưa đủ loạn à? Ở nhà chăm sóc Minh Anh đi.” Đức Trung khề thờ dài.

Khi Trần Lâm đến công ty của Minh Phương, đã có không ít phóng viên và fans cuồng của Hoàng Anh đứng ở bên dưới đòi gặp Minh Phương nhưng bị bảo vệ toà nhà cản lại. Trần Lâm và mấy người vệ sỹ chia nhau ra âm thầm đi vào toà nhà không ai để ý.

“Minh Phương, cô xem cô gây ra chuyện gì này, lời cả đám phóng viên lẫn fans cuồng đến đây chửi bới, cô bảo công ty làm sao còn làm việc được nữa?”

Minh Phương nghe giám đốc tức giận nói một hồi, cô chỉ cúi đầu không nói gì.

“Tôi đã bảo cô đừng có tuyển cô ta vào mà cô cứ không nghe cơ, tổn thất và danh tiếng của công ty ai bồi thường?”

Giám đốc và trưởng phòng thiết kế vốn không hợp nhau, không ưa nhau ra mặt, Hải Vân lại luôn bảo vệ Minh Phương. Chuyện này đột ngột xảy ra càng khiến bà giám đốc khó tính có cớ để đuổi Minh Phương.

“Cô ấy có con riêng thì sao chứ, việc này căn bản không ảnh hưởng đến công ty, là chị...”

“Hải Vân.” Minh Phương khề kéo tay Hải Vân không muốn cô nàng nói tiếp nữa.

“Thôi, cô từ chức đi, lương tháng này tôi vẫn trả cho cô như thường lệ, cô đi rồi, bọn họ sẽ không đến công ty làm loạn nữa. Mọi chuyện kết thúc ở đây.”

Minh Phương rời khỏi toà nhà như người mất hồn mà không phát hiện ra bên ngoài có bao nhiêu người đang đứng chờ mình.

Đám phóng viên và fans ở bên dưới thấy Minh Phương xuất hiện liền chạy tới, người phỏng vấn, người chửi mắng âm ỉ hết cả.

Trần Lâm và đám vệ sỹ không kịp ngăn Minh Phương lại, chạy theo cô bị đám người vây lại, ba bên giằng co không thoát ra nổi. Minh Phương bị đẩy đi đẩy lại đến chóng mặt, tiếng ồn xung quanh cứ ong ong trong đầu cô. Công việc mất rồi, thư kiện của toà án đã gửi đến lần hai, bây giờ cô còn khả năng gì để tranh giành quyền nuôi con với Hoàng Anh nữa?

Hoàng Anh nhìn đám người hỗn loạn vây quanh một cô gái, anh nắm chặt lấy vô lăng. Nhìn Minh Phương như người vô hồn chìm trong đó, ngay cả đứng cũng không vững, sự oán hận bao năm nay của anh biết mất trong phút chốc, thay vào đó là sự thương xót, đau lòng. Anh kéo mũi thấp xuống, mở cửa xe và lao vào đám người, dùng hết khả năng của mình, ôm lấy Minh Phương, kéo cô ra khỏi đám người.

Phóng viên và fans không ai ngờ anh sẽ xuất hiện ở đây, lúc phản ứng lại thì anh đã lên xe, bị đám vệ sỹ và Trần Lâm ngăn cản nên theo không kịp đành đứng ngầy người nhìn theo.

“Đến bản thân mình cũng không lo được mà còn đòi nuôi con?”

Nghe lời nói lạnh lùng của Hoàng Anh, Minh Phương quay sang nhìn anh chăm chăm: “Tôi tuyệt đối không để anh cướp con tôi đi.”

“Vậy cô có từng nghĩ đến cảm xúc của tôi khi giấu con tôi đi không cho tôi biết về sự tồn tại của nó?” Anh gằn lên từng chữ.

“Anh muốn kiện tôi sẽ theo đến cùng.”

Hoàng Anh nhìn nụ cười của Minh Phương, bình thần đến đáng sợ, ánh mắt cô nhìn anh không chút cảm xúc như đang xuyên thấu tâm tư anh khiến anh thấy sợ hãi, cô hoàn toàn không còn là Minh Phương mà anh biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một nhà ba người mới là ước mong của con

Người thanh niên trẻ ngồi nhìn tập tài liệu trên tay mình, khuôn mặt khê chau lại và ngẩng lên nhìn cô gái ngồi trước mặt: “Em muốn nhờ anh giúp cô gái này thắng kiện hả?”

Quỳnh Mai khê gật đầu. “Vâng.”

“Rốt cuộc là em đánh giá cao tài năng của anh, em chê văn phòng luật sư của anh mới mở không có danh tiếng nên cho anh cơ hội thể hiện bản thân hay là vì anh chưa thua kiện bao giờ nên muốn hạ bệ anh đây?” Hùng Tuấn nhướn mày nhìn Quỳnh Mai.

“Em biết anh là luật sư giỏi nên mới nhờ anh mà.” Cô cười.

“Anh là luật sư kinh tế, không phải tranh giành quyền nuôi con. Anh e là không giúp được em”

“Em biết, nhưng anh thông minh, lắm trò như vậy, khẳng định có cách khác giúp cô ấy thắng kiện.”

Hùng Tuấn lắc đầu bất lực: “Anh không nhầm thì đây là con của Hoàng Anh, cậu ta đang theo vụ kiện này, luật sư cũng là người giỏi nhất trong ngành. Nếu cậu ta thắng kiện, cắt đứt liên hệ với người mẹ thì càng tốt, em chỉ cần yêu thương cậu nhóc, đến khi cậu nhóc chấp nhận em, Hoàng Anh tất nhiên sẽ chấp nhận em, sao em lại giúp cô ấy? Chuyện này không có lợi cho em.”

Quỳnh Mai yên lặng nhìn Hùng Tuấn: “Anh nghĩ em là người cơ hội vậy à?”

Cô là người cơ hội, đúng vậy, nhưng trong chuyện công việc chứ không phải trong tình cảm. Hơn nữa cô không nữ, cùng là phụ nữ, cùng yêu một người đàn ông, hơn ai hết cô hiểu được sự lạnh lùng tuyệt tình Hoàng Anh dành cho người anh không quan tâm, Minh Phương lại giấu con anh đi bao nhiêu năm như vậy, anh hẳn sẽ rất hận cô ấy. Cô không oán ghét Minh Phương vì cô ấy sinh con cho Hoàng Anh, cô chỉ thấy thương xót cho Minh Phương. Mấy năm nay Minh Phương trải qua cuộc sống khổ sở chỉ vì đứa con, bây giờ Hoàng Anh đưa nó đi, khác nào cướp đi cuộc sống của cô ấy.

“Em quá lương thiện, nó sẽ hại em.”

Quỳnh Mai khê nhếch môi cười, trong giới này, người nói được cô lương thiện chắc chỉ có anh. “Anh cứ giúp cô ấy hết sức là được.”

Hùng Tuấn thấy thái độ nghiêm túc của Quỳnh Mai, anh khê lắc đầu đọc hồ sơ của Minh Phương rồi nhận xét. “Hoàn cảnh không tốt, thu nhập không ổn định. Thắng bé vừa bị tai nạn, đi học lại đánh bạn vì chuyện không có bố. Vụ kiện này căn bản là không có phần thắng.”

“Còn thất nghiệp nữa, cô ấy vừa bị công ty sa thải.” Cô bổ xung.

Hùng Tuấn khê gật đầu: “Công ty nào chịu thuê một người phụ nữ có con với nghệ sỹ, bị fans của anh ta và phóng viên bám theo khắp nơi chứ.”

“Anh có giúp không vậy?” Quỳnh Mai chau mày lờm Hùng Tuấn.

“Giúp, giúp chứ, anh nhất định sẽ giúp. Hoặc là có cách khác đơn giản hơn.”

Quỳnh Mai sáng mắt lên nhìn mong chờ Hùng Tuấn nói tiếp.

“Em rời khỏi Hoàng Anh, tác thành cho hai người họ, một nhà ba người đoàn tụ, hạnh phúc mãi mãi.” Hùng Tuấn nhếch môi cười.

“Anh!” Quỳnh Mai lại lờm anh.

“Thôi không đùa nữa, anh sẽ cố gắng hết mình vì hạnh phúc của em. Em về với Hoàng Anh của em đi, để anh yên tĩnh.” Anh đuối khéo.

“Xi, về thì về.” Quỳnh Mai bĩu môi lờm anh rồi bỏ về.

Hùng Tuấn nhìn theo bóng Quỳnh Mai rời khỏi, anh lặng lẽ thở dài và uống cạn ly rượu trên tay mình.

Thấy Hoàng Anh đưa mình về nhà anh, mà không phải nhà mình, Minh Phương nhúu mày nhìn anh hỏi: “Sao lại đến đây?”

“Minh Anh đang ở đây. Địa chỉ nhà cô bị người ta tìm ra rồi, không nên về đó nữa, tạm thời hãy ở đây đi.”

Minh Phương khê ậm ừ và đi theo Hoàng Anh vào bên trong.

Vẫn là căn hộ cũ nhưng được Hoàng Anh sửa sang lại hoàn toàn, phong cách đơn giản hiện đại trên nền màu trầm tối, bên ngoài được cải tạo thành một cái bể bơi nhỏ trong nhà. Xung quanh đặt một cái bàn, vài cái ghế, đặt chậu cây, gần đó còn có một bể cá tạo nên một khung cảnh thiên nhiên mát mẻ.

Minh Anh chơi gần bể bơi, thấy ba mẹ về liền chạy đến.

“Mẹ, ba.” Minh Anh chạy đến ôm Minh Phương. “Ba mẹ về sớm vậy ă? Mẹ ơi, mẹ nhìn nhà của ba đẹp không? Còn có bể bơi nữa.”

“Ừ đẹp.” Minh Phương khẽ gật đầu cười với con trai.

“Sau này mình sẽ ở đây phải không mẹ?”

Minh Phương gượng cười nhìn con trai: “Con thích ở đây ă?”

“Dạ, thích ă.” Cậu nhóc gật đầu. “Ba trang trí phòng con đẹp lắm, rất nhiều đồ chơi nữa mẹ ă. Con đưa mẹ vào xem nhé.”

“Ừ.” Minh Phương gật đầu, cô nắm tay Minh Anh và đi theo con.

“Cô chuẩn bị phòng cho cô ấy hộ cháu nhé.” Hoàng Anh nói với bà Hồng.

“Ừ.” Bà gật đầu khẽ hỏi Hoàng Anh: “Cháu thực sự không định cùng con bé tái hợp sao? Minh Anh càng cần một gia đình trọn vẹn chứ không phải là ba mẹ nó đưa nhau ra toà tranh giành quyền nuôi con.”

“Cháu sẽ kiếm cho Minh Anh một người mẹ tốt.” Hoàng Anh đáp.

“Nhưng thằng bé cần là ba và mẹ ruột của nó chứ không phải một người mẹ khác tốt hơn. Có ai sẽ thương con hơn mẹ ruột chứ?”

Thấy Hoàng Anh không đáp lại, bà Hồng không nói gì thêm nữa mà đi chuẩn bị phòng cho Minh Phương.

Minh Phương ngồi trên thành bể bơi còn Minh Anh ngồi bên dưới chỗ nước nông hất nước lên người mẹ đùa nghịch, tiếng cười vui vẻ vang khắp nhà. Hoàng Anh từ nhỏ mồ côi mẹ, ba đi làm xa không ở nhà, anh lớn lên cùng anh chị và ông bà qua sự trợ giúp từ người thân nên chưa bao giờ được tận hưởng cảm giác đầm ấm vui vẻ của gia đình mang lại. Nhìn hai mẹ con Minh Phương, nụ cười trên môi anh tự nhiên hiện lên. Nếu mẹ anh còn sống, có lẽ anh sẽ không phải trải qua cuộc sống thiếu thốn tình cảm, ba anh cũng sẽ không bỏ đi. Trưởng thành rồi, anh hứa với bản thân mình sau này lập gia đình, có con sẽ không để con thiếu vắng tình cảm của ba hoặc mẹ, vậy mà con trai anh từ nhỏ đã thiếu vắng anh, trải qua cuộc sống khó khăn.

“Con cẩn thận, đừng ra chỗ nước sâu, mẹ đi lấy khăn lau người cho con nhé.”

Minh Phương đứng dậy, cô vừa quay bước đi thì đã trượt chân ngã xuống bể bơi. Minh Phương không biết bơi, chân lại chưa khỏi hẳn, cô vùng vẫy dưới nước hồi lâu, nhưng càng vùng vẫy càng chìm xuống, bể bơi này Hoàng Anh thiết kế riêng cho anh nên mực nước khá sâu. Nước vào tai, vào mũi cô khiến cô không thờ nổi đầu óc đau buốt, lẽ nào cô lại chết đuối ở bể bơi? Minh Phương nghĩ vậy và cố vùng vẫy để ngoi lên mặt nước.

Hoàng Anh vừa đi nghe một cuộc điện thoại xong, lúc quay lại nghe Minh Anh gọi mình còn Minh Phương đã chìm dưới đáy bể bơi. Anh vội nhảy xuống nước.

Nhìn Minh Phương chìm dưới bể bơi, anh bỗng trách bản thân mình tự nhiên nghĩ ra thiết kế bể bơi sâu như vậy, với anh thì bình thường, với một người không biết bơi quả thực là nguy hiểm, nhà anh sau này còn có trẻ nhỏ nữa.

Minh Phương ngất đi, cô không cử động nữa mà từ từ chìm xuống. Hoàng Anh kéo cô lại gần mình, vòng tay ôm chặt cô, dùng miệng mình truyền không khí sang cho cô.

Minh Phương khẽ mở mắt ra nhìn Hoàng Anh rồi lại từ từ nhắm mắt lại. Hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy cho đến khi trời lên mặt nước.

Lên đến mặt nước, Minh Phương khẽ mở mắt ra nhìn Hoàng Anh, khuôn mặt anh gần sát khuôn mặt cô, tay anh ôm lấy eo cô còn tay cô bám lấy vai anh, hơi thở loạn, tim cô đập thình thịch, ánh mắt anh vẫn nhìn cô say đắm.

Một lúc sau Hoàng Anh mới nói lỏng vòng tay ôm Minh Phương ra và ngoảnh mặt đi hướng khác, Minh Phương cũng quay đi, khuôn mặt cô ửng hồng lên.

“Vậy mà mẹ bảo mẹ không biết bơi.” Minh Anh nghĩ lúc này Hoàng Anh và Minh Phương xuống bể nghịch nước như cậu và ba vẫn làm như vậy.

Minh Phương khẽ chau mày không đáp lời con mà đẩy Hoàng Anh ra.

“Bể này sâu hơn hai mét đấy, có muốn thử cảm giác chết đuối lần nữa không?”

Hoàng Anh nói vào kéo cô ôm chặt trong vòng tay mình, dùng chân đẩy nước bơi vào thành bể. Khuôn mặt anh lạnh lùng nhưng trái tim anh đã đập thình thịch. Minh Phương không đẩy anh ra nữa mà vòng tay ôm Hoàng Anh, cô khẽ cúi mặt xuống không dám nhìn anh.

Hoàng Anh đưa Minh Phương lên trước rồi mới nhảy lên bờ.

“Đi thay quần áo đi, vào đây tôi đưa quần áo cho.” Hoàng Anh nói rồi bước đi phía trước. “Cô Hồng ơi, để ý Minh Anh hộ cháu nhé.”

Minh Phương đi chậm phía sau, anh quay lại nhìn cô tỏ vẻ khó chịu nhưng thấy Minh Phương tập tễnh bước đi, chợt nhớ ra vết thương ở chân cô mới bỏ thạch cao nhưng chưa khỏi hẳn, anh quay lại, không nói không rằng mà bế cô lên đi vào bên trong phòng ngủ của mình.

Minh Phương thấy anh hành động nhanh như vậy, cô sợ ngã liền ôm chặt lấy cổ Hoàng Anh.

Hoàng Anh đặt Minh Phương xuống đất, bản thân mình mở tủ quần áo lấy một bộ đồ nữ treo ngay ngắn trong một ngăn tủ riêng ra đưa cho Minh Phương.

“Mặc tạm xem vừa không.”

“Đây là quần áo của Quỳnh...”

“Cô ấy không sống ở đây.” Anh cắt lời Minh Phương rồi rời khỏi phòng.

“Thay đồ đi không lạnh.”

Minh Phương thay đồ xong, nhìn bộ đồ trên người mình, đẹp nhưng có vẻ hơi rộng so với người cô, Quỳnh Mai mặc thì có lẽ vừa vặn. Cô khẽ cười buồn.

Hoàng Anh mở cửa đi vào, nhìn Minh Phương mặc bộ đồ mới, trông rất đẹp, bộ váy ngắn màu trắng, hai lớp, lớp ngoài cổ hơi rộng để lộ lớp áo bên trong và bờ vai gầy. Quần short ngắn lộ ra đôi chân trắng, dài và thon. Tuy hơi rộng một chút nhưng toàn thân toát ra sức quyến rũ vô cùng.

Người ta nói gái một con trông mơn con mắt quả thực không sai, tuy cô gầy đi nhưng vẫn rất đẹp. Mấy bộ đồ này ngày trước anh đi công tác mua về cho Minh Phương nhưng cô chưa có cơ hội nhìn thấy thì hai người đã xa nhau, anh vẫn treo chúng ở một bên tủ và quên mất sự tồn tại của nó, bây giờ mới nhớ ra.

“Xong chưa?”

Toàn thân Hoàng Anh vẫn ướt sũng nước, đồ chưa thay. Nhà anh có hai phòng tắm nhưng một cái bà Hồng thay đồ cho Minh Anh, còn cái trong phòng anh, anh nhường cho Minh Phương dùng trước, bản thân chịu lạnh bên ngoài nhìn cô cứ tần mẩn lè mề trước gương bên trong không chịu ra.

Minh Phương nhìn anh, thấy quần áo trên người anh ướt sũng bám chặt vào cơ thể, lộ rõ các cơ trên ngực liền quay mặt đi nhìn hướng khác: “Anh vào thay đồ đi.”

“Mẹ Phương đẹp quá.” Minh Anh nhìn mẹ, cậu nhóc reo lên rồi chạy đến ôm cô.

Minh Phương khẽ cười ôm con trai vào lòng. “Hôm nay Minh Anh muốn ăn gì mẹ nấu nhé.”

“Con muốn ăn món thịt bò kho trộn com.”

“Được, để mẹ làm.” Cô nói rồi nhìn bà Hồng: “Cô ơi, ở nhà có thịt bò không ạ?”

“Có, sáng nay cô mới mua ở trong tủ lạnh ý.”

Bà Hồng được Hoàng Anh dặn mua thịt bò vì Minh Anh thích ăn thịt bò nên sáng nay đã mua sẵn.

“Đi nào, chúng ta đi nấu com thôi.”

Minh Phương dắt con trai vào bếp. “Minh Anh giúp mẹ nhặt hành và tỏi nhé.”

“Vâng.” Minh Anh khẽ gật đầu nhận nhiệm vụ.

“Con làm được không Minh Anh?” Bà Hồng nghi ngờ nhìn Minh Anh.

“Được ạ, ở nhà con vẫn giúp mẹ Phương nhặt rau mà.”

Bà Hồng khẽ cười lộ rõ sự hài lòng, Minh Phương dạy con trai rất tốt, thằng bé ngoan ngoãn, nghe lời người lớn, bé tí đã thích giúp đỡ người khác rồi.

“Mấy thứ này để cô làm cho, con chân đau đi lại không tiện.” Bà Hồng nói.

“Không sao ạ, chân con cũng khỏi rồi, chỉ tại hôm nay bị xô đẩy trước cổng công ty nên mới khó chịu một chút.” Cô nói, bàn tay thoăn thoắt thái đồ.

“Cô cứ ra ngoài nghỉ ngơi đi, cô chăm sóc Minh Anh cả ngày cũng mệt rồi, mọi việc còn lại cứ để con làm nốt.”

Hoàng Anh tắm xong, anh đứng nhìn Minh Phương và Minh Anh ở trong bếp vừa nói chuyện vừa nấu cơm, anh không đi vào mà chỉ đứng nhìn một lúc rồi ra ngoài.

Hơn nửa tiếng sau, cơm nước nấu xong xuôi, Minh Phương và bà Hồng ngồi một bên, Hoàng Anh và Minh Anh ngồi một bên, Hoàng Anh giúp con ăn cơm, nhìn hai cha con ăn cơm, động tác giống hệt nhau, đến sở thích cũng giống nhau, đều thích ăn món thịt bò kho do Minh Phương làm.

“Con về đây thì tốt rồi. Hoàng Anh thích ăn cơm con nấu nhưng mấy năm nay, cô cố gắng làm món thịt bò giống như con làm mà không được vị như

vậy.”

“Con sẽ đưa cho cô công thức, sau này con không ở đây cô sẽ làm cho anh ấy.” Minh Phương vừa rửa bát vừa nói.

“Con không định ở lại sao?” Bà Hồng khẽ ngẩng lên nhìn Minh Phương.

“Đây không phải nhà con, làm sao con ở đây được ạ. Hơn nữa còn có Quỳnh Mai, hai người họ chắc cũng mau chóng kết hôn thôi.” Minh Phương mỉm cười.

“Lẽ nào con không hiểu Hoàng Anh? Nó ngoài mặt lạnh lùng với con chẳng qua cũng là vì tức giận con, nhưng trong lòng nó không nghĩ vậy. Hoàng Anh không chịu xuống nước thì con dịu dàng một chút, cả hai đều căng thẳng như vậy làm sao giải quyết vấn đề? Chịu thiệt vẫn là đứa trẻ.”

“Chuyện của chúng con đâu có dễ dàng giải quyết như vậy ạ.” Cô khẽ cúi mặt xuống.

“Hai đứa đều nghĩ quá phức tạp. Hoàng Anh không yêu con thì nó giữ quần áo mua cho con suốt mấy năm trong tủ làm gì?”

“Dạ?” Minh Phương ngẩng lên nhìn bà Hồng.

“Con nghĩ bộ quần áo con mặc là của ai? Quần áo rộng là vì con gầy đi đấy thôi. Mấy năm nay, ngoài bà già này thì không người phụ nữ nào khác sống ở đây cả.” Bà Hồng nói rồi ngoác ra phòng khách thấy Hoàng Anh đang chơi cùng Minh Anh mới khẽ nói tiếp: “Tình cảm của Hoàng Anh và Quỳnh Mai không tốt như người ngoài biết đâu.”

Thực ra họ chưa bao giờ là một đôi mới đúng. Minh Phương nghe bà Hồng nói, cô chỉ im lặng lau bát cất vào tủ.

Minh Phương dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, cô đi vào phòng ngủ của Minh Anh. Hoàng Anh đang ở trong đó hát ru Minh Anh ngủ, thằng bé nằm trong vòng tay anh, một tay nắm tay anh, một tay ôm đồ chơi, hề thấy anh định ngồi dậy lại mơ hồ nói: “Ba đừng đi.”

“Ba ở đây với con, không đi đâu hết.”

Khoé mắt Minh Phương đỏ hoe, trước nay cô luôn nghĩ một mình cô cũng có thể cố gắng nuôi con tốt, Minh Anh ít khi đòi ba, cứ như vậy dần dần nó lớn lên sẽ hiểu. Nhưng cô đã lầm, Minh Anh không phải không đòi ba mà là nó không đòi trước mặt cô mà thôi. Từ lúc sinh ra đến giờ, cô mới thấy Minh Anh vui vẻ như vậy, niềm vui chỉ có người ba mới có thể mang đến cho con cái. Hoàng Anh cũng vậy, anh yêu thương Minh Anh, chăm sóc, lo lắng cho Minh Anh đầy đủ, điều mà cô không làm được cho Minh Anh.

“Anh về phòng đi, em ở đây với con.” Cô khẽ nói.

“Không, cô về phòng của cô đi, tôi muốn ở lại đây với con.” Anh dứt khoát nói.

“Em xin lỗi.”

“Thấy có lỗi thì từ bỏ quyền nuôi con đi. Tôi có thể nuôi dưỡng và cho con điều kiện tốt hơn cô.”

Minh Phương nhìn Hoàng Anh nhặt nhoà qua làn nước mắt đọng trên khoé mi đang trực rơi xuống: “Không thể.”

Nói rồi cô quay đi, mặc nước mắt lăn xuống má.

“Thực sự không còn cách nào nữa sao?” Giọng Minh Phương đầy thất vọng vang lên.

“Minh đã cố gắng hết sức rồi, nhưng hầu như không ai muốn nhận vụ kiện của cậu, hoặc không họ đều nói vụ kiện này cậu nhất định sẽ thua, chỉ bằng hãy thỏa thuận với Hoàng Anh để sau này có thể được đến thăm con nhiều hơn. Minh Phương mình xin lỗi, không ngờ anh ấy có thể tàn nhẫn đến vậy.”

“Mình biết rồi.”

Hải Yến cúp máy rồi quay sang nhìn Đức Trung: “Em không biết, anh làm thế nào kiếm luật sư tốt nhất cho Minh Phương hoặc là bảo Hoàng Anh từ bỏ vụ kiện đi.”

“Hải Yến, không phải anh không muốn giúp cô ấy, anh đã cố gắng hết sức cùng khuyên Hoàng Anh rồi nhưng cậu ấy không nghe. Con là của cậu ấy, không phải của anh, làm sao anh ngăn cản cậu ấy muốn nuôi con chứ?” Đức Trung bình tĩnh an ủi Hải Yến.

“Đàn ông các người đều như nhau. Vô lương tâm.” Hải Yến tức giận nói.

“Ồ, em tức giận Hoàng Anh sao lại trút giận lên anh?”

“Anh là người đi tìm luật sư cho Hoàng Anh.”

“Nhưng anh cũng là người liên lạc khắp nơi giúp Minh Phương tìm luật sư. Anh là quản lý của Hoàng Anh, nói đúng ra cậu ấy là ông chủ của anh, cậu ấy

muốn anh làm vậy anh có thể không sao?”

Hải Yến tức giận nhưng không trút giận được đành hậm hực bỏ ra ngoài.

Minh Anh thấy mẹ khóc trong phòng, cậu nhóc đi vào ôm mẹ.

“Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa. Minh Anh hứa với mẹ sẽ ngoan, nghe lời mẹ, mẹ đừng khóc nữa.” Minh Anh vừa nói vừa lau nước mắt trên mặt Minh Phương.

“Mẹ không khóc.” Minh Phương lau nước mắt đi. “Là cát bay vào mắt mẹ thôi.”

Minh Anh ôm mẹ: “Mẹ ngoan nhé. Minh Anh yêu mẹ.”

Minh Phương khẽ cười trong lòng cảm thấy ấm áp, cô ôm lấy con: “Mẹ cũng yêu Minh Anh của mẹ.”

Minh Anh cười, cậu bé dựa vào lòng mẹ: “Có phải ba không thương mẹ nữa không?”

“Minh Anh, sao con hỏi vậy?”

“Từ lúc ba về mẹ không vui nữa, mẹ ở đây cũng không vui.”

Minh Phương lặng nhìn con trai mình, cô không biết phải nói gì.

“Minh Anh, con thích ở cùng ba không? Ở đây.”

Minh Anh khẽ gật đầu. “Có ạ.”

“Nếu không có mẹ thì sao?” Minh Phương hỏi tiếp.

“Con muốn mẹ cơ, hay mình về nhà đi mẹ.”

“Nhưng như vậy con sẽ không thể ở bên cạnh ba Hoàng Anh như bây giờ nữa.”

Minh Anh nghe Minh Phương nói, cậu nhóc khẽ cúi đầu không nói mà ôm Minh Phương.

“Nhưng Minh Anh yêu mẹ.”

Hoàng Anh đứng bên ngoài, anh nghe tất cả nhưng không đi vào mà quay bước rời đi.

Minh Phương đang ôm Minh Anh thì nhận được điện thoại lạ, cô bảo Minh Anh ra ngoài chơi rồi nhấc máy nghe.

Hùng Tuấn ngồi trong quán cà phê được mười phút thì thấy một người phụ nữ trẻ tiến lại chỗ mình, cô gái có thân hình gầy, thanh mảnh, đáng đi nhẹ nhàng, nụ cười nhẹ trên mặt nhưng ánh mắt lúc nào cũng man mác buồn.

“Chào Minh Phương.” Anh chủ động đứng lên chào cô.

“Anh là...”

“Tôi là luật sư, người lúc nãy gọi cho cô. Xin lỗi về sự đường đột này, tôi tên là Tuấn.” Hùng Tuấn nói rồi đưa cho Minh Phương một tấm cardvisit của mình.

“Đây là card của tôi.”

Minh Phương nhận lấy tấm card, nhìn nói rồi nhìn Hùng Tuấn. “Chào anh.” Minh Phương đưa tay ra nhận cái bắt tay của anh.

“Vi sao anh lại...”

“Chắc cô rất thắc mắc phải không? Tôi được người khác nhờ đến giúp cô vụ kiện giành quyền nuôi con.”

“Người đó là ai vậy?” Minh Phương thắc mắc nhìn Hùng Tuấn, một luật sư từ nước ngoài về, cô có quen ai để mời được một luật sư nổi tiếng như vậy về đâu.

“Chuyện này tôi không thể tiết lộ được, mong cô thông cảm.” Hùng Tuấn nhìn ánh mắt không che giấu được sự nghi ngờ lẫn lo lắng của Minh Phương liền lên tiếng an ủi. “Cô yên tâm tôi nhận lời của khách hàng thì tuyệt đối tận tâm.”

“Nhưng trường hợp của tôi...” Minh Phương vẫn tỏ ra dè dặt.

“Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, tôi không dám nói trước điều gì nhưng sẽ cố gắng hết sức.” Hùng Tuấn nói.

“Cảm ơn anh, nhưng e là tôi không đủ khả năng trả tiền thuê anh, anh xem qua hồ sơ của tôi thì cũng biết rồi, tôi bây giờ thất nghiệp, thậm chí không tìm được việc làm trong thời gian tới.”

Nghe Minh Phương nói, Hùng Tuấn tỏ ra khó chịu:

“VẬY CÔ CÒN MUỐN THEO VỤ KIỆN LÀM GÌ, TRỰC TIẾP TỪ BỎ QUYỀN NUÔI DƯỠNG ĐỨA BÉ, TRẢ ĐỨA TRÈ CHO BA NÓ LÀ XONG.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn Hùng Tuấn, ánh mắt kiên định đáp lại: “Không thể nào, tôi sẽ không từ bỏ con mình đâu. Cảm ơn sự giúp đỡ của anh.” Cô nói rồi toan rời đi.

Hùng Tuấn cười, cái anh cần chính là sự quyết tâm kia.

“VẬY NÊN TÔI MỚI ĐẾN ĐÂY ĐỂ GIÚP CÔ. CHỈ CẦN CÔ TÍN TƯỜNG TÔI, CÔ NHẤT ĐỊNH SẼ GIÀNH ĐƯỢC QUYỀN NUÔI CON VÀ ĐƯỢC NHẬN NHỮNG BÙ ĐẮP XỨNG ĐÁNG NHẤT. CÒN VỀ PHẦN CHI PHÍ, CÔ KHÔNG PHẢI LO LẮNG, SẼ CÓ NGƯỜI GIÚP CÔ TRẢ, HOẶC NẾU CÔ MUỐN TỰ MÌNH TRẢ, TÔI CÓ THỂ CHO CÔ NỢ ĐẾN KHI THẮNG KIỆN. TÔI KHÔNG TỪ CHỐI KHI ĐƯỢC NHẬN HAI PHẦN TIỀN CÔNG ĐAU.”

Minh Phương quay lại nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt mình, cô không biết anh ta lấy đâu ra tự tin đến mức cao ngạo ấy, nhưng ít ra cô cảm thấy có chút hi vọng cho vụ kiện này.

Minh Phương ngồi đối diện nhìn Hùng Tuấn, cô khẽ hỏi: “VẬY ANH CÓ CÁCH GIÚP TÔI THẮNG KIỆN?”

“CÓ, ÍT NHẤT LÀ PHẦN TRĂM CAO HƠN NGƯỜI KHÁC. NẾU CÔ LÀM THEO NHỮNG GÌ TÔI NÓI.” Hùng Tuấn mỉm cười nhìn Minh Phương. Anh nhìn qua hồ sơ một lượt rồi gấp lại, đặt qua một bên. Thực ra anh không cần nó nữa, chẳng qua là mang theo cho có lệ, cho giống một luật sư đi làm việc, chứ những gì trong hồ sơ khách hàng đều ở trong đầu anh từ trước khi anh đến gặp khách hàng. Hùng Tuấn trước nay làm việc không theo quy tắc thông thường, cũng chỉ nhận những vụ kiện anh khó và chắc chắn thắng được, vụ này là ngoại lệ, không phải vì điều gì mà là nó chắc chắn sẽ thua trong tay người khác nhưng với anh thì không.

“TÔI MUỐN BIẾT TÌNH HÌNH THỰC TẾ CỦA CÔ BÂY GIỜ.”

Minh Phương nói qua một lượt mọi chuyện. Đợi cô nói hết anh mới đáp lại:

“NHỮNG THỨ NÀY ĐỀU CÓ TRONG HỒ SƠ, THÔNG TIN TÔI MUỐN LÀ THỨ KHÁC CÒ.”

“LÀ GÌ?” Minh Phương nhíu mày nhìn Hùng Tuấn.

“CÂU CHUYỆN CỦA CÔ VÀ HOÀNG ANH. TỪ ĐẦU ĐẾN CUỐI KHÔNG SÓT MỘT CHI TIẾT NÀO.”

“KHÔNG ĐƯỢC. TÔI LÀ TRỢ LÝ, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP TIẾT LỘ ĐỜI TƯ CỦA NGHỆ SỸ.”

“TÔI LÀ LUẬT SƯ, CŨNG SẼ KHÔNG TIẾT LỘ THÔNG TIN CỦA KHÁCH HÀNG. MÀ CÔ LÀ KHÁCH HÀNG CỦA TÔI.”

Hoàng Anh ngồi trong phòng làm việc nghe luật sư của mình nói chuyện, chốc chốc anh lại xoay tròn điện thoại trong tay mình.

“CẬU BIẾT AI LÀ NGƯỜI TÌM LUẬT SƯ CHO MINH PHƯƠNG KHÔNG? LÀ QUỲNH MAI ĐẤY! KHÔNG HIỂU HAI NGƯỜI NGHĨ CÁI GÌ. ĐÁU ĐÁ NỘI BỘ À?”

Hoàng Anh cũng không tỏ ra ngạc nhiên. “VẬY THÌ CẬU PHẢI CHUẨN BỊ TÂM LÍ ĐI, TÔI NGHE ĐỒN HÙNG TUẤN LÀ MỘT LUẬT SƯ GIỎI CÓ TIẾNG TỪ NƯỚC NGOÀI VỀ, MỆNH DANH LÀ CON NGỰA BẤT KHẢ CHIẾN BẠI.”

“HA, TÔI CŨNG KHÔNG VỪA.” Đăng Khoa nhếch môi cười. “CẬU TA CHUYÊN CÁC VỤ ÁN KINH TẾ, CÒN TÔI CHUYÊN TRANH GIÀNH QUYỀN NUÔI CON, ĐẾN LÚC RA TRẬN KHÔNG BIẾT AI HƠN AI Đâu. DÙ SAO ĐÂY KHÔNG PHẢI SỞ TRƯỞNG CỦA CẬU TA, CẬU TA CŨNG MỚI VỀ NƯỚC, CHƯA NẮM RÕ LUẬT PHÁP VIỆT NAM CHO LẮM.” Đăng Khoa đi đi lại lại mấy vòng.

“CẬU NÊN CẢM ƠN TÔI, NHỜ TÔI NÊN CẬU MỚI CÓ CƠ HỘI ĐÁU VỚI ĐỐI THỦ CỦA MÌNH.” Hoàng Anh cười.

“CẬU GIỎI LẮM, ĐỂ CHÚNG TÔI TRANH ĐÁU SÚT ĐẦU MỀ TRÁN CÒN CẬU Ở NHÀ ÔM MỸ NHÂN.”

“ÔM MỸ NHÂN NÀO, CẬU ĐỪNG CÓ ẪN NÓI LINH TINH.” Hoàng Anh lườm Đăng Khoa một cái rồi không thèm để ý đến cậu ta nữa.

“KHÔNG PHẢI SAO? TRONG LÚC TÔI ĐAU ĐẦU VÌ CẬU, CẬU ĐÃ ĐÓN MINH PHƯƠNG VỀ NHÀ. NÓI XEM TÌNH CŨ NHIỀU NĂM TRÙNG PHÙNG CẢM GIÁC THẾ NÀO?”

Nhìn nụ cười nửa miệng của Đăng Khoa, không biết cậu ta đã nghĩ đến đâu.

“Vớ vẩn, địa chỉ nhà của cô ấy bị lộ rồi, không thể để cô ấy bị fans cuồng của tôi đến quấy nhiễu được. Dù sao chuyện này tôi cũng có trách nhiệm.”

“Ây yo, thương hoa tiếc ngọc vậy thì hai người tái hợp đi, lỗi chúng tôi vào làm gì? Để chứng kiến hai người yêu nhau lắm cắn nhau đau hay để chứng minh tình cảm?”

“Hoàng Anh, cậu không thấy bản thân cậu có gì lạ à? Trước đây cậu không bao giờ oán hận hay tức giận với ai, nhưng bây giờ cậu không hề nương tay nhẫn tâm với Minh Phương, oán hận, trút giận vào cô ấy. Cô ấy không làm gì sai cả, sai ở chỗ cô ấy quá yêu cậu, còn cậu thì đuổi cô ấy đi. Nếu không làm sao cô ấy phải sống khổ sở một mình nuôi con chứ? Cậu điều tra về cô ấy thì cũng biết rồi đấy, cô ấy là sinh viên xuất sắc nhất khoa tốt nghiệp ngành thời trang, có thể đi Pháp du học nhưng lại lựa chọn ở bên cậu. Cô ấy làm vậy chỉ vì Linh là chị cô ấy thôi sao? Hai người họ thậm chí còn không có quan hệ ruột thịt.”

Nghe Đăng Khoa nói, ánh mắt Hoàng Anh thoáng chốc hiện lên bi thương, nhưng cũng nhanh chóng tan biến.

“Tôi sẽ trả cô ấy về vị trí của cô ấy, tôi về với cuộc sống của tôi, không ai liên quan đến ai nữa.”

Đăng Khoa nhìn Hoàng Anh tức giận rời khỏi phòng, anh khẽ nhưng mảy nhìn Đức Trung từ bên ngoài đi vào.

“Đúng là hết thuốc chữa.”

“Cậu biết cậu ta như thế còn cố tình chọc cậu ta làm gì.” Đức Trung khẽ cười.

“Cậu ta trước đây có xấu tính thế này đâu nhỉ?”

“Ừ, nếu là chuyện không liên quan đến Minh Phương.”

Đăng Khoa trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Hùng Tuấn tiếp nhận vụ này rồi, với tính cách của cậu ta chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn để thắng kiện, hoàn cảnh của Minh Phương như hiện tại, tốt nhất là lấy chồng, có một gia đình ổn định để có khả năng nuôi con, cậu bảo với cô vợ của cậu khuyên Minh Phương đừng lấy Tiến Đạt.”

“Nếu lấy Tiến Đạt, Minh Phương sẽ có khả năng giành quyền nuôi con cao hơn đúng không?”

Đăng Khoa nghe Đức Trung hỏi, anh chợt nhận ra điều gì liền ngừng lên lườm Đức Trung: “Cậu điên rồi à? Không ôm được nữ nhân thì cũng đừng có đẩy người ta vào chỗ tồi. Hoàng Anh và Minh Phương cứ lằng nhằng thế này biết đâu có cơ hội, chứ lấy Tiến Đạt rồi thì gay, sai một ly đi một dặm đấy biết chưa.”

“Biết rồi.” Đức Trung gật đầu, anh quả thực đã bị mấy người làm cho phát điên thật rồi ý chứ, cả ngày chỉ đau đầu lo chuyện của Hoàng Anh, tin đồn càng lúc càng nhiều, không khống chế được.

“Mà cậu lạ thật, sao cứ thích mấy người phụ nữ xung quanh Hoàng Anh vậy nhỉ. Đầu tiên là người phụ nữ của cậu ta, giờ là fan của cậu ta.”

“Nói linh tinh. Tôi chỉ coi cô ấy là em gái thôi.”

Đăng Khoa bêu môi: “Được, em gái thì em gái.” Anh không nhắc đến ai sao cậu ta tự động liên hệ đến Minh Phương rồi, còn chối nữa sao.

“Còn nữa, cậu nên chuẩn bị trước khả năng Hoàng Anh sẽ bị bôi nhọ.”

“Bây giờ chưa đủ nhọ à?” Đức Trung vặn hỏi.

Thấy Đăng Khoa nghiêm túc gật đầu: “Vi vụ kiện sắp tới, bên kia sẽ sớm ra tay thôi.” Nói xong anh nhếch mép cười tỏ vẻ rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Anh từ bỏ, em cũng buông tay

“Sao cơ? Anh muốn tung tin đồn bôi nhọ Hoàng Anh để giúp tôi thắng kiện?” Minh Phương nhìn chăm chăm vào Hùng Tuấn như không tin nổi những lời anh vừa nói.

“Đúng vậy. Một người con trai vô trách nhiệm liệu có thể trở thành một người bố tốt không? Tôi muốn cô dùng câu chuyện của mình để khiến công đồng mạng đứng về phía cô, tin rằng cô mới là kẻ bị hại, còn Hoàng Anh là một người vô trách nhiệm, ruồng bỏ mẹ con cô, bây giờ lại trở về cướp con trai từ tay cô. Theo như tôi được biết, thẩm phán là một người phụ nữ đơn thân nuôi con, chắc chắn bà ấy sẽ đồng cảm với cô.” Hùng Tuấn mỉm cười đầy tự tin. “Sau đó tôi sẽ giúp cô hưởng trợ cấp nhiều nhất. Cô và con cô sẽ không phải sống những ngày tháng vất vả nữa.”

Minh Phương yên lặng nhìn Hùng Tuấn với ánh mắt dò xét, anh ta đưa ra một chiều quá tàn nhẫn. Hoàng Anh là nghệ sỹ, một khi bị bôi nhọ, mọi người đứng về phía cô, sự nghiệp của anh nhất định sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Lúc anh lo cứu vãn danh tiếng của mình thì sẽ không còn tâm trí nghĩ đến vụ kiện nữa.

“Nhưng dù có như vậy thì cũng không chắc tôi sẽ thắng kiện, tòa án cũng sẽ không giao quyền nuôi con cho một người mẹ không có thu nhập.”

“Nếu cô lấy chồng, có một gia đình ổn định thì sao?”

Minh Phương thấy Hùng Tuấn nhìn ra phía sau mình và mỉm cười, cô quay lại nhìn theo hướng anh nhìn.

“Chào cậu, lâu lắm không gặp.” Hùng Tuấn đưa tay ra bắt tay với người con trai vừa đến. “Trái đất này cũng nhỏ thật, thật không ngờ khách hàng của tôi lại là cô ấy.”

“Tôi tưởng cậu ở bên nước ngoài sung sướng không muốn về nước nữa.” Tiến Đạt khẽ mỉm cười bắt tay lại, anh nhìn Minh Phương đang ngạc nhiên ngỡ giờ giải thích: “Cậu ấy là bạn học đại học của anh.”

“Vậy anh là người mời anh ấy?” Minh Phương hỏi.

“Hả?” Tiến Đạt nhún mày không hiểu cô nói gì.

“Không phải, hôm trước tôi xem tư liệu của cô, nên chủ động hẹn cậu ấy ra đây.”

“Chuyện lớn như vậy mà em cũng không nói với anh.” Tiến Đạt khẽ lên tiếng trách Minh Phương nhưng âm thanh lại dịu dàng.

“Em xin lỗi.” Cô cúi đầu không dám nhìn anh.

“Không sao, chúng ta sẽ cùng giải quyết nó, nhưng anh hi vọng sẽ không có lần sau như vậy nữa. Sau nay có bất cứ chuyện gì xảy ra em cũng phải nói với anh, biết chưa?” Tiến Đạt nắm tay an ủi Minh Phương.

“Vâng.” Cô khẽ gật đầu.

Hùng Tuấn nhìn Tiến Đạt thể hiện tình cảm với Minh Phương tự nhiên như vậy, anh thấy có lòng tin với vụ kiện này hơn rất nhiều, chỉ cần hai người họ kết hôn, làm theo kế hoạch của anh, thì trong vòng một tháng anh sẽ thuận lợi thắng kiện, để Minh Phương tiếp tục giữ được quyền nuôi bé Minh Anh, thậm chí còn có thể đòi thêm bồi thường về cho Minh Phương.

“Chưa bao giờ thấy cậu thể hiện tình cảm với cô gái nào công khai như vậy nha. Sau này tôi phải gọi Minh Phương là chị dâu rồi nhỉ? Chị dâu, chị cứ yên tâm, vụ này cứ giao cho tôi, khẳng định không ai có thể cướp Minh Anh đi hết.”

Tiến Đạt khẽ chau mày lờ mờ Hùng Tuấn: “Cậu ta trước nay vẫn thế, em đừng để ý.”

Minh Phương gượng cười nhìn hai người, không phải Tiến Đạt thì ai mời Hùng Tuấn giúp cô?

“Hai người nói chuyện về yêu cầu tôi đề ra nhé, tôi ra ngoài một lát.” Hùng Tuấn nói rồi rời khỏi quán cà phê, trước khi rời khỏi anh còn nháy mắt trêu Tiến Đạt.

“Minh Phương, anh nghe Hùng Tuấn nói qua về tình hình của em rồi. Anh cũng đợi câu trả lời của em đấy, trước khi đi công tác...”

“Anh Đạt, dạo gần đây xảy ra nhiều chuyện, em chưa có thời gian suy nghĩ.” Cô khẽ đáp, ánh mắt nhìn ra hướng khác tránh né anh.

“Minh Phương, chúng ta kết hôn đi.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn Tiến Đạt không biết phải trả lời anh như thế nào, nếu bây giờ cô đồng ý lấy Tiến Đạt, quả thực rất có lợi cho vụ kiện, cô không phải lo lắng về kinh tế nữa, nhưng như vậy thực sự là cách tốt sao? Tuy Minh Anh quý Tiến Đạt, nhưng nó có chấp nhận không khi ba nó vừa trở về?

“Anh biết em còn do dự, em không muốn lấy anh chỉ vì vụ kiện, nhưng càng như vậy em càng cần một chỗ dựa. Hoàng Anh không chịu từ bỏ vụ kiện, cứ kéo dài như này không phải là cách. Hơn nữa, anh tin Minh Anh sẽ chấp nhận anh thôi, nó quý anh như vậy mà.”

Minh Anh yêu quý Tiến Đạt là thật nhưng trong lòng nó vẫn luôn có một vị trí dành riêng cho ba, người nó luôn đợi chờ và không phải Tiến Đạt.

“Em muốn suy nghĩ thêm” Minh Phương nói.

“Được. Anh sẽ chờ.” Tiến Đạt khẽ mỉm cười. Anh đã đợi cô sáu năm nay, đợi thêm một thời gian nữa có là gì đâu.

“Tôi hi vọng cô sớm đưa ra quyết định. À, cô đang sống ở nhà Hoàng Anh đúng không? Vậy cô hãy giúp tôi lấy tài liệu về vụ kiện từ chỗ cậu ấy nhé.” Hùng Tuấn đi về chỗ ngồi của mình nói.

“Em đang ở nhà Hoàng Anh?” Tiến Đạt quay sang nhìn Minh Phương.

“Chỗ ở của em bị phóng viên biết rồi, hôm qua có một đám người đến công ty làm loạn, đúng lúc Hoàng Anh đến đón em đưa em qua nhà anh ấy, Minh Anh cũng đang ở đó. Em không muốn con thấy ba mẹ nó bất hoà và tranh giành quyền nuôi con.”

Tiến Đạt khẽ cười buồn, không hỏi cô thêm nữa.

Minh Phương về nhà, cô đi vào phòng của Hoàng Anh, căn phòng này là nơi duy nhất giữ nguyên cách trang trí không thay đổi gì. Mọi thứ vẫn quen thuộc như năm năm trước cô từng ở đây. Minh Phương ngẩn người hồi lâu rồi đến bàn làm việc lật mấy tập tài liệu trên bàn của anh. Mấy tập tài liệu liên quan đến vụ kiện và điều tra về cô, mọi thông tin, rõ ràng từng chút một về cuộc sống hơn năm năm qua của cô, nhiều chi tiết đến bản thân cô cũng không nhớ nữa. Hoá ra mấy năm qua cô trải qua cuộc sống thế thắm đến vậy, chẳng trách anh quyết tâm đòi quyền nuôi con. Cuộc sống của cô như vậy làm sao có thể có đủ khả năng nuôi con và cho con điều kiện tốt như anh. Chưa kể Minh Anh bao nhiêu lần nhập viện truyền máu vì thiếu máu bẩm sinh nhưng không tìm được nguyên nhân.

Minh Phương mở ngăn kéo ra, bên trong có một tập ảnh chụp cô và Hoàng Anh, đều được chụp trộm lại lúc hai người bí mật cùng nhau đi Thái Lan. Vì sao anh có những tấm ảnh này và giữ đến bây giờ? Minh Phương nhìn thấy bản thân mình và Hoàng Anh trong ảnh vui vẻ cười với nhau, ánh mắt tràn đầy sự ấm áp và ngọt ngào, kí ức xa xưa bị chôn vùi bỗng ùa về, nước mắt như muốn trào ra. Hoá ra hai người đã từng hạnh phúc như vậy.

“Cô làm gì ở đây vậy?”

Minh Phương giật mình quay lại nhìn Hoàng Anh, anh đứng ngoài cửa nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng, anh luôn dịu dàng, vui vẻ với mọi người, trước nay không bao giờ tỏ ra oán hay ghét ai, cô là người đầu tiên, có lẽ cũng sẽ là người cuối cùng, anh phải hận cô như thế nào nên mới như vậy?

“Em..”

Nhìn khăn, chổi quét nhà ở bên cạnh, Hoàng Anh quay đi. “Việc lau dọn nhà cửa đã có người khác làm, không khiến cô làm.”

Rõ ràng anh biết cô vào đây làm gì nhưng lại không vạch trần cô lại làm như không biết. Minh Phương khẽ cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn anh mà ngay lập tức rời khỏi phòng.

Mấy ngày sau đó, trên mạng chia sẻ một bài viết về Minh Phương và Hoàng Anh, nói Hoàng Anh là người phụ tình bỏ rơi Minh Phương và con trai. Bài viết dần dần được cộng đồng mạng bàn tán và chia sẻ liên tục. Minh Phương nhận được tin, cô lập tức tìm đến Hùng Tuấn chất vấn anh ta.

“Anh chẳng phải nói sẽ không tiết lộ thông tin của khách hàng sao? Bây giờ anh lòi chuyện của tôi chia sẻ khắp nơi mà chưa được sự đồng ý của tôi.”

“Đúng là tôi không hề tiết lộ.” Hùng Tuấn khẽ cười.

“Vậy bài viết kia là sao? Anh có biết như vậy sẽ huỷ hoại danh tiếng của Hoàng Anh không?”

“Tôi biết. Câu chuyện đó ai cũng có thể nghĩ ra, chỉ là một người không biết chuyện phán bừa mà thôi. Nếu bài viết đó thực sự do tôi viết thì lời lẽ không chỉ có như vậy.”

“Anh!” Minh Phương tức giận nhìn Hùng Tuấn nhưng không biết làm sao. Có lẽ bài viết đó thực sự không phải do Hùng Tuấn viết nhưng vậy thì là ai chứ?

“Cô không muốn giành lại con nữa à? Bây giờ là cơ hội tốt nhất đấy, đứng ra chỉ trích Hoàng Anh là kẻ phụ tình, tranh thủ sự đồng tình của cư dân mạng, sau đó kết hôn và giành lấy đứa con lại cho mình.”

Hùng Tuấn thấy Minh Phương im lặng, anh chau mày nói: “Không phải cô mềm lòng đấy chứ? Hay cô vẫn chưa quên được Hoàng Anh?”

Hoàng Anh ngồi trong phòng làm việc, bên cạnh là luật sư Đăng Khoa và Đức Trung.

“Cậu xem, tôi đoán không sai mà, cậu ta đang bắt đầu rồi. Đức Trung, cậu mau chóng đi xử lí tin này đi.” Đăng Khoa vút tờ báo xuống bàn.

Hoàng Anh vẫn không có phản ứng gì, anh nhìn vào ipad đọc mấy tin tức về mình, không khó chịu, cũng không vui vẻ.

Hùng Tuấn nhìn vẻ mặt điềm đạm của Hoàng Anh, anh không kiềm được mà tức giận:

“Cậu không thấy lo lắng chút nào à? Tin đồn này lan rộng ra thì không chỉ sự nghiệp cậu tiêu tan mà quyền tranh giành con với Minh Phương cũng không có đâu.”

“Tôi có bao giờ quan tâm tới danh tiếng đâu chứ.” Hoàng Anh khẽ nói.

Đức Trung vừa chạy ra ngoài nghe điện thoại lại chạy vào, sắc mặt không thoải mái lắm, mấy hôm nay anh liên tục nhận được điện thoại từ các nơi hỏi, xin phỏng vấn với Hoàng Anh về chuyện kia.

“Bên hãng thời trang gọi điện yêu cầu cậu xác thực thông tin trước khi họ lên kế hoạch quảng cáo mùa sau. Hãng Trà cũng thế.”

Hoàng Anh yên lặng lúc rồi nói: “Chúng ta về thôi.”

Đức Trung nghe vậy đành gạt đầu rồi đi theo Hoàng Anh, trước khi rời khỏi không quên nhắc Đăng Khoa không nên tức giận, tính cách Hoàng Anh vốn thế, trời có sập xuống cũng không làm cậu tái mặt, tức giận chỉ một bản thân.

“Cậu biết cô ấy bây giờ đang ở đâu không?” Hoàng Anh khẽ hỏi.

“Hình như là đi giúp việc vất cho một nhà quen biết.” Đức Trung nói, mấy năm nay ngoài công việc chính, Minh Phương còn làm thêm vài công việc phụ khi rảnh. Đức Trung lái xe đưa Hoàng Anh đến khu nhà đó, Minh Phương đang ở trong một toà chung cư cao cấp, cô đứng bên cửa sổ lau kính, thỉnh thoảng cười nói với người bên trong, dáng gầy ốm nhưng làm việc thoăn thoắt. Hoàng Anh nắm chặt tay lại, ánh mắt thoáng chút đau xót lại có chút tức giận.

Suốt quãng đường về nhà, Hoàng Anh không nói năng gì, anh chỉ im lặng ngồi nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Hoàng Anh yên lặng, Đức Trung cũng không biết phải nói gì, bản thân anh cũng khó chịu nhưng không biết nói sao lên lời.

“Cậu giúp tôi liên lạc với ngân hàng và mở một tài khoản, chuyển hai phần ba số tiền tôi có vào đó. Số còn lại mua một căn nhà trung cư trong thành phố nhưng yên tĩnh và thuận tiện đi lại. Sau này mỗi lần lĩnh lương chuyển một nửa tiền của tôi sang đó.” Im lặng hồi lâu Hoàng Anh chợt lên tiếng.

“Còn cái này nữa.” Hoàng Anh đưa cho Đức Trung một tấm danh thiếp. “Cậu giúp tôi liên lạc với công ty này, chỗ này cần nhà thiết kế, cậu nói sao cũng được, miễn là đừng nói tôi giới thiệu.”

“Tài khoản đứng tên ai?” Đức Trung hỏi.

“Tuỳ cậu, đừng nói tôi làm là được.” Hoàng Anh nhìn ra bầu trời bắt đầu mưa bên ngoài. Có lẽ, từ trước đến nay, cô không nợ anh gì hết, mà là anh nợ cô.

Đức Trung quay lại nhìn Hoàng Anh, dáng vẻ anh trầm mặc, ánh mắt hiện rõ sự u ám, tang thương như chìm trong bóng đen không cách nào thoát ra. Anh muốn nói thực ra còn cách khác tốt hơn, nhưng nghĩ đến tính cách cố chấp của Hoàng Anh, một khi đã quyết điều gì thì hoàn toàn không thể thay đổi được nên im lặng. Có những thứ người ta cần tự thông suốt, không ai giúp gì được.

Minh Phương về nhà đã thấy Hoàng Anh trong bếp nấu cơm, mấy hôm nay tin tức về Hoàng Anh âm ỉ khắp các trang web, cộng đồng mạng, mấy hợp đồng quảng cáo của anh cũng bị tạm dừng nhưng anh dường như không tỏ vẻ gì lo lắng, mọi sinh hoạt vẫn bình thường, đi lên công ty, về nhà, thỉnh thoảng ở nhà vài ngày đưa con đi học, đi chơi, dạy con học. Người thất nghiệp như cô hình như còn bận rộn hơn anh.

Minh Anh thấy mẹ về liền vui vẻ chạy lại: “Hôm nay mẹ đi làm về muộn vậy ạ, mẹ xem bố nấu cơm này, ngon lắm, còn ngon hơn cả cơm mẹ nấu nữa nhé.”

“Vậy à?” Minh Phương tươi cười đáp lại lời con.

“Mẹ ăn thử xem” Minh Anh cầm tay lấy một miếng thịt chiên tẩm bột đưa lên miệng Minh Phương.

Minh Phương ăn thử cảm thấy quả thực rất ngon miệng, cô chưa bao giờ ăn đồ anh nấu, trước nghe anh nói chỉ nghĩ anh nói quá, không ngờ anh nấu ăn ngon, trang trí cũng đẹp mắt.

“Cô đi đâu về vậy?” Hoàng Anh hỏi.

“Đi gặp một người bạn.” Cô đáp.

“Đi đâu về?” Hoàng Anh nhấn mạnh một lần nữa.

Minh Phương ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Hoàng Anh, nhất thời không hiểu cô đã trợn tức gì anh mà anh tức giận như vậy.

“Cô ăn uống, ở đây chưa đủ à mà phải đi làm osin cho người ta?”

Minh Phương hiểu ra, cô không nói đến vấn đề đó mà quay sang nhìn Minh Anh: “Hôm nay con đi học vui không?”

“Dạ, vui ạ, các bạn còn cho con quà mừng con quay lại trường nữa.”

“Vậy à? Con lấy cho mẹ xem nào.” Minh Phương cười với con và nói nhỏ với bà Hồng: “Cô đưa thằng bé lên nhà chơi hộ cháu một lúc nhé.”

Con trai đi rồi Minh Phương mới nhìn Hoàng Anh: “Anh có thể đừng khó chịu trước mặt con được không?”

“Cô chưa trả lời tôi.”

“Tôi đi làm gì liên quan gì đến anh.”

Minh Phuong định quay đi thì bị Hoàng Anh kéo lại.

“Cô muốn làm thì ở đây đây việc cần cô làm này, chỗ khác trả lương cô như nào tôi sẽ trả cô gấp ba, chỉ cần cô chăm Minh Anh cho tốt là được.”

Minh Phuong nhìn Hoàng Anh, cô khẽ mỉm cười, gạt tay anh ra và bỏ ra ngoài.

Hoàng Anh đứng ngây người nhìn Minh Phuong rồi đi, rõ ràng anh xót thương khi nhìn cô đi giúp việc cho người ta nhưng khi nhìn thấy cô anh lại tức giận mà nặng lời với cô. Hoàng Anh khẽ thở dài nhìn mấy món ăn đang nấu dở, vốn định làm một bữa ăn ngon, tạo không khí vui vẻ vậy mà tự tay anh làm hỏng.

Bà Hồng đi vào nhìn Hoàng Anh, bà muốn cười nhưng lại thấy thương: “Yêu thương một người không phải ép buộc người ta làm gì, không được làm gì, hãy cứ để họ thoải mái làm việc họ yêu thích. Yêu thương cũng cần có phương pháp.” Bà Hồng vừa nói vừa lấy bát đĩa mang ra phòng khách.

Minh Phuong không ra ngoài kiếm việc làm thêm nữa mà ở nhà chuyên tâm chăm sóc Minh Anh, đưa đón con đi học, ở trường học không ai biết Minh Anh là con của Hoàng Anh nên không có gì ồn ào. Hoàng Anh hay tức giận với cô, đôi khi trước mặt Minh Anh, anh không nhin nên cô đành yên lặng giữ bình yên, không để cho Minh Anh nhận ra.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, sắp đến ngày lên toà nhưng Minh Phuong vẫn chưa quyết định nên làm gì, lúc rảnh rỗi không làm gì, cô cứ ngây người ra nhìn hộp nhẫn trên bàn nghĩ lung tung.

“Cháu định kết hôn với Tiến Đạt để có đủ khả năng tranh giành quyền nuôi con với Hoàng Anh à?” Bà Hồng thấy Minh Phuong cứ trầm lặng như vậy mấy hôm nay, bà không thể cứ yên lặng mãi.

“Dạ, cháu không biết.” Cô khẽ cúi đầu.

“Nếu kết hôn thì cũng phải quyết định nhanh, sắp đến ngày lên toà rồi.”

“Cô thấy cháu nên làm như vậy ạ?”

“Cô không biết, quan trọng là cháu muốn làm như thế nào. Hãy hỏi xem trái tim mình muốn gì. Hai đứa gắn bó lâu như vậy, cô không mong nhìn thấy hai đứa trở nên như bây giờ. Lẽ nào không thể tái hợp được mà nhất định phải đưa nhau lên toà như thế này?”

Minh Phuong nhìn cô Hồng rồi nhìn ra bên ngoài, ánh mắt mông lung, mệt mỏi.

“Anh ấy hận cháu như vậy...” Giọng cô nghe có vẻ đau xót lại bất lực.

Bà Hồng khẽ ôm lấy Minh Phuong an ủi: “Con bé ngốc, đôi khi chỉ là chút hiểu lầm không ai chịu giải quyết, nó như vậy thì cháu nên dịu dàng, đừng có bướng bỉnh như vậy.”

Minh Phuong im lặng không đáp lời, nước mắt lặng lẽ rơi.

Minh Phuong đón con tan học, cô đưa con đi ăn vặt bên ngoài trước khi về.

Nhìn Minh Anh vui vẻ ăn, cô lấy giấy lau mép cho con: “Minh Anh ở cùng ba có thấy vui không?”

“Vui ạ.” Cậu nhóc vừa ăn vừa đáp, thỉnh thoảng lại nhìn Minh Phuong cười.

“Từ bây giờ trở đi con ở cùng ba, con có chịu không?”

“Vậy thì ngày nào con cũng được chơi cùng ba ạ?”

“Ừ.” Minh Phuong khẽ gật đầu, nhìn Minh Anh vui vẻ nhưng cô không nén được tiếng thở dài nãy nê.

“Chúng ta về sớm nhé, lát mẹ đi có chút việc.”

Minh Phuong đưa Minh Anh về rồi đi ra chỗ hẹn với Hùng Tuấn.

Hùng Tuấn nghe Minh Phuong nói muốn từ bỏ vụ kiện, anh ngạc nhiên nhìn chăm chăm Minh Phuong.

“Em muốn từ bỏ quyền nuôi con sao?”

Minh Phuong khẽ lắc đầu không nói.

“Em vẫn còn yêu Hoàng Anh?”

Nhìn Minh Phương im lặng, anh chán nản lắc đầu: “Thật không hiểu phụ nữ mấy người nghĩ gì, vì yêu mà điên cả rồi.”

“Anh thay em cảm ơn chị Quỳnh Mai, cảm ơn anh chị đã giúp em.”

“Sao em biết là Quỳnh Mai?” Hùng Tuấn sững sốt nhìn Minh Phương

Minh Phương khẽ mỉm cười: “Em vô tình nhìn thấy hai người gặp nhau.”

“Hoá ra là vậy.” Anh khẽ gật đầu.

“Dù sao cũng cảm ơn anh, thật xin lỗi vì làm lãng phí thời gian của anh.”

“Không có gì.” Hùng Tuấn khẽ cười. “Có gì cần giúp đỡ thì cứ tìm anh nhé.” Anh không hỏi gì thêm nữa.

Đáp án như thế nào thực ra không còn quan trọng nữa, có ai đứng trước tình yêu mà lí trí được, ngay cả bản thân anh cũng như vậy đấy thôi.

Minh Phương lặng lẽ rời khỏi quán cà phê, không phải vì cô còn yêu Hoàng Anh mà vì cô không muốn vì tranh giành quyền nuôi con mà không từ thủ đoạn huỷ hoại sự nghiệp của anh. Cô đã hứa với Linh sẽ chăm sóc anh, tuy không thể bên anh nữa, nhưng cô vẫn sẽ bảo vệ anh.

Hoàng Anh nhận được điện thoại từ bà Hồng nói anh hôm nay đi đón Minh Anh tan học, Minh Phương ốm không đi đón được.

Anh và Minh Anh về đến nhà đã thấy mùi đồ ăn thơm lừng bay từ trong bếp ra. Minh Anh đi học về đói liền chạy vào bếp:

“Bà ơi, bà nấu món gì vậy ạ? Con ăn thử được không?”

“Được chứ, con đi rửa tay rồi ngồi vào bàn đi.” Bà Hồng mang một đĩa thức ăn từ bếp ra.

“Minh Phương đâu cô?” Hoàng Anh đặt cặp sách của Minh Anh xuống ghế và hỏi.

“Con bé bị sốt đang ngủ trong phòng.” Bà Hồng vừa đáp vừa xếp bàn ăn.

Anh đi vào phòng của Minh Phương, thấy cô đang ngủ, khoé mắt dường như còn đọng chút nước, trán hơi nóng hơn bình thường, nhưng chân tay lạnh ngắt, người toát mồ hôi. Hôm nay mưa, chắc cô lại ngâm lạnh rồi, làm mẹ nhưng đến bản thân mình cũng không chăm sóc nổi, anh khẽ chau mày kéo chăn lên cho cô, hai tay xoa xoa hai bàn tay đang lạnh ngắt của cô.

“Có cần đưa con bé đến bệnh viện không?” Bà Hồng từ bên ngoài đi vào hỏi.

“Không cần đâu cô ạ, cô ấy vốn không thích đến bệnh viện, mà thời điểm này xuất hiện nơi công cộng cũng không tốt. Cô lấy giúp cháu chậu nước ấm vào đây là được rồi.” Hoàng Anh khẽ lên tiếng vừa kiểm tra xem chân Minh Phương còn lạnh không.

Bà Hồng mang chậu nước đặt lên bàn, đưa khăn cho Hoàng Anh.

“Cô tắm và trông Minh Anh hộ cháu nhé.”

“Ừ.” Bà Hồng khẽ đáp rồi rời khỏi phòng.

Hoàng Anh cẩn thận kiểm tra nhiệt độ nước rồi lau hết mồ hôi trên người Minh Phương, thay cho cô một cái áo mỏng hơn, sau đó làm ấm tay chân cô rồi mới đắp chăn lại. Khi xong mọi việc, anh ngồi yên lặng ngắm nhìn Minh Phương ngủ. Giá mà bình thường hai người bình yên như vậy có phải tốt không, từ khi cô quay trở lại, mỗi lần hai người gặp nhau lại có chuyện xích mích, không vui.

Hoàng Anh khẽ đẩy cô nằm vào bên trong, bản thân nằm bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô trong lòng mình.

Minh Phương nằm trong ấm áp ngủ đến tận sáng hôm sau, đến lúc không ngủ nổi nữa mới mở mắt ra. Phát hiện ra mình nằm gọn trong lòng Hoàng Anh, cô chợt mình định dậy thì bị anh giữ lại.

“Thấy khoẻ hơn chưa? Ngủ ngon không?”

Nghe Hoàng Anh hỏi cô ngáy ra một lát rồi khẽ gật đầu, quả thực rất ấm áp.

“Bản thân mình còn không chăm sóc nổi, không hiểu mấy năm qua em chăm con kiểu gì. Thấy mưa thì phải biết tránh ra chứ.”

Minh Phương không đáp lại lời anh, anh làm như cô là con cóc không bằng, chỉ là không cần thận thôi. Mấy năm qua cô ít ốm đau gì, sao giờ tự nhiên lại ốm thế không biết. Mà cô cũng không hiểu làm thế nào mà anh lại ở đây và ôm cô ngủ một cách dịu dàng như vậy, không phải là nên mắng trách cô chuyện gì đó sao?

“Muộn rồi...” Cô áp úng nói, nhìn xuống bộ đồ mới trên người mình cô càng thấy không thoải mái hơn, đành rằng cô và anh có một đứa con, nhưng anh không thể coi đó của cô ra như vậy trong hoàn cảnh của hai người như hiện nay.

“Hôm nay cuối tuần.” Hoàng Anh dừng dung như là chuyện rất bình thường, anh ôm cô theo tư thế thoải mái hơn và nhắm mắt lại giả vờ ngủ, khoé môi thoáng hiện nét cười.

Minh Phương nhìn anh lúc lâu không thấy anh dậy liền nằm yên trong vòng tay anh khẽ nhắm mắt lại.

“Hôm nay chúng ta đưa con đi công viên chơi nhé.” Anh khẽ nói.

Minh Phương mở mắt ra nhìn anh, cô cứ nghĩ anh ngủ rồi. Cô khẽ ậm ừ không lên tiếng.

“Sắp đến phiên toà rồi, có thể sau này con không thể cùng bố mẹ đi chơi như này nữa, em nên tạo cho nó những kí ức tốt đẹp nhất.”

Nghe Hoàng Anh nói, rõ ràng anh đang ám chỉ việc sau này anh sẽ thay cô nuôi con đây mà. Minh Phương cảm thấy hụt hẫng, cô cố nén thở dài, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Hoàng Anh nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cô trong lòng có chút vui sướng nhưng cũng có chút xót thương. Cô rời bỏ anh, để anh lại trong đau khổ bao nhiêu năm, chút thất vọng này lẽ nào cô không chịu được?

Minh Phương muốn tránh ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của anh, cô nhích người xa ra nhưng lại bị anh ôm chặt lấy, anh oán cô, hận cô nhưng không đẩy cô đi mà cứ muốn cho cô nhìn thấy, muốn giằng vò cô để cả hai cùng không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Minh Phương, lần nào em cũng thế, không quan tâm đến cảm xúc của anh

Gần trưa, Hoàng Anh đưa Minh Phương và Minh Anh đi công viên chơi. Minh Anh lần đầu tiên được đi chơi cùng ba mẹ, cậu nhóc hớn hờ chạy khắp nơi, nụ cười trên đôi môi nhỏ xinh không khép lại được, liên tục kéo ba mẹ chạy xem chỗ này chỗ kia.

Minh Phương nhìn Hoàng Anh khẽ hỏi: “Anh không sợ người khác nhận ra à?”

Hoàng Anh nhìn Minh Phương một lúc rồi quay đi: “Có gì phải sợ?”

Nhìn Minh Anh vui vẻ anh thấy rất hài lòng. “Chúng ta đi thử tàu siêu tốc nhé.” Anh nói và gọi Minh Anh: “Minh Anh, con có muốn lên kia không?” Anh chỉ lên tàu lượn đang đi phía trước.

“Có ạ.” Minh Anh phấn khích reo lên.

“Lên đó nguy hiểm lắm, tàu đi nhanh như vậy.” Minh Phương cản lại.

“Các bạn nhỏ cũng đi, con cũng đi, em không dám hả?” Anh cười.

“Mẹ đi đi, có con với ba bảo vệ mẹ cơ mà. Những bạn khác cũng đi mà mẹ.”

Minh Phương chân chừ nhìn con trai đành miễn cưỡng gật đầu.

Hoàng Anh mỉm cười nhìn cô: “Đừng sợ, tàu này thiết kế cho trẻ con không nhanh lắm đâu.”

Nhưng nó dài và cao như vậy, Minh Phương khẽ nhủ mảy định lùi lại thì bị Hoàng Anh kéo đi.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Nụ cười của anh lúc đó, dường như khiến cô nhớ lại lần đầu tiên cô gặp anh, vẫn nụ cười ấm áp lại có chút ngốc nghếch, vẫn câu nói đó làm trái tim cô rung động.

Ba người lên tàu siêu tốc, Minh Phương sợ hãi nắm chặt tay Hoàng Anh, mỗi lần tàu đi xuống cô lại nhắm tịt mắt kêu lên, khác hoàn toàn với sự thích thú của Minh Anh.

Xuống đến nơi, Minh Phương loạng choạng dựa vào lan can. Hoàng Anh bây giờ mới biết cô thực sự sợ đi tàu siêu tốc, cũng không nghĩ cô sợ đến như

vậy, anh cầm chai nước lọc đến cho cô, đỡ cô ra ghế ngồi.

“Anh xin lỗi, không biết em sợ đến mức này.”

Minh Phương khẽ lắc đầu: “Tại lúc nhỏ thường xuyên bị chị đưa lên tàu lượn chơi cùng đến mức sợ.” Cô vừa nói xong chợt nhận ra mình vô tình nhắc đến Linh liền dừng lại.

Hoàng Anh yên lặng không đáp. Anh nhìn cô hồi lâu mới nói tiếp. “Cô ấy có tính hay thích lời người khác làm những việc họ không thích. Hoá ra em cũng trở thành nạn nhân của cô ấy. Chỉ khác là em sợ, còn anh thì quen dần.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn Hoàng Anh lúc lâu không biết nói gì. Anh chủ động kể với cô về chị, không hận cô vì lừa dối anh nữa sao?

“Lát nữa em muốn ra ngoài ăn cơm hay về nhà nấu?” Hoàng Anh khẽ hỏi.

“Mà thôi, đi siêu thị mua đồ rồi về nhà nấu cũng được.” Hoàng Anh hỏi rồi tự trả lời.

Minh Phương khẽ gật đầu, dù sao thì hai người cũng không nên xuất hiện cùng nhau, tránh bị chụp ảnh.

Ba người đi chơi đến chiều tối mới lên xe ra trung tâm mua sắm mua đồ. Hoàng Anh chọn cho con trai mấy bộ đồ mới, tiện tay lấy luôn cho Minh Phương mấy bộ đồ.

“Ở nhà có mấy bộ thay đi thay lại, lấy thêm mấy bộ nữa thay đổi.”

Hoàng Anh thấy Minh Phương có ý từ chối liền quay sang nói với nhân viên:

“Cô giúp tôi chọn đồ cho cô ấy nhé.” Sau đó anh đưa cho nhân viên mấy bộ mình vừa chọn được.

Cô nhân viên biết khách sang liền niềm nở tư vấn khiến Minh Phương không kịp nói gì với Hoàng Anh.

Hoàng Anh loay quanh xem đồ, nhà khác đang thử đồ bộ gia đình, Hoàng Anh cũng thấy thích thú liền lấy một bộ hỏi Minh Anh:

“Con có thích bộ này không? Chúng ta sẽ mặc như họ.” Hoàng Anh chỉ tay về gia đình ba người gần đó.

Minh Anh nhìn thấy đồ gia đình liền gật đầu đòi đi thay luôn.

Minh Phương rời khỏi phòng thay đồ, thấy hai ba con mặc đồ giống nhau đứng trước mặt mình, Hoàng Anh cầm trên tay đưa cho cô bộ đồ ngủ.

“Mẹ mặc thử đi mẹ.” Minh Anh nói.

Minh Phương chau mày nhìn Hoàng Anh. Mua bộ đồ này về, cũng đâu có dùng đến.

“Con thích thì chiều con đi.” Anh nói.

Minh Phương nghe vậy đành cầm lấy và vào trong thay đồ.

Minh Phương bước ra, nhìn ba người trong gương quả thực rất giống một gia đình.

“Chúng tôi lấy bộ này.” Hoàng Anh hài lòng nói.

“Thưa anh, đồ bộ này có bốn bộ thấy cả, còn một bộ cho bé gái nữa nhưng không tách lẻ được, anh chị có muốn lựa thêm bộ đồ khác không?” Cô nhân viên bán hàng hỏi.

“Vậy thì thôi.” Minh Phương khẽ nói.

“Không sao, cứ lấy cả đi.”

Nghe Hoàng Anh nói, cô gái vui vẻ nói: “Vâng, năm sau anh chị sinh thêm một bé gái nữa, vậy là nhà có bốn người rồi.”

Minh Phương không nói gì mà lặng lẽ thay đồ ra. Một nhà bốn người đâu liên quan gì đến cô, ngay ngày mai thôi, có thể chỉ là hai người, cô và con hoặc anh và con. Có lẽ một nhà bốn người của anh, không phải của cô.

Về đến nhà, Hoàng Anh đặt túi đồ linh kinh xuống bàn: “Hôm nay em mệt rồi, đi tắm hay nghỉ ngơi đi, để hai bố con anh nấu cơm.”

Minh Phương nhìn anh, ánh mắt thoáng chút xúc động dâng trào, anh biết hôm nay cô bị chóng mặt nên không đi ra ngoài ăn nữa mà về nhà, sau đó lại tự tay nấu cơm. “Không cần em giúp gì sao?”

“Con cần mẹ giúp gì trong bếp không Minh Anh?” Anh quay sang hỏi con.

“Không ạ, con giúp ba được rồi.” Cậu nhóc cười.

Minh Phương về phòng, tắm xong liền đi ra bếp, thấy hai ba con vừa nhào bột làm bánh vừa đùa nhau, bột bánh vương trên mặt, trên người, dưới sàn nhà.

“Hai ba con đang nấu cơm hay đang chơi đây?”

“Đang nấu cơm ạ.”

“Đang chơi.” Hai người cùng lên tiếng.

Hoàng Anh và Minh Anh nhìn nhau cùng bật cười sau đó lấy một tay bột bôi lên mặt Minh Phương.

Minh Phương tránh không được liền bị bôi bột khắp mặt, cô cũng lấy bột khô quyết lại lên mặt Hoàng Anh và Minh Anh, ba người vừa nấu cơm tối vừa đùa nghịch vui vẻ.

Buổi tối, Minh Phương vào phòng đã thấy hai ba con nằm trên giường nói chuyện, Minh Anh thấy mẹ liền vẫy gọi: “Mẹ lại đây.” Cậu nhóc chỉ về phía bên cạnh mình, sau đó nhích vào sát Hoàng Anh nhường lại chỗ cho Minh Phương.

“Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, diễn thì diễn cho chót.” Hoàng Anh khẽ nói.

Minh Phương thoáng sững lại rồi mau chóng mỉm cười dịu dàng: “Hai ba con đang nói chuyện gì thế?” Cô vừa hỏi vừa lên giường, vào bên trong nằm cạnh Minh Anh.

“Dạ, ba đang kể cho con chuyện của mẹ ngày trước.”

Minh Phương nhìn Hoàng Anh khẽ gượng cười.

Đợi con ngủ rồi, Minh Phương mới lên tiếng: “Ngày mai dù kết quả như thế nào...”

“Em yên tâm, anh sẽ để em đến thăm con thường xuyên.” Hoàng Anh chặn lời cô.

Minh Phương quay sang nhìn Hoàng Anh, thấy ánh mắt anh lạnh nhạt nhìn mình, cô khẽ quay đi nằm xuống nhắm mắt lại ngủ, không nói thêm câu nào nữa.

Hoàng Anh ra ban công đứng, anh lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc, trước đây anh không hút thuốc, cũng không mấy khi đi uống rượu, nhưng dạo gần đây lại không ngăn nổi bản thân mình. Chiều nay anh đã báo với Đảng Khoa việc từ bỏ vụ kiện, cậu ta đã nổi điên lên và mắng anh một hồi nhưng cuối cùng lại ủng hộ và nói anh hãy bù đắp xứng đáng cho Minh Phương. Anh nợ cô và con, có lẽ điều tốt nhất anh có thể làm là cho họ một cuộc sống tốt hơn.

Đêm khuya hẳn Hoàng Anh mới quay lại phòng Minh Phương và Minh Anh đang ngủ, anh cẩn thận ém chặn cho hai mẹ con, sau này có lẽ anh không thể ngày ngày ở bên con, cũng không thể cho con một gia đình đầy đủ cùng kí ức hạnh phúc, mong rằng Minh Anh sẽ nhớ ngày hôm nay, nhớ ba mẹ đều yêu thương nó.

Sáng hôm sau, Minh Phương đợi Hoàng Anh rời khỏi nhà cô mới chuẩn bị rời đi. Nhìn con trai còn đang ngủ say, cô khẽ hôn nhẹ lên trán nó một cái.

“Con trai, hãy nhớ mẹ mãi mãi yêu con, ở nhà nghe lời ba.”

“Cháu định làm gì?” Bà Hồng khẽ lên tiếng.

“Những thứ cháu nợ anh ấy, không thể bù đắp được, hi vọng Minh Anh sẽ thay cháu ở bên anh ấy, thằng bé sẽ đem đến cho anh ấy sự ấm áp của gia đình.”

“Cháu...”

“Cô có thể giúp con chăm sóc hai người họ không?”

“Vậy cháu thì sao?”

“Con sẽ làm việc mà một trợ lý phải làm.” Minh Phương mỉm cười nhìn bà Hồng, nụ cười thoải mái, không vương chút đau thương. Lí do cô xuất hiện bên anh chẳng phải là chăm sóc, bảo vệ anh sao. Có lẽ đây là điều cuối cùng cô có thể vì anh ấy.

“Mẹ, mẹ đi đâu vậy?” Minh Anh thức dậy, nhìn thấy Minh Phương đang chuẩn bị rời khỏi nhà, không hiểu vì sao cậu nhóc lại có cảm giác như sắp phải rời xa mẹ, sẽ không được gặp lại nữa.

Minh Phương quay lại nhìn con mình, cô khẽ quỳ xuống ôm con: “Mẹ đi có chút việc.”

“Lúc nào mẹ về?” Cậu nhóc hỏi.

“Rất nhanh thôi.” Minh Phương khẽ cười. Cô đưa cho Minh Anh một phong thư. “Mẹ con mình sẽ cùng ba chơi một trò chơi nhé, chiều ba về con đưa cho ba phong thư này. Nói ba làm hết nhiệm vụ trong thư mẹ sẽ trở về.”

“Vâng ạ.”

Minh Phương khẽ hôn lên trán con một lần nữa rồi rời đi. Cô không đến tòa án mà đến nơi đã được Hải Yến chuẩn bị trước.

Hoàng Anh và Đức Trung loay quanh vài lượt ở các con phố, Đức Trung không hiểu Hoàng Anh định đi đâu liền lên tiếng hỏi.

“Cậu làm gì mà cứ loay quanh suốt thế? Không đến tòa án à?”

“Tất nhiên là không. Hôm nay không có vụ kiện nào hết, tôi từ bỏ rồi.” Hoàng Anh bình tĩnh đáp lại trước vẻ mặt ngạc nhiên của Đức Trung.

“Vì sao cậu không cho tôi biết?”

Hoàng Anh im lặng không đáp lại mà ánh mắt vẫn dán vào màn hình ipad đọc tin tức.

Đức Trung ngăn người nhìn Hoàng Anh, sau đó lại trầm mặc trở lại: “Vậy thì kiếm quán cà phê nào ngồi cho hết ngày vậy, dù sao cũng không có chuyện gì làm hôm nay hết.”

“Có. Thế này là thế nào?” Hoàng Anh đưa máy cho Đức Trung xem. Fancub của Hoàng Anh đang chia sẻ tin: Trợ lý cũ của Hoàng Anh tiếp nhận phỏng vấn, nói về chuyện đứa trẻ.

Đức Trung sửng sốt nhìn vào màn hình. Lượt bình luận và chia sẻ liên tục tăng.

“Tôi vì hận không dành được tình cảm của Hoàng Anh nên mới dùng cách giấu con anh đi để trả thù anh...”

Lời nói của Minh Phương cứ lặp đi lặp lại trong đầu Hoàng Anh.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Có lẽ là ở hộp fans.” Đức Trung khẽ nói rồi lập tức quay xe chuyển hướng.

Lúc hai người đến nơi, mọi người đều đã đi hết, hiện trường vắng tanh chỉ còn một mình Hải Yến ngồi trên ghế, khuôn mặt cúi gằm nhìn xuống nền đất.

Nhìn thấy Hoàng Anh và Đức Trung đến, nước mắt Hải Yến không ngưng lại được mà òa chảy.

“Em nói cho anh biết cô ấy đi đâu rồi?” Hoàng Anh hỏi.

“Cậu ấy...” vừa nói Hải Yến vừa khóc. “Có lẽ cậu ấy sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, sẽ không để anh tìm thấy cậu ấy nữa.” Cô vừa nói vừa đánh Hoàng Anh. “Sao anh có thể nhẫn tâm với cậu ấy như vậy? Bây giờ anh vừa lòng chưa? Cậu ấy nhận tất cả lỗi lầm về mình để anh sống yên bình. Tất cả đều vì anh.”

Hoàng Anh lặng người, anh để mặc cho Hải Yến đánh mình.

Hoàng Anh về đến nhà thì Minh Phương đã đi mất, cô mang theo tất cả những gì cô mang đến, những thứ anh mua cô đều để lại. Anh thẫn thờ nhìn một lượt ngôi nhà thân thuộc nhưng dường như xa lạ, trống vắng vì thiếu hơi ấm của cô.

“Ba ơi, mẹ vẫn chưa về à?”

Hoàng Anh ngoảnh lại nhìn thấy Minh Anh đứng phía sau cùng bà Hồng, trên tay còn cầm phong thư.

“Mẹ bảo đưa cái này cho ba, mẹ nói lúc nào ba con mình làm hết nhiệm vụ trong lá thư mẹ sẽ trở về.”

Hoàng Anh nhìn con trai, khẽ vuốt má con một cái, nở một nụ cười gượng gạo, anh mở thư ra đọc, vẫn là nét chữ quen thuộc ấy, vài lời dặn dò, cô nói cô nợ anh và con nhiều, chẳng còn cách nào khác đành để con cho anh chăm sóc, vì cô biết, chỉ có anh mới đem lại cuộc sống tốt cho Minh Anh, điều mà cô không thể.

“Khi nào mẹ con mới về hả ba, muộn như vậy rồi.”

Hoàng Anh ngẩng lên nhìn con, ánh mắt không giấu được sự đau đớn lẫn hụt hẫng, anh khẽ ôm Minh Anh vào lòng: “Minh Anh ngoan, từ giờ con ở với ba được không? Ba sẽ thương yêu con.”

“Con muốn mẹ cơ.” Minh Anh khóc toáng lên rồi đẩy Hoàng Anh ra toan chạy ra cổng. “Mẹ, mẹ Phương ơi... hu hu... mẹ về đi...”

Hoàng Anh vội chạy theo giữ Minh Anh lại, ôm con chặt vào lòng: “Minh Anh ngoan, bây giờ muộn rồi con định đi đâu nữa?”

“Con về nhà, con muốn về với mẹ.” Minh Anh vừa nói vừa khóc.

Hoàng Anh khẽ sở ôm lấy con trai: “Ngoan, mai ba cùng con đi tìm mẹ được không?”

Minh Anh thôi không giãy giụa nữa mà ôm chặt lấy Hoàng Anh khóc, anh vỗ vai con, một tay nắm chặt lá thư của Minh Phương. Minh Phương, lần nào em cũng như vậy, không nói một lời mà bỏ đi, không quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đoạn kết

Hai năm sau.

Hoàng Anh ngồi bên trong hậu trường chuẩn bị cho hộp báo ra mắt album mới, bên cạnh anh là con trai Minh Anh đang ngồi chơi game, thỉnh thoảng lại ngẩng lên hỏi ba vài câu.

“Chuẩn bị lên sân khấu rồi đó Hoàng Anh.” Đức Trung bên ngoài bước vào.

Hoàng Anh đứng dậy, anh đứng trước gương chỉnh lại bộ vest một lần nữa, bộ vest hôm nay anh mặc có chút hơi cũ, chính là bộ nhiều năm trước Minh Phương tự tay may cho anh, mỗi lần anh đi nhận giải thưởng đều mặc bộ này, dù nhiều nhãn hiệu mong muốn tài trợ trang phục cho anh.

Gần hai năm trôi qua rồi, hai năm qua anh đi tìm Minh Phương không biết bao nhiêu lần nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy cô. Nhiều lần anh suýt từ bỏ sự nghiệp, nhưng nghe lời Hải Yến, chỉ cần anh xuất hiện trên sân khấu, Minh Phương nhất định sẽ có mặt, vì vậy anh mới dành tâm huyết cho lần phát hành album này. Hi vọng cô sẽ trở về, lần này tìm được cô, anh nhất định sẽ không để cô rời xa anh và con nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng MC gọi tên anh, kèm theo đó là tiếng fans hò hét reo gọi tên anh, đột nhiên anh thấy chút hồi hộp khó tả, bàn tay trong túi khẽ nắm chặt chiếc hộp nhung, anh hít sâu một hơi rồi bước lên, trên môi nở nụ cười ấm áp quen thuộc nhưng anh lại cảm thấy có chút gượng gạo, trong lòng hiện lên nỗi sợ hãi mơ hồ, sợ cô sẽ không xuất hiện.

Cả buổi hộp báo Hoàng Anh đều không nhập tâm lắm, mọi thứ nghe theo sắp xếp của MC, nói gì anh đều đáp ứng theo, fans bên dưới thấy anh nhiệt tình đáp ứng fans như vậy đều rất ngạc nhiên lẫn vui vẻ, hò hét ầm ĩ. Đức Trung bên dưới chỉ âm thầm lắc đầu không biết nên nói gì hơn.

Hải Yến từ bên dưới khán đài đi lên tiến lại gần Đức Trung nói thầm vào tai anh, khẽ môi Đức Trung khẽ mỉm cười, anh cảm bộ đàm được gắn với Hoàng Anh, khẽ lên tiếng: “Cô ấy đến rồi.”

Hoàng Anh đứng trên sân khấu nghe được bốn chữ đó, trái tim anh khẽ chệch đi một nhịp, ánh mắt lướt qua một lượt quanh sân khấu rồi quay lại nhìn Đức Trung khẽ mỉm cười.

“Hoàng Anh, album ra mắt lần này thành công như vậy, còn mang về cho cậu giải thưởng, cậu có lời gì muốn chia sẻ với mọi người hay là fans không?”

“Ừm... Lần này có thể thuận lợi phát hành album, đầu tiên Hoàng Anh phải cảm ơn công ty và nhóm staff đã hết lòng giúp đỡ Hoàng Anh trong thời gian qua. Tiếp theo đó là cảm ơn các fans hâm mộ của tôi, những người yêu thương vẫn luôn ủng hộ tôi dù tôi tạm vắng mặt khỏi làng giải trí, không có các bạn sẽ không có Hoàng Anh của ngày hôm nay. Tôi rất biết ơn mọi người.”

Hoàng Anh nói rồi hướng về phía khán giả, các fans hâm mộ cúi đầu cảm ơn.

“Còn một người nữa, một người rất quan trọng trong cuộc đời tôi. Người cho tôi cảm hứng viết ra ca khúc chủ đề cho album này, ca khúc dành riêng cho em.”

Hội trường bắt đầu vang lên tiếng nhạc của Hoàng Anh, đèn sân khấu bắt đầu tắt dần, chỉ còn lại ngọn đèn rọi lên người Hoàng Anh từ trên cao xuống.

“Người con gái đã âm thầm ở bên tôi hơn mười năm qua, người đã dành cả thanh xuân để ở bên, yêu thương và bảo vệ tôi. Vậy mà tôi vô tình tổn thương em. Minh Phương, anh biết em đang ở bên dưới kia, xin em đừng đi, đừng rời khỏi hai ba con anh thêm lần nữa.”

Hoàng Anh vừa nói vừa bước xuống khán đài, cả hội trường bỗng chốc im lặng, tiếng nhạc như theo Hoàng Anh từng bước chân chuyển động về phía trước, ánh sáng hắt lên người anh bằng bạc, dịu dàng mà ấm áp.

Hoàng Anh dừng lại nơi cô gái mặc chiếc váy voan hồng phớt, hai tay ôm mặt, nước mắt từ khóe mắt trào ra.

“Minh Phương, xin em hãy cho anh cơ hội một lần nữa bù đắp cho em.”

Hoàng Anh nói, anh khẽ quỳ một chân xuống, tay mở hộp nhẫn ra, ánh mắt tha thiết nhìn cô, kiên định.

Minh Phuong ngáy người nhìn anh, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Đức Trung, Trần Lâm và Hải Yến cùng bé Minh Anh từ hậu trường đến bên cạnh Minh Phuong.

“Cho anh ấy một cơ hội đi.”

“Mẹ, mẹ trở về đi.” Minh Anh lay lay tay mẹ.

Cả hội trường gần như yên tĩnh, tiếng nhạc dừng lại, thời gian cũng dường như ngừng trôi tại khoảnh khắc này, mọi người đều chú ý đến Minh Phuong chờ cô trả lời.

Một lúc lâu sau vẫn chỉ thấy Minh Phuong yên lặng, Hoàng Anh vẫn chăm chú nhìn Minh Phuong, ánh mắt đầy kiên định kia dường như nhen nhóm lên chút sợ hãi, không khí bắt đầu trở lên gượng gạo.

“Đồng ý đi.” Một fans xung quanh đó không kiên nhẫn đợi chờ được mà lên tiếng.

“Đồng ý đi... Đồng ý đi...” Fans xung quanh cũng bắt chước theo đồng loại lên tiếng.

Minh Phuong nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn Hoàng Anh, nước mắt trên má vẫn còn nóng ấm. Cô khẽ đưa tay mình lên giờ trước mặt Hoàng Anh, nở nụ cười dịu dàng.

Hoàng Anh sung sướng nắm lấy tay cô, đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út, nhờ ánh đèn sân khấu mà mặt kim cương lóe sáng càng rực rỡ như minh chứng cho giây phút hạnh phúc này.

“Từ giờ trở đi không cho phép em rời khỏi anh nữa.” Anh khẽ cười.

Minh Phuong nhìn anh lắc đầu: “Em không đi đâu nữa.”

Hoàng Anh vòng tay ôm cô, Minh Phuong cũng cúi đầu áp mặt vào ngực anh, vòng tay ôm chặt lấy anh, nở nụ cười hạnh phúc trong tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người.

Minh Phuong và Hoàng Anh cùng rời khỏi buổi họp báo, hai người nắm tay nhau đi dạo trên con phố nhỏ. Ánh đèn đường chiếu xuống bóng hai người lúc tách nhau ra khi hòa làm một như cuộc tình của hai người, dù chuyện gì xảy ra vẫn gần nhau một khoảng cách nhất định.

Mấy hôm sau Minh Phuong đến công ty, thấy Trần Lâm và mấy trợ lý khác đang bận rộn làm việc, cô quay sang nhìn Đức Trung: “Mấy năm qua vất vả cho anh rồi.”

Đức Trung khẽ cười: “Ừ, mấy cậu nhóc kia chẳng ai nhanh nhạy và được việc như em cả, anh chỉ đành tự mình lo lắng thôi.”

Trần Lâm thấy Minh Phuong trở lại, cậu nhóc vui vẻ chạy đến: “Chị Minh Phuong, may quá có chị về rồi, anh Trung lúc nào cũng chỉ mắng tụi em thôi.”

“Em cũng phải cố gắng học cách chia sẻ gánh nặng với anh ấy chứ, không thể để một mình anh ấy quán xuyến mọi việc được.” Minh Phuong dịu dàng nhìn cậu nhóc.

Trần Lâm thấy mình không được bên liền bày ra bộ mặt trẻ con giận dỗi. “Em vẫn luôn cố gắng mà, nhưng làm sao so được với chị.”

“Đích thực là cậu có tiến bộ.” Đức Trung khen thật lòng một câu.

Trần Lâm nghe vậy liền khắp khỏi niềm vui trong lòng. “Đó, chị thấy không?!”

Minh Phuong thấy cậu nhóc này bao năm chẳng thay đổi, vẫn tính trẻ con như vậy, trong lòng cô cũng thấy vui vẻ mà nở nụ cười dịu dàng. Cô đi vào bên trong phòng.

“Chào mọi người, tôi là Minh Phuong, trợ lý mới của anh Hoàng Anh, mong mọi người sau này giúp đỡ nhiều hơn.”

Mọi người xung quanh thấy Minh Phuong trở lại làm trợ lý cho Hoàng Anh đều ngạc nhiên nhưng sau đó liền vui vẻ.

Mỗi ngày làm việc trôi qua lại khiến Minh Phuong cảm giác thân thuộc như trở lại những năm trước đây, muộn phiền gần như tan biến, những ngày tháng dần vật trong nhớ nhưng cũng dần dần chìm vào mây khói. Mỗi ngày cô dậy sớm cùng Hoàng Anh chuẩn bị bữa sáng, đưa con đi học rồi cùng nhau đi làm. Cứ lặp lại nhưng chẳng bao giờ thấy nhàm chán. Hai người không công bố kết hôn, cũng không vội vã làm đám cưới, cứ bình yên như vậy qua ngày.

“Anh Hoàng Anh, anh có bưu phẩm.” Một trợ lý từ bên ngoài đi vào, mang theo một tập hồ sơ gửi từ nước ngoài về.

“Cảm ơn.” Hoàng Anh nhận lấy rồi mở ra xem, vừa đọc được tiêu đề anh đã vui mừng như trẻ con nhận được quà, anh lật đi lật lại xem kỹ một lượt.

“Có gì mà anh vui thế?” Minh Phuong đi vào, mang cho anh một ly trà.

“Anh có một tin bất ngờ tặng cho em” Hoàng Anh cười và đưa tập hồ sơ cho Minh Phương. “Một trường đại học bên Pháp đã nhận hồ sơ du học của em. Em còn nhớ bà giám đốc đã mời em đi du học lúc tốt nghiệp đại học không? Bà ấy đã đồng ý nhận em lần nữa.”

Tất nhiên cô nhớ chứ. Cô là sinh viên duy nhất của khóa nhận được giấy mời du học ở Pháp, người tài trợ cho cô là giám đốc một công ty thời trang, bà rất ấn tượng với đồ án tốt nghiệp của cô nên đã mời cô sang đó, tài trợ học phí cho cô muốn cô sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc cho bà. Nhưng cô từ chối, cô lựa chọn ở lại Việt Nam, làm trợ lý cho Hoàng Anh.

“Nhưng chuyện đó đã qua rất lâu rồi.” Cô khẽ nói.

“Anh biết, anh đã gửi hồ sơ của em đến nhiều trường, trong đó có trường học của bà giám đốc đó, bà ấy còn nhớ em, sau khi biết lý do em từ chối đi du học, bà ấy càng muốn nhận lại em một lần nữa, cho em thêm một cơ hội.” Hoàng Anh nói. “Đây là một cơ hội vô cùng tốt, anh thật không muốn em cả đời chỉ làm trợ lý cho anh, lãng phí tài năng của mình.”

Minh Phương nhìn Hoàng Anh, cô thấy sự vui vẻ của anh nhưng trong lòng lại hoang mang. “Anh không muốn em ở bên cạnh anh nữa?”

Nụ cười của Hoàng Anh hơi khựng lại, anh yên lặng nhìn cô, dường như hiểu ra suy nghĩ của cô, anh khẽ xoa lên mái tóc cô: “Ngốc ạ, sao anh lại không muốn em ở bên anh chứ. Em vì anh mà từ bỏ ước mơ của mình, vì anh mà hi sinh nhiều như vậy, đến lúc anh phải làm gì đó vì em rồi.” Hoàng Anh nói, anh khẽ ôm cô vào lòng.

“Bao năm qua là em đợi chờ anh, cùng anh thực hiện ước mơ của anh, bây giờ đến lượt anh đợi chờ em, cùng em thực hiện giấc mơ của mình.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn vào ánh mắt anh, cô khẽ gật đầu:

“Vâng.”

Đợi ở sân bay, nhìn dòng người qua lại biệt li, trùng phùng, Hoàng Anh bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, anh nắm chặt tay Minh Phương: “Anh... anh không muốn em đi nữa.”

Minh Phương nhìn anh cười tươi: “Ai đó mấy hôm trước nôn nóng chuẩn bị đồ tiễn em đi nhanh lắm mà.”

“Anh hối hận rồi.” Anh khẽ ôm cô thật chặt. “Nhờ lần này em đi lại không về nữa thì sao?”

Minh Phương cười: “Ngốc ạ, anh là ‘nhà’ của em.” Cô vui đầu vào ngực anh, vòng tay ôm anh thật chặt.

“Vậy khi nào ‘nhà’ nhớ em sẽ bay đến thăm em.”

“Vâng.” Cô khẽ gật đầu nở nụ cười hạnh phúc.

“Đến giờ vào rồi đó.” Hải Yến đứng bên cạnh đang hắng lên một cái nhắc nhở.

Minh Phương buông Hoàng Anh ra, quay lại nhìn Hải Yến cười rồi ngồi xuống trước mặt Minh Anh. “Minh Anh ở nhà ngoan, nghe lời ba, mẹ sẽ sớm về thôi.” Cô khẽ hôn con một cái.

“Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ nghe lời ba.” Thăng nhóc nói.

“Em không phải lo, anh và con sẽ thường xuyên sang thăm em.” Hoàng Anh biết, lòng cô không nở xa nhất chính là Minh Anh.

Minh Phương khẽ gật đầu nhìn anh, toan quay đi thì nghe giọng truyền lại từ đằng sau:

“Em còn chưa tạm biệt chị đã vội vã đi rồi thế?”

Minh Phương ngoảnh lại thấy Quỳnh Mai đang tươi cười nhìn mình.

“Chị Mai...” Cô ngập ngừng lên tiếng. Đến tận bây giờ, cô vẫn không biết nên đối mặt với người phụ nữ này như thế nào, cô ấy là người bên Hoàng Anh năm năm, đồng thời cũng là người giúp đỡ cô tìm luật sư khi cô tranh giành con với Hoàng Anh, cô ấy yêu Hoàng Anh nhưng lại nghĩa khí giúp đỡ tình địch là cô. Thứ tình cảm cao thượng ấy, khiến cô khâm phục.

“Sang bên đây nhớ giữ liên lạc với chị đấy nhé.” Quỳnh Mai nở nụ cười rạng rỡ trên môi.

“Chị Phương nhà em còn chưa đi, chị định đến đây xếp chỗ à, không có cửa đâu.” Trần Lâm làm bầm.

Quỳnh Mai biết cậu nhóc này tính tình trẻ con nên không thèm đáp lại.

“Muốn xếp chỗ phải hỏi ý anh trước đã. Em mới xa anh một lúc đã định đi kiếm người khác rồi sao?” Giọng Tiến Đạt trầm trầm vang lên từ phía sau.

Quỳnh Mai quay lại nhìn anh cười dịu dàng, “Em nào dám.” Tay khoác vào tay anh.

Mọi người xung quanh nhìn ánh mắt nhìn nhau đầy tình cảm của Tiến Đạt và Quỳnh Mai đều ngạc nhiên.

“Hai người...”

“Họp nhau thì tự khắc tìm đến nhau thôi.” Quỳnh Mai vừa nhìn mọi người lại nhìn Tiến Đạt.

Xung quanh không ai nói thêm một lời, có lẽ tất cả đều ngộ ra một điều mà trước nay không ai nghĩ đến, một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, một diễn viên tài năng, họ quả thực là trai tài gái sắc, xứng đôi vô cùng.

Ánh nắng chiều nhàn nhạt rơi xuống mặt đất, xuyên qua tán cây, tách thành từng tia nắng nhỏ mờ hồ nửa tỏ nửa mờ giữa ban ngày. Hoàng Anh đứng trước lan can, gió thổi lồng lộng, ánh mắt nhìn về phía bầu trời xanh, hướng chiếc máy bay đang bay cao trên bầu trời, đưa người con gái anh yêu đi thực hiện ước mơ mười năm nay cô vì anh lỡ mất.

Chia ly là để một lần nữa gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thùy Linh, ánh hoàng hôn ấm áp

Minh Phương đang giành đồ chơi trong phòng với anh trai, nghe tiếng bước chân bên ngoài cùng tiếng ông Bình vang lên.

“Minh Phương, Minh Phúc, hai con ra đây chào dì Lan đi.”

Minh Phúc nghe lời ba, ngoan ngoãn đứng dậy chào dì Lan.

“Đây là Thùy Linh, sau này Linh sẽ là em gái con, chị gái của Minh Phương, con là anh lớn, nhớ nhường các em nhé Phúc.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh bà và cô gái nhỏ đứng sau, cô gái tầm tuổi cô, cô gái có làn da trắng và chiếc mũi cao, mái tóc hoe hoe vàng, xinh như búp bê cô thấy trên tivi. Cô gái khép nép đứng sau mẹ, tỏ vẻ lạ lẫm với xung quanh. Minh Phương khẽ nở nụ cười với cô gái rồi quay ngoắt đi, không thèm chào người phụ nữ kia lấy một tiếng, người phụ nữ từ nay sẽ là mẹ kế của cô.

Ông Bình khẽ lắc đầu thờ dài.

“Bé còn nhỏ, cần từ từ làm quen, anh đừng trách con.” Bà Lan dịu dàng an ủi chồng như thể Minh Phương chính là con ruột mình.

Lúc đó Minh Phương mười hai tuổi, lần đầu tiên cô gặp chị Thùy Linh, lúc ba cô lấy dì Lan và đưa Thùy Linh về sống cùng.

Còn mẹ cô, năm trước, mẹ cô về thăm cô, nhưng sau này, nghe nói mẹ lấy chồng nước ngoài, rồi bà cũng không về nữa, thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm hai đứa con bà từng sinh ra cho có lệ. Ấn tượng của cô về mẹ cũng dần phai nhạt, ngoài những trận cãi vã nảy lửa của bố mẹ trước đây, mà bố cô luôn là người chịu đựng và mẹ cô luôn là người phát hỏa thì không có gì nữa.

Minh Phương từ nhỏ chứng kiến bố mẹ cãi nhau rồi ly hôn, cô luôn luôn bướng bỉnh không chịu nghe lời người lớn. Khi bà Lan về nhà chung sống, cô càng bướng bỉnh hơn, cô nghịch ngợm, phá phách, tìm mọi cách chống đối ba và mẹ kế. Nhưng mỗi lần nhìn vào ánh mắt trong sáng như nước hồ thu, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của Thùy Linh, tính khí bướng bỉnh của cô lại dịu đi.

Cô nhớ có một lần, vì sự bướng bỉnh của cô khiến ông Bình nổi giận, ông cầm roi đuổi cô chạy khắp nhà từ tầng trên xuống tầng dưới.

“Con không bao giờ gọi bà ấy là mẹ, cũng không bao giờ chấp nhận bà ấy ở đây. Con ghét bà ấy!”

Minh Phương vừa lớn tiếng hét lên vừa chạy, phía sau là ông Bình cầm roi đuổi. Phía sau nữa, bà Lan cố gắng khuyên nhủ chồng bình tĩnh.

Cô vừa chạy, vừa ngoảnh lại xem bố có đuổi kịp mình không, chỉ sợ sẽ bị đòn roi của bố, người vẫn chiều chuộng cô vô điều kiện, vậy mà chỉ vì người phụ nữ kia, ông tức giận muốn đánh cô.

Bỗng nhiên cô va phải người phía trước, rồi tiếng đồ vỡ vang lên, kèm theo tiếng rầm một cái.

Có thứ gì đó nặng đang lăn từ cầu thang xuống.

Là Thùy Linh.

Lúc mọi người phản ứng lại, Thùy Linh đã nằm dưới sàn nhà với vết máu trên đầu, cả người trắng bệch.

Thùy Linh lên cầu thang đúng lúc cô chạy xuống, hai người va vào nhau như thế. Linh được bố mẹ đưa vào viện kiểm tra ngay lập tức. Sau đó không ai nhắc đến cô vì lỗi lầm vừa qua nữa. Linh được đưa về nhà với vết băng nhỏ trên đầu, miếng băng còn hồng hồng vết máu trên trán, chị được ông Bình bế trên tay đưa về nhà, ông dịu dàng y như với cô lúc nhỏ. Lúc đó Minh Phương dường như ý thức được một điều, nhà cô thực sự sẽ có thêm thành viên mới, sẽ không vì búống bình của cô mà thay đổi.

Thùy Linh ngoảnh lại nhìn Minh Phương, bờ môi nhợt nhạt vẫn thấp thoáng nụ cười: “Chị không sao, em đừng lo.”

Minh Phương khẽ cúi đầu lầm lũi đi theo sau bố, dì và anh trai. Mắt cô đỏ hoe nhưng không khóc, cô chẳng bao giờ khóc, chỉ ngổ nghịch làm trái lời người lớn thôi. Minh Phúc nhìn em gái, anh hiểu cô biết lỗi, nhưng cô nhóc con này lúc nào cũng thế, lầm lì và búống bình cứng đầu. Anh hiểu rõ, em gái anh làm như vậy chỉ vì mẹ bỏ đi, vì mẹ không yêu thương hai anh em anh nữa, vì khoảng trống trong tim không cách nào bù đắp. Anh cũng vậy, nhưng anh chỉ biết im lặng.

Minh Phúc khẽ nắm chặt bàn tay nhỏ xinh của em gái.

“Không sao, có anh ở đây.” Nếu bị đánh, anh sẽ chịu đòn thay em gái, anh sẽ là bầu trời của em gái, bảo vệ em, trên đời này, trừ mẹ ra, ai cũng sẽ yêu thương em gái anh.

Minh Phương rón rén vào phòng Thùy Linh lúc chị đang ngủ, bố đi làm chưa về, anh trai đi học, dì Lan đang loay quanh dưới bếp, không ai để ý đến cô cả. Cô mang theo búp bê yêu thích nhất của mình, con búp bê bố mua tặng cô từ Nhật, cô định tặng nó cho Linh. Minh Phương ngồi cạnh giường Thùy Linh, chị vẫn đang ngủ, một lúc lâu sau chị mới tỉnh dậy, thấy Minh Phương ngồi bên cạnh mình, chị rất vui, môi khẽ nở nụ cười nhìn Minh Phương.

Minh Phương ngại ngùng nhìn chị, cô thấy có lỗi nhưng không biết phải nói sao, vì từ trước đến nay cô nhóc búống bình là cô có biết xin lỗi ai bao giờ đâu.

“Cài này... tặng chị.” Lần đầu tiên cô gọi Linh là chị.

Thùy Linh nhìn con búp bê yêu thích của Minh Phương, chị rất vui nhưng không nhận ngay mà lên tiếng hỏi: “Con búp bê này em yêu thích nhất, nhờ tặng cho chị à?”

Minh Phương yên lặng nghĩ một lúc mới nói: “Dù sao sau này chị cũng ở nhà này.”

Thùy Linh biết đây chính là sự chấp nhận của cô bé búống bình kia với sự tồn tại của mình. Linh vui vẻ nhận lấy con búp bê, đồng thời tháo ra chiếc dây chuyền mẹ tặng cho mình.

“Chị cũng có quà cho em” Thùy Linh đeo vào cổ Minh Phương dây chuyền của mình.

Minh Phương nhìn sợi dây chuyền có mặt đá màu xanh lấp lánh, sợi dây làm cô ấn tượng từ lúc nhìn thấy nó, cô cười toe.

“Xin lỗi chị, chị có đau không?” Minh Phương nhìn vết thương trên trán Thùy Linh.

“Không đau chút nào cả.” Thùy Linh cười an ủi cô.

Thấy trán Minh Phương vẫn chau lại, Linh lại hỏi: “Vẫn thấy có lỗi à? Vậy hứa với chị một chuyện nhé, sau này nghe lời chị.”

Minh Phương ngẩng lên nhìn Thùy Linh liến gật đầu. “Sau này sẽ nghe lời chị.” Cô lặp lại lời Thùy Linh rồi đưa tay ra ngoắc tay với Thùy Linh, hai đứa trẻ nhìn nhau cười toe toét.

Bà Lan và ông Bình đứng ngoài nhìn hai chị em vui vẻ, hai ông bà nhìn nhau không nói gì, chỉ mỉm cười rồi cùng nhau đi xuống dưới nhà.

Sau lần đó, Minh Phương tuy búống bình đã bớt chống đối dì Lan, cô không gọi dì Lan là mẹ, nhưng dần chấp nhận sự tồn tại của người mẹ thứ hai xuất hiện trong nhà.

“Minh Phương, năm nay tổ chức cuộc thi tìm kiếm tài năng trẻ mùa đầu tiên đấy, báo chí đăng âm ỉ, cậu xem mấy anh này đẹp trai không này.” Hải Yến vừa nói vừa đặt tờ báo trước mặt Minh Phương, trong đó có ảnh và thông tin ngắn của các thí sinh tham gia.

Minh Phương hờ hững nhìn vào tờ báo Hải Yến đưa, cô vốn không mấy quan tâm đến các cuộc thi hát, cô chỉ quan tâm mấy chương trình thời trang thôi.

“Anh này nhìn đẹp trai này, Hoàng Anh, hai mươi tuổi, trẻ quá.” Hải Yến tiếp tục.

Minh Phương liếc theo hướng chỉ của Hải Yến, nhìn trong tấm ảnh chụp một người con trai đang cười, nụ cười có vẻ gượng gạo, ngổ nghếch, đơn thuần, có vẻ không nổi bật lắm so với các thí sinh khác nhưng lại có điểm gì đó thu hút người khác, một thứ cảm giác cô không miêu tả được. Minh Phương khẽ mỉm cười với người con trai trong ảnh.

“Tối nay bắt đầu phát sóng đấy, mình qua nhà cậu học nhóm rồi xem nhé.” Hải Yến nháy mắt.

“Được thôi, mình cũng đang muốn có người nói chuyện cùng, anh Phúc với chị Linh xuống Hà Nội học cả rồi, ở nhà một mình cũng chán.” Minh Phương vui vẻ đồng ý, phòng cô lại có ti vi, hai đứa thoải mái xem phim khuya mà không bị ai nhắc nhở.

Sau tối hôm đó, ngày nào có cuộc thi phát sóng Hải Yến đều cấp sách vở cùng quần áo sang nhà Minh Phương, theo dõi cuộc thi rồi ngủ lại đến sáng hôm sau cùng Minh Phương đi học.

Mỗi hôm về, cô nàng lại kiểm được ở đâu những tấm ảnh, poster của Hoàng Anh rồi dán khắp nhà, cô nàng mang sang cả phòng Minh Phương dán.

“Cái này để hôm nào tờ sang đây ngủ còn có ảnh ngắm anh ấy.” Hải Yến hấp háy cười. “Cậu xem cân chưa?” Cô hỏi Minh Phương.

Minh Phương khẽ lắc đầu, đúng là con gái mười sáu tuổi mộng mơ. Cô cũng mười sáu tuổi, nhưng sao mộng mơ của cô đi đâu rồi nhỉ?

“Bên trái xuống chút nữa.”

“Đúng.”

“Rồi, như thế đó.”

Minh Phương kiên nhẫn giúp Hải Yến chỉnh poster. Cô nhìn người con trai trong ảnh, thầm nghĩ. “Anh có gì khiến Hải Yến nhà tôi bị thu hút như thế?”

Một thí sinh không phải xuất sắc lắm, ngượng ngùng khi lên sân khấu nhưng được cái có nụ cười thuần khiết, ngốc nghếch, cũng coi như có chút đáng yêu.

Hải Yến dán ảnh xong liền nằm xuống giường bên cạnh Minh Phương. “Này, nói cho cậu một bí mật.” Hải Yến khẽ nói, giọng cô lại nhỏ hơn chút nữa. “Tớ đang chuẩn bị tiền để mua vé đi xem buổi thi đêm chung kết ở Hà Nội của Hoàng Anh đấy.”

Minh Phương nghe vậy cô kinh ngạc nhìn Hải Yến.

“Cậu điên rồi à? Chung kết diễn ra vào buổi tối, cậu đi rồi làm sao kịp bắt xe về nhà?”

“Mình xem giờ xe rồi, vẫn còn kịp bắt chuyến cuối cùng. Mình cũng liên lạc được một chị fan, chị ấy hứa giúp mình mua vé rồi.” Hải Yến vẫn phấn khích nói.

Minh Phương chau mày nhìn Hải Yến, dù sao cô vẫn thấy kế hoạch đó quá táo bạo. “Cậu đi một mình xuống đó hả? Hay mình cũng đi cùng?” Minh Phương không yên tâm.

“Mình Phương, mình cũng muốn thế, nhưng họ bảo chỉ còn một vé duy nhất thôi.” Hải Yến nói với giọng tiếc nuối. “Hơn nữa giá vé cũng không rẻ.” Cô nàng đã phải tiết kiệm rất lâu mới đủ tiền mua vé.

“Vậy thôi. Nhưng cậu phải đi cẩn thận, dù sao cũng chưa bao giờ tự xuống Hà Nội một mình.” Minh Phương không ngăn cản Hải Yến nữa.

Hai tuần sau diễn ra đêm chung kết cuộc thi, Hải Yến chuẩn bị đi thi mẹ cô bị ốm, bắt buộc phải ở nhà. Hải Yến khóc mếu kêu than với Minh Phương cả buổi sáng.

“Mình Phương cậu đi thay mình nhé, vé cũng có rồi, không đi tiếc lắm, hơn nữa mình còn muốn có chữ kí của anh ấy.” Hải Yến lè nhèo một hồi.

Minh Phương nhìn Hải Yến, cô khẽ lắc đầu. “Cậu thích chữ kí chứ gì, mình kí cho cậu cả trăm tờ.” Minh Phương mỉm cười trêu Hải Yến. “Đưa giấy bút đây.”

Hải Yến biết tính Minh Phương từ nhỏ đã luôn nhàn nhạt với mọi chuyện như vậy, nhất là chuyện tình cảm nam nữ, cô nàng không thèm chấp. “Chữ kí của cậu mình thêm vào.” Cô nàng khẽ hừ một tiếng.

“Được rồi, đưa địa chỉ điểm hẹn lấy vé đây, mình sẽ thay cậu đi xem đêm chung kết, cậu ở nhà ngoan ngoãn chăm sóc mẹ đi.” Minh Phương nói.

Hải Yến đưa cho Minh Phương tờ giấy, cho Minh Phương xem ảnh chụp mặt chị fan kia, ánh mắt buồn buồn đầy tiếc nuối.

Minh Phương lúc đó chưa hiểu cảm giác của việc yêu thích một người là như thế nào, nhưng thấy Hải Yến buồn, cô khẽ an ủi: “Yên tâm, mình sẽ giúp cậu kiếm chữ kí của Hoàng Anh, nhất định.”

Sáng hôm sau đến lớp, thấy giáo viên vừa đi khỏi, tiết cuối lại trống tiết, không có giáo viên dạy, Minh Phương ngó trước ngó sau rồi bảo với cô bạn cùng bàn: “Có gì cậu bảo mình đau bụng về trước nhé.” Cô đặt tờ giấy xin phép nghỉ học mà cô và Hải Yến đã chuẩn bị từ đêm hôm trước lên bàn và rón rén rời khỏi lớp.

Minh Phương thấp thỏm ngồi trên xe bus, ngó nghiêng xung quanh. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên cô xuống Hà Nội, nhưng lại là lần đầu tiên đi một mình, cô có chút sợ hãi mơ hồ.

Bây giờ đang là buổi trưa, ánh nắng chói chang rọi xuống mặt đất, chiếu vào khuôn mặt ửng hồng của Minh Phương, của cô bé mười sáu tuổi non trẻ, càng khiến cô trở nên xinh đẹp và đáng yêu hơn.

Minh Phương phải đến hội trường đêm chung kết sớm để gặp người bán vé cho cô và xếp hàng xin chữ kí. Cô thấy người ta bán mấy cái quạt in hình thí sinh, cô cũng bắt chước mua một cái in hình Hoàng Anh. Chị fan hện với cô khá nhiệt tình. Nhìn dòng người xếp hàng dài để xin chữ kí mà nơi Hoàng Anh đứng lại ở rất xa phía trên, Minh Phương khẽ lắc đầu than thở.

“Nhiều người như vậy, thời gian bắt đầu biểu diễn cũng sắp tới, e là chúng ta không xin được chữ kí đâu.” Chị gái phía trên than thở.

“Chán thật, vậy có chỗ nào bán chữ kí của anh ấy không nhỉ?”

“Có đấy, bên kia kia.” Một cô gái nói, cô nàng chỉ tay sang bên kia. “Có mấy người họ nhượng lại chữ ký đấy, có điều giá hơi đắt chút.”

Minh Phương nghe cuộc hội thoại của mấy người con gái, cô thoáng chau mày, không hiểu chữ ký của thần tượng có gì quý? Chẳng phải là một chữ ký thôi sao? Nhưng nhớ đến ánh mắt mong chờ của Hải Yến cùng vẻ mặt phụng phịu như sắp khóc của cô nàng hôm qua, Minh Phương chép miệng rẽ hàng bước sang hướng cô gái vừa này chỉ.

Hội trường rất đông người, tiếng hò hét âm ỉ cùng tiếng nhạc sôi động làm trái tim Minh Phương rộn ràng như muốn lắc lư theo điệu nhạc.

Hoàng Anh không phải thí sinh xuất sắc nhất, nhưng lại là người để lại ấn tượng nhiều nhất trong lòng khán giả và fans hâm mộ. Quả thực anh hát cũng rất hay. Minh Phương nhìn Hoàng Anh đứng trên sân khấu, anh đang cất tiếng hát, giọng hát ấm áp, lúc trầm lúc bổng. Ánh sáng từ trên cao rọi vào người anh lấp lánh hào quang, cô ngây người ngắm, cảm giác như thế giới này chỉ còn tồn tại anh trên sân khấu và cô đứng dưới khán đài.

“Hoàng Anh, em yêu anh...!”

“Hú...!”

“Hoàng Anh, chúng em yêu anh...!”

Bên dưới fans đồng loạt hô to kèm theo tiếng vỗ tay làm Minh Phương giật mình. Lần đầu tiên Minh Phương tiếp xúc với môi trường, với bầu không khí này, nó khiến cô có cảm giác lạ lẫm những lại có chút thích thú len lỏi dần trong tim.

Kết thúc đêm chung kết, Minh Phương theo đoàn người ùn ùn rời khỏi hội trường. Lúc lấy tiền ra mua vé xe về nhà cô mới biết ví tiền của mình trong túi đã không cánh mà bay từ lúc nào. Minh Phương lục lọi, kiểm tra khắp các ngăn trong ba lô nhưng không còn một đồng tiền nào.

“Ôi. Làm sao bây giờ.” Minh Phương kêu lên.

Anh trai cô đi công tác, chị Linh cũng vào miền trung đi từ thiện từ hôm trước, cô chẳng còn người quen nào ở Hà Nội hết, bây giờ phải làm sao để về nhà? Minh Phương bối rối ôm đầu đi đi lại lại quanh mấy vòng cũng không nghĩ ra cách gì hơn, không về được nhà, lẽ nào đêm nay cô ngủ ngoài đường? Minh Phương hoang mang nhìn đường phố Hà Nội xa lạ. Người đã tản đi gần hết, đường phố trống trơn, chỉ có ánh đèn vàng vàng heo hắt.

Minh Phương bướng bỉnh, lần đầu tiên biết sợ hãi.

Hoàng Anh cùng nhóm thí sinh rời khỏi hội trường cuộc thi cũng khá muộn. Mọi người ai nấy đều kêu mệt mỏi, muốn mau chóng trở về khách sạn. Họ vừa đi vừa nói chuyện về buổi biểu diễn ngày hôm nay. Riêng Hoàng Anh, anh khá im lặng, anh đi phía sau đám người, khuôn mặt có vẻ không vui lắm. Nhìn phía via hè đối diện có một cô gái nhỏ ôm chiếc ba lô trong tay, ngồi bó gối ở bên đường, ánh mắt hoang mang.

Hoàng Anh tiến lại gần, thấy cô cầm cái quạt mua từ chương trình, đoán cô vừa từ hội trường đêm chung kết ra, nhưng sao giờ không về mà còn ngồi ở đây?

“Cô bé, sao em không về mà ngồi đây, muộn rồi, bên ngoài rất nguy hiểm?”

Minh Phương nghe giọng người lạ, cô hơi chút sợ hãi khi nhớ đến những vụ bắt cóc trẻ con mọi người kể. Người ta nói ở Hà Nội, đêm khuya rồi đừng nên ra ngoài đường.

Minh Phương khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt hoang mang nhìn người đứng trước mặt mình. Là Hoàng Anh. Cô khẽ thở phào yên tâm hơn.

“Em bị móc túi, mất hết tiền, không còn tiền về nhà nữa.” Cô khẽ nói.

Hoàng Anh nhìn cô bé, trong lòng thoáng chút xót thương.

“Nhà em ở đâu, anh đưa em về.” Anh dịu dàng nói.

“Xa lắm, cách đây hơn bốn mươi km cơ, nhà em ở ngoại thành.”

“Đừng lo, có anh ở đây rồi.” Hoàng Anh mỉm cười, nụ cười có chút ngốc nghếch và đơn thuần, anh khẽ xoa đầu cô, kéo cô đứng dậy.

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim Minh Phương bất chợt chệch đi một nhịp.

Hoàng Anh ra xe nói chuyện với mấy người và tài xế một lúc lâu mới quay lại chỗ Minh Phương đứng.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà. Đưa túi xách đây anh cầm cho.”

Minh Phương khẽ gật đầu, cô nhẹ cất bước theo bước chân anh. Ánh đèn vàng vàng leo lắt chiếu sáng đường phố đêm, nhưng thật lạ, lòng cô không thấy ảm đạm, cũng không sợ hãi.

Lên ô tô ngồi bên cạnh Hoàng Anh, chỉ cách anh một ghế, thỉnh thoảng Minh Phương lại quay sang nhìn Hoàng Anh. Trông anh đẹp trai hơn trên ti vi, khuôn mặt hiền lành có chút ngốc ngốc, ánh mắt trong sáng dường như không nhuộm chút bụi trần. Nghe Hải yến nói, Hoàng Anh từ nhỏ đã phải bươn trải kiếm sống, cuộc sống rất nghèo khó, vất vả.

Hoàng Anh đang ngồi đọc lời thoại tập kịch, chân mày thỉnh thoảng nhăn lại đôi chút.

“Hôm nay tôi biểu diễn thật tệ quá.” Hoàng Anh khẽ ngáp dài điệu bộ mệt mỏi.

“Không sao, còn lần sau nữa, cậu cố lên là được, đừng tự ti về bản thân mình như thế.”

Hóa ra Hoàng Anh tự ti. Minh Phương khẽ nhủ thầm.

“Cậu mệt thì ngủ chút đi, mai còn dậy sớm vào Huế nữa.” Người con trai phía trên vẫn lên tiếng, giọng trầm ấm, quan tâm Hoàng Anh. Đó là Đức Trung.

Mai Hoàng Anh phải vào Huế ư? Vậy mà hôm nay anh vẫn mặc kệ đường xa đưa một cô gái xa lạ gặp giữa đường về nhà. Nhưng cũng không xa lạ lắm, là fan hâm mộ của anh. Minh Phương tự nghĩ.

Nhìn Hoàng Anh mệt mỏi nhưng vẫn chịu khó nghiêm túc luyện bài cho ngày hôm sau thi. Lúc đó cô hiểu ra vì sao mọi người thích Hoàng Anh đến như vậy.

“Ây da, cái áo này bị rách tí rách rồi.” Đức Trung phía trên kêu lên. “Làm sao đây, mai diễn tập rồi, không kịp gọi thợ may. Trong đoàn mình có ai biết khâu không nhỉ?” Đức Trung nói, nhưng anh tự biết, cuộc thi toàn con trai, có ai biết khâu vá đâu.

“Em có thể...” Minh Phương khẽ lên tiếng.

“Em biết khâu thật sao?” Đức Trung quay lại nhìn cô gái, cô còn rất trẻ, chắc chỉ mười mấy tuổi, gương mặt tròn tròn, hồng hào, xinh xắn.

“Dạ biết ạ.” Cô gật đầu dứt khoát. Cô từ nhỏ thường hay giúp bác hàng xóm làm thợ may bên cạnh nhà, tuy không được coi là giỏi nhưng cũng tạm tạm, mấy đường khâu này không làm khó cô được.

Hoàng Anh và Đức Trung nhìn Minh Phương với ánh mắt mong chờ. Minh Phương lấy trong ba lô ra bộ đồ khâu, chọn màu chỉ cho phù hợp rồi thoăn thoắt khâu, trông rất chuyên nghiệp.

Đức Trung nhìn chiếc áo sau khi được sửa, không phát hiện ra một đường khâu nào, anh ngạc nhiên nhìn cô bé. “Em giỏi quá, sau này làm nhà thiết kế thời trang được đấy, không thì cũng là một thợ may tài giỏi.”

Minh Phương mỉm cười, nụ cười tươi như hoa nắng. Đó cũng là ước mơ của cô.

Ngồi trên xe gần một tiếng thì về đến nhà Minh Phương. Bước xuống xe, cô lưu luyến nhìn Hoàng Anh, muốn mở miệng nói nhưng không biết phải nói gì.

“Sau này không nhất thiết phải đến tham gia buổi biểu diễn của anh đâu, tấm lòng của mọi người anh hiểu nhưng em còn ít tuổi như vậy, đi đường xa nguy hiểm lại tốn kém, biết chưa nhé.” Hoàng Anh dặn dò, tấm lòng của fans hâm mộ, anh sẽ khắc sâu vào tim mình.

“Dạ.” Minh Phương le lưỡi ngại ngùng.

“Anh... có thể cho em xin một chữ kí không?” Cô rụt rè đưa chiếc quạt in hình anh ra.

Hoàng Anh bật cười. Anh nhận lấy chiếc quạt nhỏ, lấy bút từ chỗ Đức Trung. “À em tên gì nhỉ?”

“Minh Phương ạ.”

Hoàng Anh cẩn thận viết mấy chữ: Thân tặng Minh Phương, chúc em thực hiện được ước mơ của mình và luôn vui vẻ. Hoàng Anh.

Minh Phương vui vẻ nhận lấy chiếc quạt trên tay Hoàng Anh, nụ cười trên môi dường như không thể tắt vì bất cứ lý do gì.

“Còn cái này nữa tặng em, không biết em có thích không?” Hoàng Anh lấy chiếc vòng tay của mình ra tặng cho cô. Anh không biết phải tặng cô cái gì để cảm ơn một cô bé đã lặn lội đường xa chỉ để đến ủng hộ anh thi.

“Dạ thích ạ.” Minh Phương nhận chiếc vòng từ tay anh, tay vô tình chạm vào bàn ấm áp của anh, trái tim cô run lên.

“Cảm ơn em đã ủng hộ anh, Minh Phương.”

Xe của Hoàng Anh đã rời khỏi nhưng Minh Phương vẫn đứng ngây trước nhà, khuôn mặt bất giác nở nụ cười, như đóa hoa nở giữa nắng xuân, rạng rỡ, ngọt ngào.

Hoàng Anh đến Huế trong một chiều gió lồng, nắng nhàn nhạt, anh vừa liên hoan với nhóm bạn, trong người có chút men rượu, chuẩn bị về khách sạn. Đi qua con ngõ nhỏ giữa phố cổ, khung cảnh đẹp như trong tranh vẽ, Hoàng Anh ngẩn ngơ ngắm cảnh, không để ý mà va phải người khác.

“Ôi, xin lỗi cô.” Hoàng Anh quay lại vội vàng nói lời xin lỗi, thấy cô gái vì cú va của anh mà ngã xuống đất, anh ngại ngùng, vội vàng đỡ cô lên.

“Thật xin lỗi, bạn... bạn không sao chứ?” Hoàng Anh nhìn nụ cười của cô, tự nhiên anh thấy bối rối, trái tim dường như đập nhanh hơn rất nhiều.

“Không, mình không sao.” Cô gái xua tay, đứng dậy tập tễnh bước đi.

Là cú va chạm vừa rồi khiến cô ấy đau chân ư? Hoàng Anh le lưỡi thấy áy náy, liền chạy đến đỡ cô một tay. “Có phải tại mình làm chân bạn đau?”

“Không phải đau, là chân mình bị đau từ hôm trước rồi. Không phải tại bạn.” Cô cười dịu dàng nhìn Hoàng Anh.

Thấy Hoàng Anh vẫn không yên lòng, cô khẽ nhắc cao váy lên một chút. “Là chân mình bị thương từ trước thật.” Cô chỉ ra vết băng bó ở chân.

Hoàng Anh khẽ gật đầu. “Vây... bạn đi đâu, mình đưa bạn đến đó.” Hoàng Anh khẽ nói, anh nhìn cô với ánh mắt thăm dò.

Thùy Linh nhìn người con trai lạ trước mắt mình, cô khẽ cười. “Mình đi đến lớp học.” Cô bước đi, không nói gì thêm, coi như ngầm đồng ý.

Hoàng Anh vui vẻ đi theo Thùy Linh, xách túi xách cho cô.

“Bạn đi học hả? Học gì vậy?” Hoàng Anh tò mò hỏi.

“Mình không đi học, mình đi dạy.” Cô khẽ đáp.

“Vây... bạn là cô giáo à?” Hoàng Anh nhìn cô gái, trông cô còn trẻ, chỉ tầm tuổi anh, không giống giáo viên hay sinh viên đã ra trường lắm.

“Không.” Thùy Linh cười toe. “Mình là sinh viên tình nguyện, đến đây dạy cho các bạn nhỏ trong một cô nhi viện ở đây.”

“À.” Hoàng Anh khẽ gật đầu đi theo cô đến lớp học, anh không đi ngay mà ở lại, đứng bên ngoài nhìn cô dạy đám trẻ con học.

Nhìn cô cười hiền lành với bọn trẻ, trái tim anh đập loạn nhịp, thứ cảm giác anh chưa bao giờ cảm nhận trước đây. Nhìn cô, anh thấy bình yên đến lạ.

Thùy Linh thấy người con trai kia vẫn cứ đứng bên ngoài, mới đầu cô còn cười đáp lại anh, nhưng sau mãi tập trung dạy học, cô không để ý đến sự tồn tại của anh nữa. Lúc tan học, nhìn ra ngoài thì anh đã đi từ lâu. Thùy Linh dọn sách vở, đồ đạc rồi chuẩn bị về.

“Mời bạn uống trà sữa. Không biết bạn có thích vị này không?” Hoàng Anh nói vừa đưa cốc trà sữa cho Thùy Linh.

Là vị hoa nhài mà cô yêu thích nhất. Thùy Linh mỉm cười đón lấy cốc trà sữa. “Cảm ơn bạn.”

Thùy Linh và Hoàng Anh đi dạo trong rừng chiều hoàng hôn nhàn nhạt. Lúc yên lặng, lúc nói đôi ba câu rồi cùng nhìn nhau mỉm cười.

Nhìn Thùy Linh rời khỏi, anh ngây người một lúc mới nhớ ra, anh còn chưa kịp hỏi tên cô. Hoàng Anh chạy theo thì bóng cô đã mất hút trên con phố nhỏ.

Chiều hôm sau, hôm sau nữa, Hoàng Anh cố tình đi qua con phố đó, lớp học đó nhưng tuyệt nhiên không thấy cô gái hôm trước kia đâu, cô dường như biến mất không dấu vết, cứ như cô chưa từng xuất hiện, cứ như kí ức ngày hôm đó của anh không phải là thật vậy.

Hoàng Anh hỏi người trong cô nhi viện, họ nói mỗi năm cô lại đến đây dạy học ba đến bốn lần, mỗi lần một tuần, hôm đó là ngày cuối cùng cô dạy ở đây. Cô tên Thùy Linh.

Về Hà Nội, Hoàng Anh thường xuyên nghĩ đến cô gái tên Linh ấy, anh cũng nhiều lần cố tình đến Huế, đến phố cổ tìm cô nhưng chẳng lần nào gặp cô. Kí ức thoáng qua về cô gái mặc váy trắng, với nụ cười ấm áp ấy dần dần chìm vào trong kí ức xa xôi.

Sau cuộc thi, Hoàng Anh bắt đầu gia nhập làng giải trí, bắt đầu thu âm chuẩn bị ra album và nhận một vài vai nhỏ trong những bộ phim không mấy nổi tiếng. Đức Trung chính thức đi theo Hoàng Anh từ đó.

“Hoàng Anh, bộ phim này khá, không dễ gì mới kiếm được, cậu chịu khó biểu hiện nhé.” Đức Trung nói và đưa cho anh chai nước. “Cố lên.”

Hoàng Anh gật đầu cười. Anh ngồi trong quán cà phê, nhìn ra bên ngoài đường người qua lại tấp nập. Bất chợt, bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt anh, là cô ấy, chính là cô ấy. Hoàng Anh vội vã đứng bật dậy chạy ra ngoài, đứng trước mặt cô.

Thùy Linh giật mình khi bị người lạ chắn trước mặt, cô lùi lại vài bước, nhìn người con trai trước mặt.

“Cậu còn nhớ mình không?” Hoàng Anh cười, xong lại thấy mình quá đường đột, anh ngại ngùng đưa tay lên gỡ gỡ đầu.

“Cậu... là người ở Hội An đó hả?” Linh chăm chăm lên tiếng. Người mời cô trà sữa. Thùy Linh lúc đó còn không biết anh là ca sỹ, chỉ thấy quen quen mặt như từng gặp ở đâu.

“Đúng, đúng rồi. May quá, cậu còn nhớ mình.” Hoàng Anh cười vui như một đứa trẻ.

Hoàng Anh và Thùy Linh quen nhau từ đó, hai người thường xuyên gặp gỡ nhau hơn rồi hẹn hò, mỗi lần Thùy Linh đi tình nguyện, Hoàng Anh mà rảnh đều sẽ đi cùng cô.

Sau khi phát hành album đầu tay, Hoàng Anh càng trở nên nổi tiếng hơn, thời gian rảnh càng ngày càng ít, thời gian ở bên Thùy Linh cũng ít đi nhiều, hơn nữa anh còn phải nghe lời công ty, giấu nhem chuyện tình cảm của mình không được để ai phát hiện. Những cuộc hẹn hò công khai, buổi dạo giữa bờ hồ dần ít đi, cùng nhau đi tình nguyện cũng thưa dần.

Minh Phương đang trong phòng ngủ xếp lại tạp chí về Hoàng Anh mấy năm nay. Cô cẩn thận vuốt lại góc từng cuốn một không để nó nhăn rồi đặt lên giá. Từ sao buổi chung kết cuộc thi, Minh Phương bắt đầu trở thành fan hâm mộ của Hoàng Anh, không phải vì anh đẹp trai hay hát hay, mà vì anh lương thiện, anh tốt với mọi người, vì anh nghiêm túc cố gắng trong công việc của mình. Điều đó chính mắt cô chứng kiến, chứ không phải qua bất kì một ai kể lại.

“Làm gì thế nhóc con?” Thùy Linh từ bên ngoài đi vào.

Minh Phương giật mình, cô cất vội tạp chí vào bên trong, quay lại nhìn chị. “Chị vào mà không thèm gõ cửa gì cả.”

“Cái con nhóc này, chị vào phòng mình mà phải gõ cửa à?” Thùy Linh chau mày.

“Hừ, đây là phòng của em rồi, phòng chị ở dưới Hà Nội kia.” Minh Phương bĩu môi.

“Vẫn bướng bỉnh như vậy, sắp đi học đại học đến nơi rồi, không để cho bố mẹ yên tâm tí nào.” Thùy Linh khẽ dí trán Minh Phương một cái.

“Chị, chị bảo sẽ đem người yêu về giới thiệu cơ mà.” Minh Phương đổi chủ đề.

“Ừ, nhưng dạo này cậu ấy bận lắm.” Thùy Linh khẽ nói. Cô nhìn tấm poster Hoàng Anh dán trên tường, cô cười tỏ vẻ hài lòng. “Bọn nhóc này dạo này mê Hoàng Anh quá nhỉ.”

“Cũng tạm, chủ yếu là Hải Yến nó chết mê chết mệt Hoàng Anh, em thì bình thường.” Minh Phương nói.

“Mà chị lại đánh lạc hướng rồi, bạn trai chị đâu?” Minh Phương nghiêm túc nhìn chị.

“Kia.” Thùy Linh cười chỉ vào người trong ảnh trên bức tường kia.

“Đâu?” Minh Phương nhìn theo tay chị, chỉ thấy ảnh Hoàng Anh. “Đâu nào?”

“Chính là cậu ấy. Vũ Hoàng Anh” Thùy Linh dịu dàng cười, ánh mắt nhìn người trong ảnh tràn ngập hạnh phúc.

“Không thể nào.” Minh Phương không tin.

“Chị với cậu ấy gặp nhau ở Hội An, khu phố cổ, lần đầu tiên gặp, cậu ấy mời chị uống trà nhài. Em nói trùng hợp không? Vị trà chị yêu thích nhất.”

Minh Phương yên lặng nhìn chị gái nói, ánh mắt chị sáng long lanh, đầy ngọt ngào.

“Lần thứ hai là ở Hà Nội. Em không biết đâu, cậu ấy từ trong quán cà phê lao ra chắn trước mặt chị, lúc đó trông cậu ấy rất ngố, ngờ nghệch nhìn chị cười. Ôi đáng yêu chết đi được.” Thùy Linh nhớ lại cảnh hôm đó, cô không ngừng cười. “Thực ra chị đã nhìn thấy cậu ấy trong quán cà phê, nhận ra cậu ấy rồi. Nhưng không dám chào cậu ấy. Vì lúc đó cậu ấy là người nổi tiếng rồi. Mà chị cũng không nghĩ cậu ấy còn nhớ chị.”

Minh Phương không đáp lại, nụ cười trên môi cô cứ như vậy đơ lại, trong tim có chút gì đó nghẹn ngào. Linh đang kể đến một Hoàng Anh mà dường như cô không hề quen biết. Giây phút đó, cô mới nhận ra, hóa ra anh xa vời đến mức nào, xa vời với những người như cô, với những fans hâm mộ.

“Cậu ấy đang bận lắm, không về đây được, công ty lại cấm cậu ấy yêu đương, bọn chị vẫn phải giữ bí mật chuyện này. Hơn nữa dạo này cũng có nhiều tin không hay về cậu ấy. Chắc phải để thời gian nữa, nhất định đưa anh về ra mắt em gái.” Thùy Linh cười xòa, cô không nhận ra tâm tư của Minh Phương.

Nhưng không có buổi ra mắt anh về nào như Thùy Linh hứa, Hoàng Anh bắt đầu gặp tranh chấp lợi ích với công ty, scandal về anh cũng dần ảm ỉ. Hoàng Anh gần như biến mất khỏi showbiz.

Minh Phương lên đại học, cô thi vào ngành thiết kế thời trang, cô tham gia tình nguyện xuyên tỉnh, đi khắp nơi, không mấy khi về nhà chơi nữa, có khi mấy tháng mới về lần, cô không biết mình sợ điều gì, trốn tránh điều gì nữa, chỉ là cô sợ, cô đau lòng khi thấy chị hạnh phúc khi kể về Hoàng Anh, nhưng nghĩ như thế cô lại thấy mình có lỗi.

Minh Phương đang liên hoan trong đội tình nguyện thì nhận được điện thoại của bố. Về đến nhà, cô mới biết Thùy Linh bị bệnh ung thư giai đoạn cuối, di

tuyền từ ba Linh và không cứu được nữa, thời gian của chị còn có mấy tháng.

Minh Phương tạm dừng mọi việc ở trường, cô về nhà ở bên chị những ngày tháng cuối cùng.

Hoàng Anh không biết.

Ngày cuối cùng của chị, chị vẫn day dứt nghĩ đến Hoàng Anh, nghĩ đến tình cảnh của anh bây giờ, muốn ở bên anh nhưng không còn thời gian nữa rồi.

“Minh Phương, thay chị viết một lá thư cho Hoàng Anh, nói chị nhất định sẽ trở về, dặn anh ấy cố gắng đừng bỏ cuộc.” Thùy Linh yếu ớt nắm lấy tay Minh Phương.

Minh Phương nhìn bàn tay gầy guộc của chị, nhìn khuôn mặt trắng bệch, xanh xao không chút sức sống của chị, nước mắt cô rơi lã chã.

“Chị, chị yên tâm, em sẽ viết bây giờ.”

“Minh Phương, chị đi rồi, em nhớ nghe lời bố mẹ, anh trai, đừng bướng bỉnh nữa. Chị biết tâm em nghĩ gì. Nhưng trên thế gian này, không có gì là trọn vẹn cả, trừ người đó, mọi người ai cũng yêu thương em.”

Minh Phương nghe giọng chị yếu ớt không nói nổi nhưng vẫn cố nói chuyện với cô, cô bật khóc.

“Chị, chị sẽ khỏe lại mà.”

“Ngaoan, đừng buồn vì sự ra đi của chị, thay chị... thay chị chăm sóc anh ấy...”

Thùy Linh buông hết lời, bàn tay cũng buông thõng xuống, mắt từ từ nhắm lại, trên môi cô vẫn khe khẽ nở nụ cười.

The end!

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của Phong trong thời gian qua, hẹn gặp lại ở truyện tiếp theo. Hi.

Truyện của Phong:

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.